

விசயதிவிட்டர்

654

இது

'ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தாத', 'சொப்பன்',
'சத்திய வசனன்' முதலிய அங்குகளை ஆசிரியருடைய
சென்னைத் தொண்டை மண்டலம் இலுவல் வேளாளர்
உயரதரக் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதராக

இருந்திருந்தான்,

மே - சககாலத்தி நவீனம்

இயற்றியது

(முதலிய பதிவு)

11
991

கருணாநிதி டேப்போ

1/6, வெங்கடேச மெனதீர் தெரு.

சென்னைப்பேட்டை, சென்னை

பதிப்பரிமை]

1983

[விலை அளவு 11

பொருளடக்கம்

அதிகப்பாகம்	விஷயம்	பக்கம்
I	விசயகிரிட்டா ருமாநாமம்	1
II.	இந்த அடியும்	7
III	மாநில சாலை	16
IV	மீனின் தூது	33
V	பே வதம்	47
VI	திவிடன திருமணம்	65
VII	அபிபாச	85
VIII	கலம்வசம்	134
IX.	தருமபதிதம்	157
X	குளமணி	166

முகவுரை

பண்டைச் சான்ற தண்டமிழ்ப் பழுவனகளை முறை
 உதிகது வகுத்தமைத்த சொசமிறுப் புனமை வாபத
 பெருக்கள அபபழுவனகளுட் காபபியப் புருபின
 வாகிய துவகைய பெருவகாபபியமெனவும் இது காப
 பியமெனவும் இரு உறு படுகது வருவிலுளான அயந்
 துள் குளாமணினை நுல் துபதுவ இது காபபியவகளுள்
 தலைபெறது வினவருவனரும் அதுதானின் சொசரினக
 ரும பொருளமெகது சொசடபெனகரும கடைபெனக
 ரும கருளாகருக கழிபெருவகை கிளைககததக்கனயாம.
 ஆயினும், இவ்வா தயிழ மொழியுள்ள கிளைக செய
 ளுருவதின் அதுதானின் மெவ கண்டு மகிழவா சிவரோ
 ஆவா ஆசனின், மாணவ பவரும் மாணமெறாது கருது
 முததுவின் மாணபின் ஒரு கிழிதுணாகது, அந்
 துவினைச் சொபுள வடிவியோப கருதக கழிபெ
 ருவகையுற அயவயுளது என்பா சொசமிறு வானா நிரு
 வானா சககாவததி கவிஞுவாகக தெனவிய மதாளு
 சொசத கருகிகனின் நிஞுவகை கொது அசின் இனி
 பதும் வளியதுவான உனா கடைபின் 'விசுவதிலிடம்'
 எனதும் பெயருடன் இயற்றி மாணவா உவமெரு உதயி
 மகிழ்சதனா ஆதனின், இதுதான் மாணவா பவரும்
 முன்னுள் கருதரு அயனாத துண்டும் வகையிம்
 அயவத்துளது.

ஆங்கில மொழியில் சீர்ப் பகிர்ந்தான் தேவனவதத
சொம்பொருளாகப் பழகலாயிடுவதெனின் அந்நா
வரும் உணருதலுமொரு—இ ஆகலாயிடுவதென உணரண
பிதும் பல கங்கத்தொகையாக எழுதப்பட்டுப் பெரிதும்
பலனளித்த வகுதியை உணராத தமிழ் மக்கள் அந்
தூதரின் முயன்று இனிதவந்தத இன்னுள்ளினை மாண
வர்க்கு உதவியாகுமொருபடிதான், இன்னுள்ளினை இது
பொதும் அந் பல இன்னம் எழுதத்தகு இவ்வாறு தகு
முதலில் வகையிலாக அந்நாளை எண்பது வருதில்

காங்கிரஸ் கட்சி, } தமிழ்நாடு புரட்சி,
புரட்சிப்படைகள், }
சென்னை, 2-8-31 } மே. எஸ். கோண்டிமெய்ரஸ் பிரேஸ்.

விசயதிவிட்டர்

அலகை

சுரமை நாட்டுச் சூனாமணிகள்

I

விசயதிவிட்டர் சூனாமணிகள்

பூமகனும் காமகனும் பொருகலி புழைபாயிப் இப்
பாதணடததிலே பூமம் என்ன வனமக
னும் பெறது எழிற் பிஞ்சுத விளக்கியது தனமம் னடு
அகாடகததென அன்பா பிஞ்சுதது அதன் கலை கக
ளைய பொருகலிததிலே அகாடகம் மாட மாணிகை
யின் பாடதகாதும, அன்பணி சிவநக னை விடு
வாயின் கெருககததாதும, அகதணா அநா வணிகா
சூத்திர என்னும் காமகனை வஞ்சகசொன்ன கட்டத
தாதும, மகனை பெறதுன்ன மாசிதிப் பெருககதகாதும
விண்ணவா ககாத்திதும் விஞ்சி விளக்கியது

இதனவைய எம் பொருகலிப் புழைபாயிப் பாதணடத
யாபதி என்னும் அகாடக தன் அகிஞ்சுக்கையாக
கொண்டு அகாடகை சீறி வழுவாது ஆனடுகததான
அவனது ஆடரிஞ்சுபாட அகாடகை குடி மாநா
அவனம் எனபதித அறிபாது கவி சிறந்து விளக்கினா
அகாதுகரு இதை இதைததன் தததம் தரும் தெரி

அப்பருவத்தில் ஆவகை தோற்றம் கென்ற கடவுளோடு செவ்வூத நாகரிக மிருந்தது அவசகினை கண்டு தாசலு, "பெறுமவருடன் அரிவகை அறிவதற்கு மகமது சொக்தினை வகை பெற்றோம்" எனது வகையி, ஆவகை காண்கை அருகித மின்பபாருகி துடன்

இவ்வளவு நிலைகளும் காடகனின் ஒரு வாய், பலர் பதி பாசன பரிந்துரைப்போகது, கிராமம் கட்டளை வழிபாடுபற்றி, தன்னிரு குழாய்களும் அருகே வர், அரை பரிவாரத்துடன் ஆண்டவன் மனப்பததை அடைந் தான் ஆண்டவரை அச்சம் தன் மனநிலை புரிகி தான் அவர்கள் ஆண்டவனின் அமைச்சர், அவர்களுள் கிடைப்பே கடு எப்பவைய அமைத்திருந்த அரிபாசனக் கிள் அமைவான் அவன் புத்திரர்களும் தகைக்கரு அரு கிதுவான் ஆண்டவனின் அமைத்தவான் இவ்வாறு கிளவன் அமைத்தவன் அச்சம் வாயின் காப்பியின் கோகி, "எழு வாயின்க அளவும் மறு சவ்வைய காடி எதற்கு வர் வரிதும் அமைவ வாயின் வாயிடுவாய்" என்ற கட்டளைவிடப் பாவன் எவ்வளவுமடப இவ் ஆண்டவின் பாடுபாடுகருத்தான்

அப்பொழுது சோநிடக கவி காவலினாலும், முன் காலச் செயலிழை முறைபற்றித் தவறியிருப்பதால் அப்பொழுது எவ்வுதய சிபித்திக னெருவன் அந்நாளை முதலி, வாயின காவலினை கண்டி, “அவனி காவலனா இதுபொழுது காவலத்தெய்தினே?” எனது கேடக, கண்ட காவலன் அந்நா ளுறுவருப்படி அவனை உளவே சொன்ன விடுதலையை சிபித்தினன், ‘இவனை ஒரு

உதாரணம்' எனக் கொண்டு அரசவை புத்தகம் அரசு
நிகர கொடு வண்ணமின்ன அரசன் அந்நிமித்தங்களுக்கரு
ளு ஆணைகளாக குறிப்பாற காட்டி அரசன் செயல்
னை விபரித்தான் அரசன் வாழ்ந்தி ஆணைகளின்
அடியாகத் தான் கற்ற சோதிட தூதின் வண்ணமையாக
காட்டி சமயம் பாத்திருந்தான்

தான் வருவிப்பாறு விபரித்ததற்குச் சமயம்
வாய்க்கவும், அவன் மூன்று காலமும் முழுதும் ஆராய்
ந்து, அரசன் கேள்வி, "அரசர் பெருமாளே, சொன்ற
கருத்தபொருளின் காலகிளைக்கு களவு கணக்காக
அகலவையிற் விசயமினின்று ஆண் டாண் டொன்று
இழிந்தவாறு தவறாது செயலமைய கிளவிலும் இவ்வ
புத்திரகுழிய கடன்றிற் வண்ணங்கரு வெணதாமரை
மாலை குட்டிக் தணலிட மண்டகந் தேற்றத்திற்குக் கண்
டாகன அதன் பயன் பாதெனிக், விவியாத வேத
நெருவன் தன் அருந்தனப் புதவியை வையி
அழகுத்துவாறு தவறா இவ்வ காலங்கரு மண்ணு
செய்து கொடுத்தபொருள் எனப்பி உபாசும் இவன்
உவாணமைய இன்று முதல் அழு பத்துக்குள் காடுகள்
அந்நிமிதன் விஞ்சலா தாதன் ஒருவன் இவ்வெழு
பகல் சென்றதின் நெருவா ஏகமிய காத்தடன் தவற
வது புடம்காணிடம் என்னும் காதன் வளகதின்
வாறு தவருவான் அந்நித தாவகக் கண்டு தெயிக்"
என்று கறிஞன்

சென்ற இரகிக் காண் கண்ட கவலிந்த சோதிட
தான் வண்ணமையக் கண்டு அதன் பயனையும் ஆராய்ந்து
சொன்னவர்கரு அரசன் பெருங்கிளவாண்டித், விபரித்தி

கனகசூ அயன மனம் பவிரூபாத பொருளீசனா, அவ
னை சொண்டாடினான்

அரச சம்பதிதூறலோரும் சிபிததிகனா சேரநிடக
கணவனவையாகரு விபப்பனாதத அரசின் னோகி, "அர
சயே, சிபிததின் ரூபிதபடி தகவ இலைய ரூபான
அததகஸபின் பாண அயன இம்முடிநகவையிழும்
ஒரு ரூபடகிழாருவன எனபதற்கொ ஸ்பமுமினது"
எனது போதநீள சம்பதிதூறலா இவனது கநிப
பேசகடகி சிருகருமபொழுது எழிதகையத தெரி
கிதரும் எழிதக முக சொனது அடிதகபபட்ட
அவதக சேட்டதும் அரசன் எழிதகயின் அளவை
பதிகது, அவஸிதூறலோகருத தததம் இருபகிடரு
செவக கிதப கொடுத தனுபகிகிடடுத தன அனாத
திபருடன் மாதிர சாலைப பண்டதனன

ஆனடு அனடகது அரசன் அனமசகவ னோகி,
"அமாததிபயே, இனது கமது அவஸயின் சிபிததின்
எனது கனகினு கிதேயும் பகிச வகுததக கந்பது
நீயி பாகிரும் அநிவி னனரு? அது கிதபகிச
உமது ஆசாயகி எவவாது இருகிதது? உனாபயி"
எனதனன் எனதும், மகதிரிசன் மனனின் னோகி,
"மக ராசாயே, தகவ இலைய ரூபான திவிட்டன்
இபபுடிநக முழுதகததும் ஒரு ரூபடகிழ அடகி
பாளுயா னெனது அனன சிதத அபபொருடுத
சேநிட துள வவவா சொககக மேட்டருகினிதேயும்
அதலெடி மனந், கம ஸ்பன காதகிச ககக ரோவயும்
சகக ரோவடி முனனன அதனா, அயன கன
பானியனா திருமாயின் அபிச மாவாந சககததத

புற இயி ஈதலுமன எனபதிற் சகலவையினி கியிதறி
கன உரைதகலாதே விஞ்ஞாப வேதன தன மகினை
கடகு வதறு மணநு செயறு சொதெதாச் சொல்லு
நுயின அதலிணுநு நிறுத்த இவ்வையதறி சொலுந
யினிற் பார வேததரும் மறு ஆட்சிக்கு அந்நித
தாமாதிக வறு பகிவா இப்பொழுது கியிதறிகன
உரைத சொழிவிடத்தே பகிவரு மண்டப மொளறு
இயதறி அகமகரிதறு விஞ்ஞாப தாதன வாலவ எநிர்
கோகி பத்கிவகத இளம் காதலினை அப்பொழி
விடத்தே காவல வைப்போம்" எனது சொழிகதனா
அசனும், 'எனது அப்படியே செய்கோம்' என
நீகாதகதறித் துருமகாதனுக்குப் புடயமாணாடைதறி
கிருக உதலவு சொதெது அந்தப்புநு சொலுன

தரும் காதலும் மனனன் ஆரீசப்படி மணமன
செதிக புடயர் காண்டதக வண்டிது, இரப்பக
இளம் சொட்டமன் விஞ்ஞாப தாதன வாலவ எநிர்
கோகிக் காதலமொன டிருகனன்

இரத துபுரம்

விநாயகராய உன்கொப்படுவது மேலும்மேலாக
 வீரே புனை தொரு மலை அது வேளனி யய
 மானது, எப்பொழுதும் கைகொள்ளப் போனது மிகை
 ச னாத புண்டபது, பா நண்பு தன்னும் பாகத இடத்தை
 புண்டபது, கடக்க சினடி மேலுயரந்து போய்க் கதிர்
 வன ஒளிபொழி கொடுக்கலாம் கிதவி கிறபது. அதன்
 கிதவினை மேல் மண்டகநாட்டும் ஊடுருவி கிறதும்
 அமமணியிடத்தே அமர குமக விதினான அபகத்சோகி
 கர போகப் பங்குதாமகசோகனை வினவகிறதும்,
 அமமணியின் பத பாகவகவினிருந்து இழிவீதாடிவரும்
 அருகிகவினே விசபொகை மகவகவா நீராவேதனும்
 அகலீர எப்பொழுதும் மகவகவா மணியே கமலத்து
 கொண்டுருகும் அங்கு மலரும் மலாக கொண்க
 பொருமலகவாப் போகக் கன கவாத தகவகவா
 கிருகும்

இரதநாயக கைகவினை புண்டபகான மணியின்
 தெனற்கைகிசே இரத இடாக கைக வானம் என
 நம்பெனீய கொண்கவமொவதனது எவ்வாச நெய்
 புக்கிசைப் பெறுத ஒகதவாதது கிளகதும் அக
 ககாததெரு அககன கவகககடி எனபகன அகன
 அதமே உருவாப அகதரித்தவன அகவது ஆடகினை
 சிர குகவரும் கொண்டமே பகவையுண்டபது அக
 தகவகவதுகருபமட்ட மகிழி வகபுவேகை எனபக
 அகன அகககக கொககிதிலும் அகரு வகபகவன,

கலைமணிதும் பொதுமையுடையவன், சமஸ்தானங்களுக்கும்
கெனகாம உபாத்தியாயமானவன் இத்தகையபாசை காழ்க்க
கூத துணைகியாயப் பெற்ற இதைவன் காந்தகை
இனிதாகக் கழிந்ததுவுதினற னானியே, இதைவி வாயு
வேகை கருவுறதப பதநாவது நிவனியே கருககரீததி
ணதும் பாவியைப் பெற்றெடுத்தான் அந்ந ரி
னாச வெகாவது சென்ற கற்பணாவிரகொடி போன்ற
பொழுதுடைய கவயிதையை ன்னதும் கசகிசயப் பெற
ளுள் அகாணனிகா கதநினம் பிறகை பின்பு இதைவ
துக்கு ன்னனில்காச செவ்வகை உண்டாயின, இரு
விதி படைத்த இதைவானவரும் காது வணங்கும் பெரு
மைபும் உண்டாயிற்று பெண்களுக்கத்திதும் அவ
னாள் பெரும்போ பாகிற்று அந்நாச மணி பேசுதப
பருவன் கடத்த பெருமையைப் பருவத்தினை எய்திய
பின்பு மணங்கப் பருவத்தை படைத்த மணி கிளக
காயத் திசுறுதனை

அது பொழுது வசகை காணம் வந்தது அதனை
பதித்த எய்யபிசைபின் செவித்தாய வசகதமா
நிலைக ன்னபாச அககவிடம் வந்தது, 'பெழிற் கினை
காடகாட கினைபூட வசகை காணம் வந்தது' ன்னா
சுடபாசை அது மேட்டு மனைகிணங்கும் மககிசை
கததுநுணை கோழிபா காபாணா நுணையகாவினும்
கிணகவினயீதும் நேரினயீதும் கவிதந்நயீதும் கிண
னகாவினயீதும் ஏதநிககொண்டு தன் கககிளின்
காடகி மெரு வணம் ன்னதும் கோணியை காசுத
னை

கோயாள் அண்ணாந்தை படைத்ததும் தன்னுடன்
காத வககிசை பொழிற் கினைகாடகா செவது,

வணததினன அசோக தனிமகன் ஊடக, 'இவ்வ
கன உலகன வகவிப்பிபாதும' எனது, 'ஞாநத
நிக னெடிதன உலகன இடைவய நிதாதனம்' என
தும, 'மாநதனிசகன உலகன மேனிவய மதும' என
தும, 'முருகிதமுதன உலகன வானபு பனகதனம்'
எனதும, 'ஞாநிவய உலகன வானதகிவ இவய
பும, நிவேதனதனம் செவதமுதீதனம் அசகிததனம்
உலகன அழிவ கணகிவ ஓதனம்' எனதும அவா
ன முனமுதவயப பேரி அமமதின வணததின திறபுத
கிவக் கதினன கவயசிவதபும தன தோழிவ
ருடன் புனன கிவகாடிபும பூதகிவதம கணகி
தொதிததம புதனயவான கிவகாடகிவச செவது
கவி திவது திவபு தகதபாந வகது சோததன
அசகன அவகிவ பெணய உடன் உடிகிவனாடு
அபபொழிவின கடுகிததித வணகதனன அருகக கட
வுகிவ பொதிவகிவ பதுகி அதிவ முமமுத
வண வகது வகிவிவ வகது திவருத திறதனம்,
மாணகனகஇவதகவயப உவகித உடமதானே
திறபுதனது திறகிப திவி திவருத பெருமகனதன
திருமபொவி வானயபுத உடன வகண
கிவகாடிவபொடிபாந வகிவனம கிவதிததிவ குகிவ,
காததம திவயப,

"கணிப்பதில் தனிதிகழுக ஓசனைக்கு நீளுவாதி
கணிப்பது முழுதானாத கடவுளை நனதாமே,
கணிப்பது முழுதானாத கடவுளை நனதாதாம,
தனிநூல் முண்டாயவை ஆதினோர் ஆதினே!"

“பனவாதம் அரிப்படைதல் பரிளத நிகழாததி
இவையாத வெறுப்பாத இறங்கினன நகரடிமே,
இவையாத வெறுப்பாத இறங்கினன நகராசாதம்,
அகன்றால் முடைபாமை அறிவாரோ அரிவோ!”

“நீருதறு வண்ணமிடற நிழலினற நிகழாததி
ஒருதறவும் இவையென்ப தொழிபாமை ஐனாதறமே,
ஒருதறவும் இவையென்ப தொழிபாமை ஐனாதறமீனும்,
அருமகறமை விரிதறமை அறிவாரோ அரிவோ!”

என்ற அருமை கடவுளின் பெருமகனின்மையுட னொந்
நிசயமும் உறிக் கோதறினது செயதான

அதன இவையாத கதறி இறங்கினது அருமீ
நீட்ட பூக்கி ஞாபித ஞாபக கூட பண்ணது செயது
கோரின ஞாபக வாயினையுட வந்தவன் அப
பொழுது வெய்யாசமிய இரு சாணா விண்ணினின்
அம் நிழித்த பண்ணை கோமின வாய வந்த,

“வினாணாத தாமதமேன வினாணகைச செனஞய
உணககாதி மனபாமை அனாமிதன வனிய,
உணகிதன வனிய வெனினும், உணககைச
கணகித வினாணகை காது ஒழிவோமே!”

“தருமகரு சாமகமின வெணககமேன செனஞய
அருமககமி வெகறி மதுமிதன வனிய,
அருமககை வனிய வெனினும், பெயர்க
கதிகித வினாணகை காது செழிவோமே!”

“மனாணகரு தாமதமேன வினாணகைச செனஞய
ஞாணககமி மனபாமை வெணகககை வனிய,
வெணகககை வனிய வெனினும் ஞாபககைச
கணகககை வினாணகை காது செழிவோமே!”

[illegible]

எனதும், சாணா கிரேயித்து நிகழ்ந்ததும் உட்பாடடைதல் கிரகணாக எடுத்தல் கூறி, ஆக இரத்த நெருங்கிய காலின் காலநிலை கற்றாள் தியானமே எனத் தேறினது எனப் போதிக்கா அமைதி கிரேயிப் போகின்றிருள் இவற்றை ஞான மனத்தால் தெளிவுகளை அமைத்து மனத்திலும் அறிவுடைபு அளித்து அபிமானத்து சாணாவுடைய அற கரு

வாக வேண்டுமென்றிருந்த காலப்போக்கிலும் மனம் சென்றது. அவர்கள் முன்னிலையிலேயே சகல வாரும் வளதும் அரிய கோணமொன்றின் கோதகச் சுவரத்தினால் இடையின் சகலத்தனா, அபிந்தனா வளதும் இவற்றெல்லையுடைய சாண நீருவரும் அச்சின் ஆசிரவத்தினால்மீளிய வழியாகச் சென்றனா அச்சதும் அப்பெரியோரின் வளங்கி அருகக் கடவுளின் ஆவயத்தை வளங்கொண்டு தன் பரிவாரன கருடன் கூட மலையதனா

பாவமும் கணமடைத்தின் காலப்போக்கி முன்னாச சாணா முன்னிலையின் சகலத்தினால் கொண்டபு சகலவாள் மெனதும் உலகத்த கோனயின் அதுகட்குத் துக்கத்தா, 'முடிந்ததும் இப்பெண் திருவிருது இரின் மிகலி' எனதுமபு போதும் பெருக கோததும் அடைதா, தான் கோனயிபத்திய அவகிடத்தெதனே அருகக் கடவுளுக்கு ஆவய அமைத்த அவகா வழிபட்டு, அன்பு மிய, ஆனந்தம் கணங்கி வழியினது,

"ஆசிரவ கடவுள் அருமந்த பவத்தின்
போதியை மீதலின் முகிசை மெதவின்
போதியை மீதலின் முகிசை மெதவின்
சேதிக்கு மென்கின் திருந்த வளங்கென"

"காலத்தின் அருமந்த பவத்தின்
தென்கை மலியை திருந்த மலியின்
தென்கை மலியை திருந்த மலியின்
மலியை வளங்கி தின் மலியை மலியென"

"தேவன் பவத்தின் ஆவய சகித்தின்
தாரு வளியை அருமந்த மெதவின்

தூது எழிலை வகுத்துப் பொருவின்
சேருக வெழியின் கருணை தொழுதனயி"

என்றது இவ் கூற் சிலவளை அகல பின் அகல
ஆதிபங்கடவுள அடிக்கீற பூமிதத சேடத்தினைச் சி
மேற ஞாபிகளென ஞாபிக் கருணை சென்ற
கொடுக வணங்கினாள் வணங்கிய மகின் மன்னவன்
வாசி எடுதது உச்சி யோகது, "பெண்ணருங்காம்பி,
நீ பிரகத மிளவாகான என அகம குடியும் கிளக்க
நூதவன் வெவையி பகைக்கும் மறதும் வேகதும்
என அருளுகரு கருி சேகருகின்றனா உன்னும்
பாண்டையும் பெருமை அகவிட்டு உருக்கத
பாங்கோ" எனப் புதுதது கூற்ப பாசாடபுப் பின்பு
அகலி யோகதி, "என கண மணிபே, நீ பாண்டாய
உணகிவநீ யோனபிபந்தித கேல மெகிதிரககின்
ருப் நீ இப்பொழுது தாபகம் சென்ற பாண்ட பண்ணு
வாய" எனப் பரிசுணைதது அகவபுரது செவ
கிடு தளன

அகலன மதுபபிபின் அகசன தன மகலின் கரு
ருண கதசெவகககிவாய எழிலையும் சேககி,

"மண்ணருக கம்பெனம் கவிதின் கவிதும்
விண்ணருக கம்பெனம் கிதியின் எபதினும்
பெண்ணருக கவித பெருதன் மதுடாக
கெண்ணருக தகததென இதயத தொணவிலுன."

அவ்வாறு எண்ணிய அகசன தன மகல விவா
கததிருகிய புருவ மகடககிருபகத கணகி மண்ணு
செவபும் கவிதையை மேற்கொண்டான 'கிததிபகா

*பாண்ட-உபயுகிதது உணவம், to break one's fast.

வந்திருக்கிற வேளாறு அரசாங்கம் எவ்விடம் கூட
 பெண்கள் ஒரு உதாரணம் என்பதைத் தூர்த்து ஆர்வம்
 ஆரோகணம் காணின் அவ்வளவு அவர் விசேஷ
 தன் வந்திருக்கிற அரசு முதலிலாகவே பெண்கள் கிராம
 சூழ வேண்டியதை ஆரம்பித்தபோது ஒருவருடைய
 மனம் உதாரணம் இவ்வளவுதான் போன்ற காரணப்
 பின்னர் அரசு தன் முதலில் விசேஷ அதிக இவ்வளவு உதாரண
 கொள்ள வேண்டியது எதற்கெனின, புரட்சியின் வரவு
 னா இவ்வளவு அதிகமாகவே வரவுதான் போன்ற
 காரியத்தில் தூர்த்து கிராமம் இப்போது செயலாக
 காணின், அது பின்பு கிராமம் வரவு முடிவும் பெண்
 கின் பிரதான வரவு முடிவாகப் பெற்றிருக்கின்ற
 உதாரணம் இவ்வளவுதான் போன்ற, அவர்கள் பெண்கள்
 காரணமாக சூழ்தல் மிகவும் ஆரோகணம் செயல்
 வேண்டியது அவ்வளவு பெற்றிருக்கின்ற பெண்களின்
 பின்பு மிகவும் ஒரு பெண்கள் மனம் வரவுதான்
 அவ்வளவு வரவு கிராமம் பின்னர் சூழ்தல் மிகவும்
 தோன்ற வேண்டியதுதான் பின்பு வரவு, 'இவ்வளவு
 காரணம் வேண்டிய' வரவு வேண்டியது இவ்வளவு
 பெண்கள் காரணம் பின்பு கிராமம் மிகவும்
 காரணம் இவ்வளவுதான் வரவு மிகவும் பெற்றிருக்கின்ற
 அவர் மனம் தோன்றி விருப்பம் அவர் காரணம்
 சூழ்தல் வேண்டியது பின்பு வரவு அவர் காரணம்
 வேண்டியது பின்பு வரவு அவர் காரணம்
 இவ்வளவுதான் வரவு இவ்வளவுதான் வரவு
 அவர் காரணம், "இவ்வளவு காரணம் அவர் காரணம்
 வேண்டியது அவர் காரணம் செயல் வேண்டியது,

'காதலர் தருகரும் அரசு வரலாகவும்
மாதிரி மீளியென மனது மாண்பின்'

ஆதலின், எம் மாதிரிகளுடன் இரத ஆனோடுகதனை
அவமவுடைத்தாலும்" எனது கவகளுள் நிர்மாணிய
துவகொண்டு ஏவலாளாகிய விகிதது, "மகநிரிகளை மக
நிர சாங்கரு அனலுதது வருக" எனது கட்டின் வீட்ட
ன்ன ஏவலாளர் அவகனமே சொல் லா கழலரிடனு
செவது அரசன் ஆவியாவது தெரிவித்தனர்

மகநீர சாரம்

அரசின் சூரிப்படி அமைச்சர் யாவரும் மந்திர
 சாஸ்திர அடைத்து அரசின் வணங்கித் தத்
 தம் ஆசனத்தின் அபாரதன் அரசன் அவர்களை
 நோக்கி, "அந்நின் மிக அமைச்சர்கள், சிலவும்த
 உதய பாகும் நீதய புண்ணியாவியும், தனான
 வுடைய அமொர் பொருளுதரத்தி எனத தாயே
 அந்நின் சூரத்தையுடைய வன் அவர் துணியினதின்
 செயும் குழ்ச்சியும் அவர்களுஞ் இன்ன எத்தன்க
 கிறப்பதைய மனனாவியும், அவர்களுர் பழி பாகம்
 வாரம்த எத்த சவழிப் படுததுவொர் தாயகீ
 ளாரு சூரத்தத்த அமைச்சரோடாவ அவர்க
 ளான ருத் கலிகத மன்னருஞ் மன்னும் கன்னும்
 வர்த்தகரும் வயிதும் சாகுந் ஆதாயின் அரசன்
 நோதும் ஆதாயின் அரசன் எனதும் சக்தத்தினுள்
 துத்தகவய அரசன் என்பவன் துருவிய தாகி
 இவ்வின் அத் கடன்த ஒரு பாகம் மன்னரும் மந்
 நொரு பாகம் அவன் மாநிலனும் தாகி இவ்வதந
 னுள் அரசுடம் இவனும் அரசன் வபொழ்தும்
 அமைச்சர் வொர் வழி கடக வேனும் அதனை
 வான் அமைச்சர்களைத் தன் வழியின் வகக கடனம் பூத
 வான அரசன் எவ்வரிடம் செவிலும் அத
 அமைச்சரிடம் உசாவிய செவத வேனும்.

“பெரிதாய் தெளிந்த ஞானப் பிரதானம்
தெரிந்து கொண்டனும்
அறிததவ வளமுது செய்கும் அமைதியான
அரசு ஞானம்,
பெரிதாய் தெளிந்த ஞானப் பிரதானம்
தெரிந்து உயிர்
அறிததவ வளமுது பிரதான அமைதியான
பாபமுத வளமுது”

[illegible]

இப்பொழுது உலகமே என்ன இரவு வர அழைக்க
தாளுக வாய்ப்பை ஒரு முக்கிய விடயத்தைத் துரிதம்

உணகம் வெறுமனும் அமரமுடிகளு உட்பட்டோ,
 “கொடுக்கலோடு மன்னவ வாழ் நாடாந் கழிப்புகி
 வாழுக காடு காடு” என்க உந் உணகம் உணகத்
 தா பாய் அருமயவயின் இடவா மனமும் காப்பவன்
 அகல அகலந் சீழ்வா, உணகத்தாந்ரு புந்
 விடய மேதிலி உணகத்தாந்ரு கணகம் மூன்றும்
 அகலந்ரு ஒன்ற துரிபு, ஒன்ற கணகி, ஒன்ற துரி
 கண இயமுதாந்ரு ஒன்றவிவாதினும் உணகம் உ
 ணத் அகல கணகிபறகோடு உடி கிவகருகாந்
 அகல உணகத்தாந்ரு இரண்டு கணக காடுகருக
 அபொழுத ஆதி உணகம் அகல உணகத்தாந்ரு
 ஆதிவட்டன் இவ்வருக உணகத்தினை அகல
 பெண்படுபவன் இரண்டு உணக அகல இயமுத
 உணகத்தாந்ரு புரிதும், அகலகி உணகத் அக
 புரி, இயமுத அகல கிவகருக கருக செபகவி
 கிவகருக இயமுத பெருகருக உணக கிவகருக
 ஆகலக, அகல கருக கருகருக கிவகருக அகல
 கருக கருக அகல கருக இயமுத கருக
 கருக இய அகலகருக உணக இயகருக கருக
 கருக கருக அகலகருக பெருக அகலகருக அக
 கருகருக, உண கருகருக கருக உண கருக
 கருகருக பெருக கருகருக கருகருகருக புந்
 கருகருக கருகருக புந்ருகருக கருகருக
 கருகருக உணக கருகருகருக கருகருகருக
 கருகருக கருகருக கருகருக கருகருகருக
 கருகருக கருகருக கருகருக கருகருகருக
 கருகருக கருகருக கருகருக கருகருகருக

“இவ்வுத கருகருக கருகருக உணகருகருக
 இவ்வுத கருகருக கருகருகருக கருகருக அக

கவராத ஆட்பெரிந்த மயூரகண்டன் தேவி நீலாவ
 தனை பெற்ற புகழ்வன அகவகசிரீவன் எனபான்
 அவன் தகை சுதந்தரனாதும், குந்தனை பெருமையா
 தும், கதறன்ன கிஞ்ஞகவிகை திறதகாதும், கருநிப
 காரியதகை குடிகளும் ஆதரனாதும், இவவுகை குழுக
 வதும் கன்னகப் படுகிற தகை கொப்பாரினர்
 கிளக்குகொருள் அயதுகரு அறக கடவுளும் அரு
 கை திறதகாரிப லீலாநன், லீல கண்டன், வகசீர
 கண்டன், ககண்டன் கன்னதும் தமயிபா காவல ரீருக
 கீளவனா. அவ்வளரி, வரும் பெருகுந்நாசரும் துண
 னந்தி பண்டதத அரிமருது எனபான் அயதுகரு
 அமமசுரு உமாததனகான இனதும், முந்து காவல
 கென் செயடுகீசையும் முடகனநீ உணகக வகை நீயித
 திகை தத லீகரு எனபாதும் அவன் வச யிருக்கொ
 ருள் அவன் இககைகபந்த துணியாகக கொண்டு
 கக சுதாரிபததியம் செதுகதுவதருகீள் கிஞ்ஞகப
 ருணக பிறுநன் அயகொன்னோரும் அயதுகருக கெற
 செறு பிவருகீளவனா கம் பெண மணி திறதக கிளபு
 கான அவன் காரியம் பொன், மணி முகநிப திறதக
 பொருககீச வகவகாசெழிதகனன் அது தகவக
 சுருகா திறகுச பெரிததே ஆகவன, கம் கவகை
 கவகையகபணப அயதுககே அகரி தகக வகது. அது
 குக, வகக இவகிவிபகா வககை கண்டு அருகம்
 இககிபேச, அவன் கமகைக கொயிபான் அவ்வது
 கோப திருது கை ஆகவத உததி யதர செயலாரும்
 இவததர பெணகை ஆகெதததப பாக்கெதர அவ
 கிவ அயதுககே கம் புகதநிகை மனரு செயது கொடு
 கை ககமெகத தேவன தகதது. இகது மனது அயிப
 யகபட குததமுததேன செ தததருககீ" என வகவன.

இவ்வண்ம சச்சுதன் உறுப பவச்சுதன் எனதும
மறவொரு மகதிர் அரவீச லோகி, "அரசே, பவ சீச
ன் ஆரபுத அபதநீன் துன் பொருளகீசன் கண்டு
உற வண்ணம, காரிபாகாரியகீசன் சீச துக்கி
ஆரபுத உவகக வண்ணமாயிப் மதி மகதிர் சச்ச
தன் உவாததன்வ பாகும உவகமாயிப். ஆயிதும,
அவகசகவ கண்டனிடம பாடுவொரு குமதன் கண்டருத்
வெறென் அபதீசன் குமத மனதென் பாகும மதக
வெறும என் அகதரு உடனபுடன் அககுமதம்
பாடுதனின், அவனுக்கு வபுற வபுறிக காகம் கடக
விடதேவகம் இவீதொரு பெருவகுமதம் அபதரு
ஐருதுததவா புதவகா பிறகதிருக்கினதன் அன்
ருன் குமத குமாருன் இநதீசன் கண்டன் என்பான்
இவகசப பட்டம் பெறத் அரவீச வகும அருவ வபு
வெருன் அசகவ கண்டருவருப் பின் அவனுடய
குமத குமாருன் இநதீசன் கண்டனே அரவீசரு
உரிபவகுமகன் கம் கண்டருவ எருகக வபுததவ
கன் அவன் ஓர் அரவீச குமாருவருப் பட்டதத
தேவி பாகுமென்ம, அவன் வபுதநீன் பிறகும
செப உவகெவகம் வண்ண ஒரு குமடகவிழ்குத
அரவீசகவ வென்மம் கதிர்குமகினருகா அக
சின், கம் பெண் மனி அவகசகவ கண்டருகத உரிப
எனன்" எனருன் அரவீச அது கேட்டு, பவச
சுதீச லோகி, "உனது கருதது அவகவமாயின் கம்
கண்டக கேதற எரவகன் கேது பாகுமனன்?" எனற
கிணுகினன்

அதரு அரவீச அரவீச பாகுத, "அரசே, இம்
மகிக்கு மேதபகததிருகன் கீண்ண கீதகத

பாடும் மனமான் மகன் பவனதுடன் என்றொரு
செயல் துணை. அவன் புவி கிருதசரின் கண்ணன்
சுழலும் பதிலை பாடும் அரசனுடைய குமாரன்
வேலமறந்து எதிரொருது ஊழல் அவன் இவ
வுகடம் 'இரங்குனி உருவம்' என்ப புதழும் வேலன்
புரண்பு பாடும் காவன் புதலன் பதம் நான்
என்றும் பெரிய இளங்கோ ஒருது ஊழல் அரசு
அவன் 'ஊழிதந்' என்ப சொல்லி அருகலா இந்
நீனபுதலுத பாடும் இளமன் குமாரன் கலாண்
நான் குருது ஊழல் அவன் அரசுக்கு இடபேத
பொருளன் தீது புதலான் புதலன் அரிண்
டன் செயல் மாரியும் செருகல் கன்ன பொருதல்
படைபுரான் தீர்புற வேலன் மகன் கலிதாபுதன்
என்றும் செயல் செருகல் ஊழல் அவன் கல
லிக கடலும் கல கண்டலன், அரசுதே தீதிர
கடல் அரசு செய் ஏழல்குத ஒருது ஊழல்.
அவன் ஏழல்குத புதலன் சங்கலன் பொருத
லன் அவருக்கு மருத உருவ மனன் எங்குமின்
கருவ புதலன்புதலும் அரசுத செயல் குமாரன்
கன்ன சித்திரன் பூவுறையோ திகை மகலன் பூ
கியை புதலன் புதலன் சித்திர நன் கலன்
கை மகலன் துருத மனல்துதலுதலுத கலன்
துருத கலனதுத சிங்க கெது பகல்கலாப் போலின்
வேலதும தீதலன், மன மகன் மகிழ்ந்து செயல்
இதந் கருவபுதலு இளமன் மகன் கருதுதலன்
இவகித்திபுதல் அவகித்திதொரு குமாரன் இவ
கருதலே கரு செய்கிதேத மனல்கலித தோ
தேத மனது செயல் கெடுபித மனலுத
தாது" என்ப உருதலன் மருதலுதல் உருபு

வணங்கும் மணங்கு செய்தனை சான்ற நிறத்தாலும்" எனது சாத்திரஞ் அங்கோக வகையமாதது, அச்சு நோழிக் குருவனான கங்கநீர் வண்பன சொகங்க தொடங்கிதுன்

"மன்னசே, அச்சுவ கண்டன வயத சென்றவ ளுதலின், அவனை மனத்தாலும் மனவினைப்பவருந் உறு எனதுமனம் தனது, மணங்கு செய்தனை கரும் மனது மனங்கு சுயமியவவரும் அது பெருமையமது தனது. மதனது வாகுகொச வெனின், அவாகுகொகம அச சுவ கண்டனங்கு அடங்கியவாக அங்கு விரோ திததும்கொண்டு ம் கண்களைய மணங்கும் ஆதன அவாகுகின் வனங்கு மிளிக் கழிந் பிதநக வயமோ வபவய எவவகதன்கொகும் மனமயுமின் திருப்பதம் மனமயுமின் தனது கத காரண எடுததக கூறிவ கிரோதிரன்ககம் தனது குமாய விகவகன கண்கு கூறிவ அச்சிதம் மொட்டைய மொகம் தனமயமே. ஆகிலும், அவகிரோத அரிமகவா துவபமக குரு மொருட படுதன்ககக, காமக வகவக அருகக கடவுளின் தனமயம, உகக வகவக வெறுதது, உமயா போததம் அருகன திவானமே அக, அதிந்ரு உறு பகன அவன கித அவனது மொக எக, மகவ தொவ அந்நிவையக தெநி கூடுதெகன அருகன கடவு சாவததததத செகது பூசிய செயது, ஆகாடு குரு பகவதின் கிதந்ருக குகவகரு மூவரும் ஞானியாவிய அநோது ஞானியவ மனமகி, தன மகததகு இனி நிகழந்தாவமவகை அந்நித உகவக மொண்டுமொ வியதததன மொட்டகன.

"அபூநூலிய அகலீக கோலி, 'உயோநிர் காத மனன, நீச கனம், சில கனம் முநிய பன உனகனா பெருமபாத பன கிரியை பாண்டகன 30 கோன அலதுகருத தேலி பீதீமதி அகதேலி பெற மிளநி விசய பூதீரன எனபன மதம் பொருசுப பாவிபித்யம் மிகக களிபன அவன் அரச கசுழைகப பொருள் பிறதாது நீததுத தகவ மிடது, மின்பு அந தகவ பபுருக இலிர் கோகததை பாண்டது, அவயக கததைப் பதினேரு கடற்குருகை வரு மனவும் அந காண்டிலாதகன அவனே இப்பொழுது உமவரு மகனுகிய விசகை கண்டன் என னும் அரலிக கோல பாபதரிததுளளான

"'கினனுலகதநிளே அமன போகம் தகாத அவன் இயமனனுலகதநிளே பொருதிய அந போகததை கிருமபான, தகரு செபது சிலகதி பாட உயே சதை செபவான' என பாம அபூநூலிய கடற கேட்கருக்கினேரும ஆதகன, அவன் கம ககைகரு கபவன ஆதகபான ககவன அவனும் கம உகடகொண்டகய எவன இலி இவறகை பொலகம் கிடடு, பூச காநதிபனக முழக, முக மனவா ஸுதகவன கெருகை கபவக பொவநிளே ஏதபாடு செபயித்ய, உயோநிகருள் அலககை கண்டளே மனம் புரிபத துணீவான மதற மனனபெவரும் அலதுகரு பாரு மனம் புரிபத துணீவா

"காம செபது செபக இவக ஸுருமென்பகத பநிதபபாம அனகேம காமநுனதநிளகததெபவக நுனது கிளததது எனனுமக. காம கருநிச செபக

காரியம் வேறுபட விரிவினும் திரிதம் ஆதலால், எம்மை
 எதற்கும் செய்வதற்கென ஆயினும், எம் குற்றமாக
 கெடலாம். மூன்றாம் கொடகி இன்னதாகவும் மேல்
 வருவாவதற்கு முன் ஆபத்து உதும் கதலிக்கு என
 றும் சிபித் தென் துருவ ஊண் ஆவநிதம் சென்று
 கைகவாகத்தேதம் காயகா எவருளன் என்பதையும்,
 அரங்கமின திருமணம் எவ்வாறு நிகழவேறு மென
 பதையும் பதந் விசாரிப்பான், மணமாக இவருளன்
 என்பதையும், இவருமணம் இவ்வாறு நிகழவேறு
 மெனப்பாடும் அவன் ஆரம்பந் கொடகக கூறு
 வன் ஆதல் பிறகு எம் மேல் நடக்குதல் காரியங்களைக்
 குறித்த ஆதினா பெயராய்” என்றனன். கீழ்க் கவித
 தும் இவ்விதம் செய்யக் கைகென் ஓர் மூலமாக
 உத்ப பின்பு அச்சினை வேகி,

“ஓர்விளைய கீழைய, இனிப்பிற் தென்னக வேண்டர்,
 மாரி தரு மாயின், வருவா அழியவாய்”

ஆகவே, எவ்வாறு அரண்மனைக் கெழுந்தருளிய சத
 விக்கு நிமித்தமென்பால் செவ்வச் சமயம் பாப்பித
 அமைவான். “தனக்கும்” என்றனர் அசை அவர்கட
 மெனவும் மேல் இருப்பிடஞ் செவ்வச் செவ்வென்கெ
 று உருவ ஆரண்மனை மண்டலதான்

அப்பொழுது சூரியன் உச்சிற் கிருந்தான். அந்
 தன்மையினால்க் கூறின் முடிவுறு, உணவருத்திச
 ி, ஓர் இனிப்பாதி கிருந்தான். அது பொழுது கழி
 வகவாத் கொதிக்கும் மூலகம் அந் கவப்பாடது மன
 தன் கழிவக் கழிவகை மூலகது, சதவிக்கு நிமித்த
 மிதம் சென்ன் கனமுகாதலம் பாப்பது, ஆண்ட
 மாயுறுவகிருத்திபு மூலப்பாடனன் அந்நிச

நுழைது வாரிவழி நடந் தவழி வலிந் துறவின வெய
காபடாந் பேசுவினர் அவனது உதவிந் தறந்த
நாறும் அவ்வீரப் பிழா தொடரது சென்றவர் அரண்
காபிரக போவததுடன் சதவிதழின் மாநிலகதைய
செருகவென சநகிதததையவீர போகந் அரண் வகு
வகையாராதது ஏறின சென்று வணங்கி அநழந்த,
“நவநுநம் விநயக இவரு அருளிந் வந்த எம்பெரு
மாரீன, உமக்கு உபபொருதமா செநந்லக கூடவதி”
என வநழந்தக கூந்ந் தன மர்சரிதுவன அவனகா
கூடகநித பீடமா அநவந்தது அவர்ச செயதனை அப
பொழுது அவர் பணவி கிருமமோ அரண் குநிப
பந்நது அபபுநம் சென்றவர் சிநிதநினை அவர்
நவநிந் வாக வகககன வாரணகககா போநிட தன
வநகவகமா துறநாதது மெ வநவந்து அவர்சை போக
நித உநதுநுந் “மர்சரை மாநவமே, நவகன மனந
செந்நீர உது இவகிடம் வககது நவகன திருவருமா
சகநிநிந் மன கிந்நவக குந்நதகாரும் நவகன
இவநவநதநெ கருவி கிந்நவக வநுமிபாத ஒரு
பெணமணி எடுவெண்ணடு வககக கனநேந் அவர்ச திரு
மகககவக இரகருந் கிந்நகககதும், நவகன புந்
கிந்நக மே.ச கிந்ந மேவகாட்டாதும், அவருகரு ஏந
படும வநவககிந் எநது வககிதது செவக கிவகத.
அதி வககிந்ந புநம் ககககபுநக நகககிப அருகக
கூடகன அருகிப மவபுணந்நிநெ இபபொநகெகக
நுந் புநு. நுந் வநம் அவர்சை குவகத சநிநிநிம
கூந்நிருகவெநது” எனநவக

இவனம் துநிபனுந் சநகிதது கூததம், கடுக
சன புநகககிததும் அந் பநிததது அவர்சநிநிநிநி

சேகரி, “ஆசிரிய சூரிசாதகம், மாபுராணத்திலே என
 திருமங்கலத்தா கணவருப வரூபவந்து சரிசம எவ்வ
 னாம் சொல்லப்படாருகின்றது? அதனை எனக்குத்
 உறுவாயாக” என்றனன் எனதும, சதவிகதி, “மகா
 சாசிரிய, நமஸ்க பங்கிதனும் கடுவே புராணநாமிய பூரண
 கம் கரும் சேகரி வெண்பதம், அகித எழு நீவுகலாய
 மருகவயபடுள்ள தென்பதம், அவசேஷ நீவுகலி
 கொணருகிய சம்பந்திலினை கடுவே வெருகம் அதனைச
 றுத்தி எழு குள் மங்கினும் உளன வெண்பதம்,
 இவை பங்கமன அகநீகிலே எழு கிதனும் பதி
 றுள்ளு உடனும் எழு கண்டகனும் பொருநி
 புள்ள வெண்பதம், அககண்டகம் ஏழிதும் பாத
 கண்டமே திதபுண்ட தென்பதம் உதபபடாருக
 தினதன் அபகக கண்டம போக பூரிபாய நுணதாழி
 காம இருக தென்தம், அவன் பினாநிலே சிவா
 கன தோனநீச சூரிப சதிரிபாய சிபருசமலிப
 பண்டததா கனென்தம், நுணருகது ணநிலினை நுப
 கிலே உகிதனன் ஓனமகக உபதம் பொருட்டு
 சோதி நுதநிலைய ஆநிதநா அவகிததன் வென்தம்
 உகககபபடாருகின்றன அபபெருக அநகாழி
 புருடகய ஆநிதநா அருகவழி வக பதன் எனப
 கன் அபபாத கண்டதத ஆனநிலததன் அவன்
 அமநுதநிலை வேண்டும செயது, நனருப பின
 சிவருகனவததா கினகிலபோது, அவர் அவனை
 சேகரி, ‘யான நுதநக இருபகத காமன் காமன்
 லீ நுதநகப் பனநிலுன் ககககாதநினை தெனா
 நுதநக துன்பநிலைய ககக தேகா, அபகருப் பகக
 வர் பிதி வக தேக துன்பநிலைய உக மன
 மகிசி கனபான பொது மககாத அக

குறைய அவனை கோலாகுருமுதலைய அகல குதநிலே மதறவொரு வாக தேவன் தோன்ற, வாக தேவாகுரு: பிதி வாக தேவனா அனை அகலவனீ வனை ஒரு வையியவையின் பொருட்டு சகலரிதது, அவன் மயாபிதப ஏதெ உணவன் காபயான்' என்ற கூறி வருவிய வாக அனை புதனத்தின் உணககப்பட ஒருவிய, மது அகலவன் வயாக வாக அனை விதித தப பூமிநிலே போதனய சகலத்தினே மயாபதி வாக துண்டப இடைய குமாபுதப மிதது, நீயிடன வனை மய பெயிரோடு விதபுதிதானது அகலகுருவாக சனை சகல வனவிய சனை சகலகுரியவன் அனை தவன் புதனத்தப மயாத வன், வாக தேவனது அயிரயாக அகலவனீகன் ஆயினவயும் அவனது ஆயினவயு பெயரி, உயை சகலன் சேகலா இனா னையு மயவியே அகலவன சகலவன்" என்ற மயாபிதவன் அகலன் அகலகிதே, தமது தெட்டு ஆயாக சகலத்தி அகலவிக் இடையபுதனவன்

மீதமும் சிபிகவென் சகலவனே தெட்டு, "அகலவன், வாக வதபவன் வாகமும் உணவன் மயாபதன துண்டவனவாகவாககுருமயுமகலவனவாக நிமிட குமா சனை இவதமும் ஒரு மயாதகுருவன் ஒரு கெலகலின் வாகவய மயவயன் அகலவன் தெவனது மதறவனபென் காட, உணவனவிய தெவன் தெவியிச" என்றவன் அகலன் விதித்தவனது தெவனது வனவனவாககுரு, தெவனது ஆகலவனவன் அவனின் தெவன், அவனவகுரு-தோதிரயும் எனவன் வன காடவன் ஆனவெகாதிதது குரியன் அகல தெவன தெவன் வனவனதின் தவன் வாக தெவன் வதிகும் அகலவனின் தெவன் புதனவன் வாக

[illegible]

வாயுவை அளந்துகொள்ளும் போது அமைதிப்பூர்வமாக மூச்சினை முழித்து எவையோர் ஆய்வு வணக்கி, “எப்பொழுதாவது, மனம் அறிவு எவ்வளவு அழகுடைவனவர்களும் கிணறுவதற்குத் தகுந்தபடி காணவல்லா இவ்வீரம் இவரும் எவரும் தகுதலை இவ்வாறாய் மனம் பெருமை படைத்து கணதப்பா காட்டு” என்றும் “எவரும்” என்றும் சொழிவன உரிமை அரசன் என் மன்கினை இவ்வொழி கேட்டு மனங்கலித்து நன்கு பாபகினை சித்திப்போகினை

அரசன் மதுரூட மரீசு கல்குறையு, னை சூழாந்
 அருகல் கோடுவெய்யும் அனல்மர மரையும் வாய்மழையு,
 அனல்களுக்கும் தான் பூனாறுவ கீழித்திவிரீடவ கரு
 திசு சொன்னதையும், அனலித்திவிரீடவ ஓரமுண்ணாது
 தந்து கருதலுந் தெய்வியவெய்யதையும், வாய்மழை
 யின் திருவெய்யம், அனல்களுகு வாய்களுகவரும் கெரிட
 வாய்மழை பெருகலெய்யம் எடுகதந் வந்தினன் அனல்
 ளதந் வேடட அனல்மரம், “மகா மரமே, உம் சொல்ல
 புத்திநீ சொந்தாய்மர மனலிம் கீதநிருதையும் தெய்விய
 வேண்பதமே வாய்மழையின் து திவிரீடவ வேணடு
 வது வாதெனின, அதிவிரிட சூழாந் தகைத
 வாய்மழை போதனாய் ககைதகைதகைத துது கீடுததிசு
 வாய்மழை அவயிநீ மேதகைதகைத தகைதந் மரீசு

வாங்கியே அவன் சகல துணவியும் நுபத்திரிப்பதன் காரணம், காரணங்களும்கூட கெட்டுப் போயிருந்த படி நிலை. பகலும் ஆறாத துயரான, துறக்கஞ் சூழிப் பண்பாது வேண்டிய அன்பு, அந்நிது தூரப்பத கொடுக்காமல் காலிய மூலனறவும் பெற்றவன் அவன். தாய்க்க அனுப்பினான், கமல குழை பெருமையை கிடைக்காமல் எடுக்கக்கூடாது, காம நுகர்வோ காலியத்தலைப்பு நினைவிடது முடிந்தது வருவான்' என்றனர் சபையாரும் அதுவே செய்வத தக்கதெனக் கொண்டு, மரீகியைப் பழையதற்கு தன் கையால் கையாடப் பெற்ற நிரூபணம் கண்டுபிடித்து அவன் செயல் வேண்டியவை மீட்டும் கூடப் போதாமல் கையாடுவதை விடுத்தனன் ஆரீடனும் மரீகியும் அச்சின் கையகத்திற் நிரூபணத்தை கையாட வேண்டி, கிண்பாளுக சென்று போதாமல் கையாடிக் கட்டியவர்களுடைய கையால் பூப்போழி கிடம் இயங்கினான்

தூதுசென்ற மீனி புடயா காண்ட மென
 தூம பொழிவின இதவி அவனாததின்
 வளபலப விவப்புன பார்த்துகொண டிருத்தான்
 அப்பொழிவ இனிய மன்ன கழக நேன மரி
 பொழிந்தாற போவ மறுவொழுத, மனா மரிதது சிற
 ரும் வகுளம், நேன, காலம், புனரு, சாதனம், சன
 பகம், குலம், அசோகம், இசை, இருபகம், தாழ்வு
 புனரின் முதலிய மயங்கின் கெருவக பெறது எடபொ
 முதும் தன்னெனநிருத்த மன்கிறம், முன்கி, அகிர
 சம், மாதமி, கொழுத, தூட, கோகம், புனருவம்,
 இளவம், பாடிரி, கேகரு முதலியவர்களின் மனாரை
 சூமெனது கதமணம் விசெகொண்டிருத்தான் வன
 கென இவச பாவொ போய் புது மன்கள் தோதது
 சேனது சீவனாரு செயதுகொண்டிருத்தான் மா
 தமிச கோதும் குறியகன் கதி கூடவொய்பொ இனிய
 குறிய கூறியவொண்டிருத்தான் எகணவாய்ப பு
 கள் இவனாச கேட்டு நிரித்தது கொண்டிருத்தான்
 இவறகற் பெண்கம் மீனி மன உவனாததுடன்
 பார்த்துக் கரித்ததுகொண்டு, ஆனடு ஒரு பககதி
 சிருத்த பொயகக கண்கல் கண்கினுள் அப்
 பொயகக தனது கையெழுட்டு பொருகின்ற நிவரிய
 பனிரீனாத நிவக கண்காலை வாரித தெளித்தது,
 தன கண்கினுள்ள மன மயங்கலின் கிரககாச
 அவனயீது மன்காத தூவி, கருமயினகன்கினுள் அரும்
 பண பாடுகிறது, இவகதென்றிச எழுப்பி, அவகி

எதிரொலி உறுத்தது அவன் அலையிறங்க வாய்ப
 பின் கிவோதங்களைக் கண்டு மெழுகத்தொண்டே அப
 பாத சென்றான் அங்கே அசோக மாதமுயின் பிற
 இயற்றப் பட்ட மயிசியின் நகரத்தை கண்ணுதலுன்
 அழைத்திற பப்பாதி பாசலுள் கிஞ்சகசபா தாதன வ
 கின் சிபிததம் கண்ண வங்கவப்ப. திருசுத துருமகாத
 கிருததன் அவன் மீசியை, 'கிஞ்சகசபா தாதன
 இயஞ்சுதன் கிருகக வேண்டி' எனது சிற குறி
 புகணா எறிதது, சிலா நகரத்தை கண்டு கிபாது சித
 கும மீசியின் பாதங்களின் மனாகவிட்டு உணங்கி,
 "இசென் தங்கிசை எழுததருள்கிரக" எனது கிரப
 யாக வேண்டுகண் அது கேட்ட மீசு, "இசிதென்ன!
 இசிதென்ன!" என மனதறிதருள் கிபகது, துரும்
 காத்திசை சொகி, "ஐய, இது மாதா நகரம் இட
 மெனது கான் கருதகிசகி, இதின் கம் இகதவன்
 அருகா கடவுள் கோரின் கொள்கும் இடமெனது
 கருதினேன்" எனருள் துரும் காத்தன், "சவாமி,
 அப்படி பண்ட, கம் இகதவா பப்பாதி மன்ன
 குடைய இசிய குவான் திவிட்ட எது கமிசரு
 மனம் போ எழு பகதுகருள் ஒரு கிஞ்சகசபா தாதன
 திருமுயன் கொண்டு இப்பொழிசகிட வகது நகரவா
 செனது கவகது சிபிததின் அசாகருப புகனதகம்
 வன், மமயசா துமது வாவன் எதிரொலன் கண்ண
 சகிசுருகி, காவக இனிகெழுதருள் இகிசையும்
 இயததின்" எனநன்ன. மீசு, "அவனையா?"
 எனது கதி அசகின் தங்கிசை அலையிறங்குன் எந்
 பமாச திருதன்ன துரும் காத்தன் அவனுக்குப் பன்
 கித உபசாரவன் புரிதது அவனை மெழுகிததப பின்ப
 அவனது காவக அசாகருக தெரிசிததன்ன

அரசன் விஞ்ஞானப் தூதனது வாய் கேட்டுப் பெருமகிழ்வுடைந்தது, 'அவன் இவ்வளவு நாற்றம்' என் வயத்திற் நினைக்க, கவலியாளனாக, வலந்த சேனை, கவலமாலாத்த எனலும் இப்பதொருடைய வலியைவாய் வலவருகளுந் கட்டிவிட்டவன் சொற்றடங்கு பணி வீச, சகதனாக ஞாயிறு, மாரி, சிறமன்கு, பேருண்கு முதலியவை வந்திய வலன் மடவதையா தவ்வலி ஞாயிறு ன் அவனா அன்னமயிபல அவனது உடது மரீசியின் பகததே படைகளாகன. அவனதுவா அவன் முன்னாச செனது அவனதுரு முடிமுதல அவனவனின் பணி வீசத் தெளிததாச சக தனம் பூமி, சதவனா மாரி சூட்கு, கொணாத சிற தன்குவின உணனுமபகு வேணகளுகன அப பொழுது அவனா அநிநிவப கிசாரிகளு வெழிநினை மேற கொண்டாகன மரீசி இவவுபனாகவகி பெல வரம் கண்டு, 'இதுவே அபா போகமி' எனக் களித்தனன்

இவன் இவ்வன் பிருகக, பராபதி பாசதுகடைய வலதபகு கிசபநிவிட்ட சூமாராகன வரவனடயம் சூழ, இரு புறமும கவரி வீச, வெணமநிந் கெடவுளும் கருவ கொணசூவும செம்பொன் மலியீது சிறகக வீற ரிருகது வாதாற போவ பட்டதது வானினினை வீது இவனது, பாடுவாரும் பவ்வனாடு உதவாரும் முன்னும ரினதும வர, மரீசி இறவகிபிருகதும் புடயவா காண்டதவதபடைதது மரீசியைக் கண்டாகன மரீசி சிறகத் வேவததுடன் வலத அரச சூமாராகினினைக் கண்டு பொருக்கெனத் தனது இருககவின்னின்று வெழுதது வக உய்தி வலவனென. அதனைக் கண்டு அரச சூமா

நாகரிக சூததவருள் கிசய குமாரன் அவனைப் பார்த்து, "ஐயனாய், நீர் அருவருள் மெகலாமுடைவீர். எனவருத் துவ நாகவும் கிளவுருதருந்ரிகீர், மேதும், கிஞ்ஞகசீர் அங்ஙன யிருக்க நீவீர் எம்மைய பணிகெ தெனவீர்?" எனது கிணகிணை யசீம் அவாகிணைப் பார்த்து கேசம் வரை மண் கோக்கிச் சாழுத்திரிவா இவர்கணங்க ளெனவாய் அவாகிணைம் ஒருவகே அங்ஙனப் பெற்றிருப்பவதக கண்டு தனக்குள் கிபாது, அவாகிணைப் பார்த்து, "சூமாராவீர், நீங்கள் கிணந்து வகை நீதது மணனுங்கம் உபத்யாயி அவதரித துள் வீரன் இப்பொழுது நீங்கள் யாவிடவுருகைய பெற்றிருத்தாதும தெவாகிணை யாவிரன் முற கிதப்பிடுபான் எனகிணை செயதயமயா என்கே இஈது உதவிகை கண்டு வணங்கும் பெற்றிணைப் பெற்றேன்!" எனது உத் யிணைம் ஒரு முறை வணங்கிள்ள அங்ஙனம் வணங்கிய யசீமின ககைய அவகிரு குமாரா கரும் பதரி, 'உமது உபசாரம் அங்ஙன எங்கத யா துமமை அங்ஙதது வாச சொனருது ஆதனங், இப்பபபதது வாகிணை யீது ஏற்புருளகீ' எனக உத் அவகிணை அவகாச உலகமினயீது ஏற்பிககொண்டு, பஸ்கித வாததிப்ககா சூழலகவும், மண்வகாசாசு பொதகணணம் கிதறவும், கங்கிபாண புஷ்ட கூறவும் மிகக் கிதப்பபுன் அங்ஙயகிணை யாவகிணைத் துதகி ளுரகா

அதன் பதிக வாகிணை காவண, திரிபாடிபுரு சொனது அசனதுருக தெரிகிததன் அசன அங்ஙா சாகுருகிணை அகிணை மண்டபககிணை அங்ஙயா மண்டபதரித புருதது சொபொனரு கிணடுககபபப

அரிபசனாக தமாதனை அமைச்சாகற்றும் அங்
கன ஆசனத்தில் இவையாக நிரூபணம் இவன்
வம் அமாததும் அரசன், 'கிஞ்சஸபா தூதரிடமு
கிசயிவிட்டனாரும் உளவே அழைத்த வஞ்ச' என
வாயின காவலனுக்கு உட்கொண்டன வாயின
காப்பின வெளிபிற சொறு செயதி பத்கிக
பாவரும் உளவே புருதனா கிஞ்சஸபா தூதர்
தாங்கக் கணகடகிடபே வினதும் தனமிக
கடவுளபோல் அரிபசனத்த வித்திருத்தும் அரசனை
கண்டு வணங்கினன் அரசன் அவனுக்கே எதனக்
காடக இருந்தா செயது குரவ் வின்கினன் மரீச
யிழைநன் கி வசனகன் பெரிப பின்பு ஆசனம்
கிட பெருத்த, தன் வாசனுடைய வெளியிவையத்
திருவைய கோகி வணங்கி, அங்கு முதலின்கிட
நிரூபகததச சடி பாசன் அருகம் கீட்டவன் அப்
பொழுது அரசன் இவர்களை மூகம் கேண், அவன்
அகற்றிப்பத்தி அங்கிருப்பதைத் தன் வாதின்
வாய்கி, முதலினைய கீகி, அத்தினன் வாசகதத
ஒரு மூகம் கோகி, வணகித்தின வாதிததப பழிப்
பின்பு அரசன் மூன் பின் வஞ்சுத் வாதிததன்

'பேரதனம்ச ககம் பூகதும் பவபதி மன்னர்
காணத் வித்திபாத உளக் கேண், இத்த தூதர் மன்
னா வையும் நிரூபகம்

'அசுருக்குச செவரும் மென்னமும் குதகதும்
எனவம் மிகவேனருத் தம் இவைய குரவன் செவகச
கிஞ்சிவி நீவிட்ட வெளிகு எம் குரவத்தி செவகச
கிடவதி கவம்பிணை வாழகதத் துணியியாக கிவ

யிக்குப்பட்டாள். ஆதலால், தம் மருமகன் சுயமரியாதையை தமது சமூகம் அனுமதித்த இலைய சமயிகரு மணஞ்செய்திகே இனி ஏமாக்கனவிலை தம் மகனுக்கே உரிபவளாவாள். தாலும் மண் மகனும் மண் மகனும் கீழ்நீர் வாழும்¹

இலையகளை இவ்வாறு வாசித்த முடிதக, பராபநி பாசன், 'வித்தியாநா செனபோ சமயிதும் பனவாறநு தும் உபாசதே சனமோர் அலவேதா சம் இலைய புதகவதுகருத தம் தேவகப புதனவியை மணஞ் செயது கொள்க எனது நிருமுகம் திடந் பதுபசிய தென்கீர் இகனனம் மனதுன்கதது மன்னா அகட பக கூபதா? இது மிகவும் ஆசசரிபததைத காந தகதா விருகதெது! எமது என்யின் இருதவாது என்கோ! என்கோ!!' எனது தனகருள கிபதது, மகிழ்ந்தது ஆனததப பாவசஞ்சி, கிருகசயா நிருமுகத் திருப்ப பதிதது கூற மறதது, செயற்ற நிருததன்ன அபயொழுது மீதி, 'சம் அசா கிதெத நிருமுகத்தை இவன் கனரு மதித்த கனமொழியொன தும்சுருமக வாய வானசனம் மேற்கொண கருதகினருனே! இவ னது செருக்குததன்ன இருதவாது என்கோ! எனது மனதநெ கொண்டு, சேபததுடன் பராபநி மன்னின் கோக்கி உணாயா னுயினன்.

"வாதிபயே, எததகனவளயிதும் எவிகரிடம் நுரு காரிபததின் கிமித்தம் தாமத வரிய வகத மொழிந் தாக, அவகன மனிடாந இவழப்படுகாசகா எனது உணம் கூறவது உணமயியே தேவயே வாயிதும் அவகா அவ தாமதம் நுருகாசயியே மதித்த உடயா,

இது மனிதாது இயற்கை இவை அனுபவத்தை இன்று உயர்த்தி வணிகம் பித்த கொடுக்கும் கணவியை நிரூபிப்பாதுகொடுப்ப பக்கின் பாகை புலகுஞ்ஞம் அவர்கள் அதன் உருவியை அறிமுகட்டாண மேலும் அந்நியர்கள் அவர்களுக்கும் மேலும் அதுபோலவே, விதந்தாதுதான் விதந்தியைப்பொருள்க்காதுகொடுப்பு புலகை மனிதா கணவியை அறிமுகப்படுத்தினா? எஞ்சுகின்றது எழிலினை பெருகு சொல்கின்றது பெற்றவாரும் விஞ்ஞானம் மேலும் மனிதர்களு உலகத்தாராவதோ? முடிந்தும் பொழிதும் பாகை இது போதற்கு அது கண்ட அந்நியர்? எம்மவர் பெருமை இயல்பித்தவர்களு வாக கெட்டாது வகுமோ? மண்ணுக்கெதின் உலகினார் எவர்க்கு விதந்தியை புலகை மனிதும் துணைத்தி புலகைதவராவது அந்நியர், வெள்ளியும்பெரும்பு வெள்ள உயர்ந்தும் விதந்த துதுபெய்துபு கண்டே நீர் அவர்களை எவன் இவரும் கொட்டிடுகிறீர்? கண்ட கண்டது பெருமை

இம்மொழிகளை பெருமை அமைந்தான் கோடுகொண்டிருந்த பாகை மண்ணை மரீகென கொண்டு, "இது, உலக துணை உலகத்து வாக வாகவும் மேற்கொண்டிருந்த, துணை நிரூபித்த கைதும் உயரும்பு அமைந்திதே கொடுத்தென்க கோடுகொண்ட வேண்டி விதந்தாது கொண்ட வாயிலும் பாகைதரு கிணர் அவர் இயல்பு காட்டும் பெற்ற துணை பெருமை அமைதும் அவர் சொல்லு மனிதர்களு கெட்டது அந்நியர் அந்நியர் பெற வேண்டு மரீகென பாகை கைதும் கெட்டது பெற்ற

வேண்டிய அது எனினும் பெற்றபாக்கத்து நீர் கூறிய
படி இப்பொழுதும் பாக்கங்கள் உடைய எம்மது விருந்த
பாது செவ்வாய் அகப்படுவது அரிது என்பது உண்
மையே நீர் கூறு உணர்த்துகையும், விதவிதமாக வே
தா விருந்தாக்கத்தையும் கனகிக் கிழவனாகவாக பான்
இதனதம் கருதினேனென பன்னி, கனகிக் கனக
கூறு கிழவனென தா வேனது கருதினே என்கன அன
நிபு, தமக்கா எனக்குக் கொடுத்த பெருமையையே
என்கனி என்கனி இதுகிருந்தகிறதும் தருவியான
கனகிய வாதகதகன கனக புகல்கதென்தம் அந்
நிருத்தினே பன்னி வேறனது" என்குன

இதனவா இவ்வாறு உணர்த்தும் மீதி, 'ஆ!
என பாவம் செய்கென! அகன மனத்திற் கருதிய
மாண்பு போய் புனமொழி என்கெனன புன
மென! பெருமையினும் பெரிபன இப்புபன வெந்நி
னும் பெரிபன பானே' எனது கனக்குன கொத்து,
அகன 'என்கினும் விதவிதமாக யிக் கொன, அக
கன மூலகபா' எனது கனகினுமகத மாநி,
விதவிதமாகும் மனிதர்களை பெண்பகத கிருந்த
காடக, அகனது இயதகதப் போககியெனநி மென
கனத்திற் கொண்டு, அகனப பாத்து, "அகன,
கனகருன அகன குனகத எனது செய்கினு
காடககெனகென போதகயிற் பெரிபனபெ
நிபி இக்கித்கென இயதகத பெருமையிப கொத்து
தருக, கிருந்தகா 'தமது கிதகதகிது எனநி
கெடுகெனகரும மனிதகினும் யிக் கொனகன, அக
னும் மனிதகளை வேதகனப் போதகம் இக்கி.

"அரசரே, யான் பல புரம் என்னும் கைததை யானும் மன்னன் பன்ன வேதனையுடைய மனைக் கிவையுடைய எண்பாளின் உடைய திறந்தவன் எனது பொய் மீரீய் என்பது என கைதலா கல்கிதேன்கிவ லின் மிருத அருமையான எண்பலா, நாய் தலை மகளி னுறு திறந்த ஆதிரியை என என தாமினிததின் கதற தூதன் பண்பாறும் அன்றதன் உகை கிததி னம் பண்பாறதையும், உகைதரும் மன்னரிலே பண்புடக் காவல் தொடடு இன்ற வளையிது மூளையாகாத தா ன்நகையும ஆதிபொ டுதமாக அநிதிருககென்றேன் அவ்வாறாறநில இரண்டொன்றத தகைள் சூழகம் அநிப எடுத்ததாக்கென்றேன், கேட்டருக

"ஆதி காவல் அரசு குறுக ஐந்தையும் உண்டாகி அவதரிதரு அவமையான செந்நுகையும கிதிததருகிய அருகாழி காதனை நாயகழி பொருகிய காசிடாடு வேதன் காதன் எண்பல செருவ மிருததான அவ துமிருத தேகி கருகுகென் எனபாள் அவகளுகரு அரசு கெகெமனத தகை நல் என்னும் புததிரெருவ மிருத தகை அவன் அரசு காவலில் வெதபுதது உருபு யத தருமம் புதத நம் காதன் திருவதத திபாண்டி பொருககை கெவபவன் ஒரு காவ அவன் அருகப் பெருமான் திபாண்டிசெநிலி காவாது மெய்யுதது அனபு மெகிடகருக அபபெருமான் பெருமையான குறிததி,

'அவரின் குரந்த தாததகை தகை
உகெகை கிவையுக் குறிததாய் நீயே,
குறிததாய் நீயே உகெகெகெகை கணையு
அகிததாயு காததாய் நீயே காவி காதகாதே!

'அழகுற வொத்தியோன ஆணவம் பாது
 சிவகுற ஞாதநியைப் கிளரவு நீயே,
 கிளரவு நீயே சிவதபெருகு வாய்க்கவன
 செஞ்ஞபுற வெணரவு நீயே வாய் நிருவாயே'

'நீவந்தரு வேலாததேய கிளனடிபாச கெவனம்
 ஞாதநியை துன்ப வொடுப்பவு நீயே,
 வொடுப்பவு நீயேயென ஞாதநியை வேண்டாட
 கிவந்தாடி சிவதாடி நீயே வென்ற பெருவாயே!'

என்று காணம் பாடித் துதித்தானை இப்பாடடைக
 கேட்டுக் கவனம் உருகிறது, காணப் புகளும் காணத்தி
 னின்ற யிழிந்து செயல் மறந்தன, கிளவருகை பவடி
 சிவம் பெயர்தோடாது கிவந்ததுகின்றன, பட்ட யாழும்
 தனித்தன, தேய வகை கிளனாழும் ஏதமடைத்தவ
 போல மகன்கினா, அமரும் தமது அயிருத்ததை
 மறந்து இவ்வாறுயிருத்தமே உண்டு நினைத்தனர்

"அகதாளத்தின் பன்னக வேகமானவனான ஆதி
 சேடன் ஞாடடைத்து, பாய் பத காணப் பத மன்ன
 வாய் வந்து வணங்கினான் வணங்கி, அவன் செயல்
 மறந்து கெவனா நிரவாயேயெனவொடு கிளம் மன்னின்
 கோகி, 'வேலாதே, நீ ஆதவ பெருகடைவாயிப் தம் அரு
 கை கடவுளின் அடித்தியைப் போகத்தி னாழாது
 அமர்ந்து அளவிதாப் பெருமையை மடுத்தப் புகழ்கின்
 தலை உனக்கு வேண்டியது பாது" என்று கேட்
 டருகின்ற பண்பிதைய பட்டாத கெவதபெரு கிருந்த
 பாதநியை வயி அளவிதநிலையை யாதநித் தன் முன்
 காட்டி கொடுத்தாக கடவுளிக கிளவரும் ஆதி சேடின்
 உணங்கி, 'கெவாயி, கிளனாழம்குத் தானவா தாம

வேண்டிய வேண்டுகோளையுப் பெறுமாற்போல அடியு
 றும் இயமணனுக்கதற்கு வேண்டிய கன்கென்கொடுத்தென
 கப்பெற வாக்கத்தையுப் பிராத்தியெனவேன' எனது
 குறிதகனன் பணதானும் பண்ணவா தன்கையின
 புண்டாக வல்ல மனதும் பகாநது, என மனைவியும்
 வெள்ளி மனையும் அளித்தது, 'எனதுவ குறையாள் சென்
 டும் பெற்று விண்ணவியே போக வாழுகிடுக' என
 வா நதது பணக உவகரு சென்றனன் எமம்கரும்
 அகலி குறத்தத நோன்றியவ ராதனை மனிதரோ
 பாவா, நீயிரும் குறத்தென கவத்தினுறும் செவ்வத்தின
 பெருகினுறும் ரீரத்தியின் தெப்பினுறும் எமம்கரை
 ஒப்பி நீயிரியிரும் உறவு முறை கொண்டாடன
 அது பரமொடு செய கவத்தாற்போன்ற நீரணம்கதா
 ரும்" எனது உறினா

அப்பொழுது அச்சையிலிருந்த அச்சனுடைய
 புரிந்தென மரீசியை நோக்கி, "ஓ! வணர், துயராக
 குறவாநதத தூலிதுவாவா துணாத்தியீர் பாதும்
 எமயினோ குற கிருத்தாநததத உணக்கினவேன
 கேட்டருள்க ஆதிவிசுவகென்கொம் என்குள் படை
 உபபட்டனசே, எவன் அவததற்பென்கொம் வகுத்தக
 காதது உணக்கினுதிரு, நிரும்ன எவனது மார்பகரு
 சேரது உளத்தினகுனோ, எவன் நமம்கய புனனிய
 நோயம் மேவ அருள செய்வாதிரு, அவன் நிரு
 வகுக்கினுமே உதித்தனன் மகந மன்கருள இருத்த
 வாது வலி எனதும மன்கன அகல உவரு காதது
 உண்டாகவிய அா கரும்கன்கிய இனநாவும அச்ச
 கை பிண்பற்றிக் கதது அச்சக்கினுளக அயமன
 னன் அச்சயாததத தனம்கனுக்குள் நெடுகதக கயி

அரசு மலியு செய்து கொடுப்பவரையே கிராமத்திலுள்ள ந
 றிய கிராமத்திலுள்ள புரிந்தவன் அப்பொழுது
 அவனது சரிபாது கிராமத்திலுள்ள அவனை மர்மெனக்
 கருதி வணக்கி கொடுத்தான் அவன் உடனடிப் பாரிப
 மீள்கிறவனாகவான் குருதிக் கூட்டங்கள் அவனது
 சடா பாதததை உடன்க் கருதிக் குடியேறி முட்டை
 விட்டிக் குருதிக் பொரித்ததக் குளவி வாழ்கதன் இவரினை
 மீய் அமையவான் கொடுவவன் கிராமத்திலுள்ள கிராமத்தையு
 புரிந்து மோகந் கருதியவையெதன் அமையவான் அரிப
 குருதிக் அவ்வாறு வளியின குளக்கவரே எம் அரசு
 கும¹ எனது கருதின்

ஆண்டு அரசுக்கமிச்சுத மாவரும் இரு குடித
 தொடருக வேட்டு மலி கிராமத்திலுள்ள கருதிக்
 கிராமத்திலுள்ள அவனது உடன்க் கிராமத்திலுள்ள
 புரிந்தவன் அவனது அரசு வாழ்கதையே பிசுவ
 ததகு முன் மலி, "அவனது அரிப தவையிற்
 திப் பெருமையெதற்குப் பெரும வாகு வளி எனது தவ
 குள் அரசு கருதிக் முகையுளவிய கிராமத்திலுள்ள
 மருதிக் எனது மாவரும் கருதிக் கருதிக்
 கருதிக் கருதிக் இப்பொழுது இப்பொழுது குள
 தத தவையுளவிய இவ்வான் கிராமத்திலுள்ள
 மோகந் ததகு குளக்க வளமையப் பெருமையுளவிய
 தத¹ எனது கருதின்

இப்பொழுதிலுள்ள வேட்டு அரசு இவ்வான் தவ
 இவ்வான் மாவரும் வளக்கி வாழ்கதி உடன்க்
 குளக்க "அரிபின் கிராமத்திலுள்ள, உடன்க்
 தவையுளவிய குளக்க குளக்க குளக்க குளக்க

உயிர் கிஷ்டமான ஆதர்ப்போ எவருயிரா. அரண் .இ
 பெய்தும எங்கேதிறகு மனநிலையே கண்கள், மக
 களே வள்கள், தோழியே புலகை, குற்றமே செவின,
 உணர்வே துய்கள், வாயே துது இவற்றை அனுக
 சருகரு ஒயிப இவ்வயங்கு கொண்க அனுக
 பெற்ற நினகு தெருகன துதுவ குயின அனுக
 குழகது சொல்ல மாட்டா பொருளுமுண்டோ? யது
 சம்பவபிதிலை அதற்கெற்ற உயிர் தோ. அரண்
 தேற்ற ஆதர்ப்பு கொளுத்பு யதுகாகவு பிறாற
 உடுமோ? இவ்வயங்குண்க கொண்க ஒரு சேர் வனம்
 உயிர் பெற்ற உயிர்மத துதுவாக அனுகத வேதா
 வேதா கருகிப எதிர்த்தான எய்தப பெரு? தம்
 மனன எய்க்கை சுற்றமா நிலைது துய்கை துது
 ராக கிடுதது எய்க்குப் பெருப் பயனாக இனி
 உயிர்மத என் உயிர் வேண்கெதெனது இனம்
 எய்க்கை நீர் உணர்விய இனது முதல் என் நிலை
 கிடுக்சுப் வேகவிடாத பொருகிக் கிடகரும்,
 வெறிடது சொன்ன துய்க்குரு இனம் தெட்க
 எம் மகன் குற்றெய்து குயிபவ எவர்கன் வேண்டு
 மாயின, அனுகனை துது அனுகது வேண்டிய பனி
 கிடுப பெற்றுக கொண்கடும் யதும யதிலி"
 என்றான்.

எனதும, யு'கி' மகப்பதி மனனனை தொழுது,
 "யான கிடுக்சுபுருகரு சொன்ன கிடுப துதுவாக"
 என்ன வேக, மனனன அனுகனை பொருகுகளைய
 பொன்னருகுகளையினை அனுகருகரு குடும், அன'கை

பொழுது தன்னகத்தே விதழ்ச்சி, அழகையை பன்னம
 படைததுப பரி ஆடல பாடலணை அகலி மகிழா
 செயது, பிறகு காண பெரிபோர் பின் சொல விடுக,
 மீதி விவரபாளுகச் செனது, விருவசய குவகின் தென
 த்மசச சேடிவாயெ அவண்ணசுடிபின் கந்தா ககலா
 படைததளாள்

சீய வதம்

மீசி இரத தூபர் கணை படைத்து அரசனது

அவையின் வாய்க்கண முன்னதையும் காட்டு அரசனைக் கண்டு வணங்கினான் அனதுவரு அரண்னைக்குறிப்பான் அணிபாசன மொன்றைக் காட்டி அம்மரச்செய்தான் மீசி ஆசனத்தி விமலகதும் மன்னன் அவனை மனர கோகலி அவன் முகப் பொலிவினாவி அவன் சென்ற வாய்ப்பம் விததி பெற்றதென ஆதிதத்தித்து மிழுக முகத்தாடன விளங்கினான் அப்பொழுது மீசி மன்னனை கோகலி வணங்கி, "மன்னர மன்னரே, வெற்றி பொருத்திய தம் கழல்கள் நீழி வரங்க, தீயன செலக, உமது புத்த உலகமெனரும பகவுத்" எனது வரத்ததும், "கருகிச சென்ற வாய்ப்பம் கைகட்ட வந்தது" என மனகம் முடிவுணவும் முதலிற் கூறினான்

மன்னர் அவன் பாயபதி மன்னன் கங்கிடுகவி கலிக மிஞ்ஞது மாலிகை கோளையுடன் புடபடைத்து, அவன் செயற் தன் வணங்குபான் அரிவே நென்ன அவ தரித்திருக்கரும் விசுவநிவிட்டர் ஆர்வு ஆற்றல் அகக விளங்குன விசேடவகிளையும், அவருளரும இரைய வரிக வான திவிட்ட மயி திருமங்கினை வெற்றதவ வென படைத்தும், அவனை உலகமெனவும் ஆன அரசனும் அவ தரித்திருக்கினரு வெணபடைத்தும் தெரிவித்தனன் 'அக மயிளவ அடைதும் குலமணை செயற் பாலிடமே பாக

கிபம்' எனது அவன் புழுகது, 'ஊ கண்களக்கு அசம தியே ஏதறவன்', அகலயிகுது ஊ அணங்கிக ஏதற வன், இவககரிசுவுரும் மண்பபது இவகிரு குறமும் றுன் செபத புண்ககியப பகலினை பாதும்' எனது க,நி றுதததனன்

இவகணம் மீதி தான துது செனது மண கினை றுததது க,நி விடபவககிக க,நி கேட்ட மண்கன கவண்கக பெருமகிழ வகடதது அவதுகரு இரு கிதி வழுககி அவகி அவன் இணம் போக விடபு கினபு "பாச இதகிக குததது இனி பாத செப வது"¹ எனது தன் மகநிபிபாககருட கிருகது ஆகெ கிக ககினன் அபபொருது அகமககனன், "அச சரே, ஊ சதகிகது கிமிததிகன் அகநிபிட்ட கமி இணணம் ஒரு மாதததிறுது ஒரு கிபததிக வாகபப கிபபபப எனது க,நி கிருக்கினரு வகவக? அதகி அகிவததரு ஊ ஒததககிபே ஒருககிப போதனமா கக மனுப்பி அதுகிபிட்ட கிககககபப அகககினை இருககச செடலோம் கிபபு செபதி பததது மேல கடபபவதகத ஆகபலோம்"² எனதுகன் அச றம் அககக கருதகிபபபபே ஒததன் ஒருககிப கககம் காததரு அனுபகிபிட்ட தன் மனமாதத கததததாருடன கவண்கவ கதுகாபுசதிகுததனன்

கெனகி மகிபிபே தெனகிககச சேடி பககனது செபதி இண்கன கிருகக, க,நி சேடிபிபே அசகவ கண்டன கணணம் அசகனது ஆகி றுண்ககபபப ஆக்டி கிசுதத கிதகதகதபப இனி ஆகபபபம் அச கக கண்டன தன் கககம் க,நிணம் மாதரு மகம்

செஞ்ஞாம்படி மன்னா பண்ண வென்று என சகலோச
வாஸூப எவ்வுவையிலும் தன் பெயர் விளங்க விற
ந்நூதனன் அவன் இவ்வனம் விளங்கிய காலத்தில்,
'வனஞ்ஞாப பகவா இவ்வி வவஞ்ஞா' என்ற இதுவாப
பிஞ்ஞா அரவியில் அம்மாதாபா சொப்பமிதது, மன்னா
முதலைய முதலம் முதலது வின வினியாட வெண்க
அவன் காலகழிததுவந்தான் ஆகையால் இவ்
மடகலத அவ்விஞ்ஞா பிணங்கி அவன் விடகல் அம்
பய பாத்திருந்தான் அதனை வஞ்ஞாந்த சதகிதது
எனதும் அரச புரோகிதன் அமரீச அனாயி, அவனாக
ஞா இவ் உததிபுலகன் உலகபாஸூயினன்

"மன்னாமன்னபே, நீர புரப்புகலகலன் வென்று
மன்னும்கழம் புழற் மடகிபுடன ஆடவி புரினதீர
எனிலும், காம ஸ்ரீரோத சோப மோக மக மாதனிய
வெனதும் அதவகை உடபகைகிளபும் வெனதீர கலீர
அவநகை வெவஞ்ஞானிஞ் ஆடகிஞ் உததிபாடா
ஞாய் உடபகை வெனந வேககலா உலககலும் பகை
கா உலகிள வவஞ்ஞாயிவ் அவ்ஞ்ஞாம் காதகன் காலிள
மும் வஞ்ஞா செழிகைப பொன் மாரி பொழியாதிதரும்
அதிகெனதும் பரிதி கண்டு அளகந் சொகக சொக
தாமனாயிது செஞ்ஞகெனதும் பரிததகி ரித்தி விஞ்
மாயின அகித அழஞ்ஞாயிது கஞ்ஞி வகி வழிபும்
ஞ்ஞகன் தன் கிளையினிதும் கிரீதது தீசெயகலகாத
கலி கஞ்ஞாஞாயிவ் அவன் வெதெவ திணனம் நீர இவ்
தீதி பெண்கலம் கனகதிக்நிஞ்ஞகிளதீர வான் உமகஞ்ஞா
பன்னதும் இவ்நததன் உதம் உடபபாடகிளப பூன
ஞ்ஞான ஆதகிள, வான் உதம் உததி பொழிகபா
கிளகாத வேடஞ்ஞா" என்றான்

எனதும், மண்ணை அச்சுவ கண்டன, "எனது, சொத்துக்" எனக் கூறிச் செவி சாப்பதனைச் சந்தித்த மெனது சொவவானது, "அச்சுவகையே, பூமி யின் போதனையாகியென்கொரு கை முனது அது கிருவைய ருக்கத்திறையும் வெவ்வும பானகம்ததாய்ப பல் வனக்களும் பெறது கிணங்கினதது அநிப பாயபதி மண்ணை கனபோன ஆடரி புரித்தவருகின் றுள் அவனாகு விசயன் நிவிட்டன எனதும் திரு குமாருளர் அவருள் அகவகிளப் பழிகளும் அழகு, அகதகளும் அஞ்சம் ஆற்றதும் படைத்த இயியோ ருப் கிணங்கும் நிவிட்ட குமாருள் கமக்கு வெவ் வரும் பகையா கிருப்பன எனது ஒரு புனசொல கிந்த தும் கனகரூப் புலப்பட அரிது அடியேன் வருத்தா கித்தினதது ஆதவால், தானன் அத்தம்கேதகவகிள ஆயபத முன் சேசகிகவகயாக இருப்போகினென்று யோததிகினதேன்" எனருள்

அச்சுவ கண்டன இயியோழி கேட்டதும் கச்ச வம்போத சித், கணகன் கெருப்பெழ கிழித்தக கை போடு கை தாகவி, "ஆ! ஆ! வெரு கனது கிருக்கின் தத் வெவ்வுத்தகரிப் கிச்சாநா வேதகண் பெண்ணம் வெவ்வு வானகருடய கனமுன் மதநப் பகை படாநது என செவய வக்வதீ கிணகின் கனாகிய மெரு கிரியை கிசித்திகினிள தெழும் கிதிப் காதது அகசந்தது கிடுமோ? மண்ணிலவாழ மானிடப் பெவதகனோ என னைப் பகையபவாண? அககனாள் எனகின் வெவ்வுத்த குக் கூடுமோ? பருத்த கணககிளவும் கிணகத நகை மத பாணகின் மருப்பு மெணகிய வானழத தகாடி துன் தின மருகருமோ? தானவா தானகையம் வெத்தி

கொண்டு விரிப்ப னன் தோனகன் மனிதா சேலினைபன்
 கண்டு மயங்குமோ? பிள்ளை யாளுதம் விரி யுடனும்
 பொழுது விரிப்ப மேகக் கூடம் அதனெனச் சேல
 னுமோ? புனைகெழும் னனது சித்தத்தின முன் அசதப்
 புனைய படைவக எநிர் சிறப்போ? இவனின் வசனா
 யுதகதை எவிலுள் அது யாமலிச கிளவகிள பெளகம்
 லெட்டி விழுகதுவது பேசல், னனது சுககாபுதம்
 கிரீதத் துணைமே னெனது அமர் தோனெழும்
 தனித்த விழுகதம் ஆற்றதுண்டபது அளநீயும்,
 னன்னிடமுள்ள விததைவக செயல் னன் இவ்வக
 கொளவேனுமின், அசையினநி அநன் முன் சிற்பாரு
 முளரோ? இதனை நீ அறிவாயோ? உனது சோதிடம்
 இவ்விஷயத்தின் பொய்ப்பகன் மென்றே கிரீதகின்
 மேன் ஆயினும், புனை சொல்லிய போதும் நடவாத
 வன் னனது னனின் இப்பொழுது உளகம்பழிகருமென்
 அஞ்சுகின்றேனே வனநி மதநெததரும் அஞ்சுகின்றே
 னவனென். ஆதலால் நீ இதனை அண்மச்சுடனிருந்து
 ஆராயல்" எனக் கூறி வதுபயிஞன்

மன்னன் இவ்வாறு கூறிவந்தா சதவிகது கிரீத
 தின் மந்திரீயாகனாகு அறிவித்தனன் அவர்கள்
 துறாரு கூடி இதைக் குறித்து ஆனென்பா னா
 கள் "கெழுப்புப் பொறி னன்னவன் கிருப்பினும்
 அதற்குப் பதற்கினே டொன்றண்டபின் அது
 னன்னது உள்கையுந் கூடு கிருக்கும் அதுபோலப்
 படைவக குறிதாயினும், இடம் பொருள் எல்ல இனிது
 வாய்ந்தும்பின் அது வளிய படைவகவும் னெனது
 கிரீதம் ஆதலால், இப்படைவக அது தோன்றிய
 பொழுதே தொழுகலாம் வளவிகின் பின்பு அது

அடவருளத்தரு அரிதாய விடும் இவனை இப்பொழுதே
தொலைப்பதற்கு வழி பாதக வேண்டாம்” எனத் துரை
கூர் தம்புளத்தான் திரையாவித்தலைவனெனடனா பின்
மாத்திரத்தான் தலைவனாக விளங்கு “அரிமனது என் பான்
அரசரி பனுமி, “அண்ணனே, இவராக கூறிய பாகும
உணவையே பெரிதும் பாய அபபகையைத் தெரி
தற்கு முன் செயற்பாணவரு நெயுள் விமித்திருந்த
ஞந்தியப்பட்ட அம்மாதா மகஞ்சுப் பகைவாதாமோ
அவனோ எனபகை முன்னமே தோகது பின்பு செய்ப
வேண்டியவற்றைச் செய்வோம் அங்ஙன மின்றி,

“பகைய எதய வரப்பகை வாகதும்

வைவிர திமந்த தாகாரண் பெண்ணறம்”

பின்னாத துண்பதற்கு முண்டாகும் ஆதலால், அங்ங
கூட்டிப்பதி பவாபதி மன்னகிடத்து பாய இப்
பொழுது நிறைவாகவி வரையடி கெளவ பனுபுரிவாய்
அவன் அவர்களை மறித்தது கெளவ கொடுதலானுபின்
அவரினப் பகைவன்னன்ன என்போம் இவையாகின்,
அவன் மகஞ்சுப் பகைவனெனத் தோகது அவன்
வழிகை வழி பாப்போம்” எனத் துரைத்தான்

அங்கவ கண்டனம், ‘இதனை கண்டு’ என அவன்
பொழிக விரைந்த, துதாருளத்தரு, ‘பவாபதி மன்ன
கிடது செனது நிறைப்பொருள் வாகவி வரையகை’
எனக் கூட்டின கிடதி ஒரு நிரூபணம் கொடுத்தனப்
பிஞ்சு அவர்கள் செவனக்குண்டாய வேகிக வாகவி,
இரு புறமும் பொறிவைத் தெழுதிய நிரூபணத்தை
கணிதபதறி விசயபாருகச் செனது, கிண்கிண்பும முட
மே உபகத மாதவாவினைகளும் கூட கோபகதரும்

நிறைந்த பேரதனமா ககாததை மாடகதாரண
 அகடககாரண ககாதநிறுடசிசிகிதது, அகாரகாதி
 ககிச நுநுலலயம பகாத மாடகககிள பொகிலவ
 பும மகாதக எகிகதன அகிபகிசகிள மிகுநிலை
 பும ககாடு, 'கிசுலலபா செகலம நுநு செகககோ'
 என வெறுப்புதது கிநிலுநிச செனறு பகாபதி மனா
 னது அகனமகி வகிநிலு நுதகிள அகிக வகிச
 ககவகன உருகிள கதகிபுல ககபுலகக் ககவ புநித
 செனடுருதனன அகவகன வகிபுலகிக ககாடு,
 "ககட வகபுலப, கிசுலலப ருலககபாநும அகவ
 ககாடககப தமககோ செ வகநிசுதகிகளன
 செனறு உம யகககருத தெகிகிபபாய" எனறு உகாத
 தகாரண அகன அகவகிள செனறு அகககருத
 தெகிகிகக, அகன, "அகவகிள உககிள வகிடுவாய"
 எனறன வகிச ககவகன அககிசுலலப துதகிப
 வகது உறு, அகவ அககன கமககசெனறு வகககி அச
 கக ககாடக கொடுதததுபபிப நிகுமகததை கீடகரு
 கன அகன அகாப பெறு வககன ககிள ககது
 வகிககச செபதனன அககவ ககாடக துதகும்
 அகககதததததனன வககதவதகிப தம வகிடுவாய,
 "ஆகச செமபுலன ஆகிள ககாபும, ககக ககபும,
 ககருத கிளற நுதககககும், பகவகககும், அகிகக-
 ககககும், பிதகபகககும், நுதககககிகபுலப கெழ
 மருபுகககும், கெணகாமகககும், துனகும் பித
 அருகககககும், பக பகாடகககும் கககிதககக
 ருத நிறப பொருளகக கொடுதததுபபுக துநித என
 கக உகா வகது அகககககககக ஏக கககாதிபதி
 பகது செதுததம ககக கககவகததிகிளறு ஆருகரு'
 எனருகக

இதனைக் கேட்ட பப்பாபி மனமான் சேறதவன்
எந்தே அன்பிப்பழந்தே நீகனான் கடை வாயினுளரே
அடக்கி வைக்கின்ற வேழமே சொந்த தனனாக
தெழுந்த விளத்தை உண்டாக்கிகொண்டு, “நூலகம்
சாமந்தியும் சதஞ்ஞமும் சதஞ்ஞமும் கவிஞ்ஞியும் ஒரு
வாழ்வும் பழிசன்களாகப் பெருந்தனனாகவும் பெற்றதன்
கொள்தும், அவனும் வேடுகுருகன் உறவன் கேட்டுப்
பணி புரிந்த வாழ் இன்றவன் அனந்ததனனான மிக
புகழ்வுடைய மனமான் உலகப்பச் செயலன் செய்து
அவன் சீழ் வாழ்கின்ற சமது இவ்வாசம் ஓர் அர்
சாரன்? இவ்வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாரும்? இதனைக்
கண்டும் இவ்வாழ் வாழ்கின் கவரும் ஆனந்தப்பத்
தவிரவோ மனமே இது சாவு அழிவிட! உம் மூன்
நேரகனும் இவ்வாசம் கண்டதுக்கு இன்ற செய்து
நினை மூன்ற செய்துநினைநினைநினைநினை. அரும் அவ
வாழ்வுசெய்த, இவன் பகைக்கு ஆளான நினைபேயம்”
என்று மனத்தடி கொண்டு, கோதும் கவரும்படி
கூட கேளான் கேக்கி, “கிஞ்சகப் துதாக்கி, உககன்
அசன் கிருப்பபபபபே உம் கண் மனிக்கின்றேய்
அவநததும் உம் உதும் இனிப் வசனகவிகதும் தும்
மாசததததத கொடுகன்” என்று சொன்னான்

பின்னர் மணவன் தான் வேதநாதனுக்குத் திருநெடுப்பதான் இத்தீர்த தன மூலமாக அறிவாக வாயின் அனாதத்தததுக கிடமாருமென்று கிஞ்சகசய து,மகன் கிணகிளியனுபக கருதி, அசகவ கண்டன் கணாதத்துயயிப கிருபபக. ஆகிசகோடிய பொறகாக கிணம, சாதிபவகம, சகினைற ருதது, அகிற்சுட்ட, உகிளககோடு, சாயகா ருதகிய பொருளககிணம, இன

“எனவே எம் மாச வாழ்க்கை உலகத்தில் உழவுத் தொழில் புரிந்து வாழ்க்கை அச்சாகத் தனி சொந்தத் தனி வழிபொருளும் குடி மக்கள் போல பாறம வேறொரு வேதனையிலும் குடிப் விருது, அன்ன வேட நிறைபொருளாக கொடுத்த வாழ்வேமாயின் இவ்வாழ்க்கை மிக அழகிலே” எனப் பேசி, கிருஷ்ண தாசன் சொதி, “மலங்கதையுடைய கிருஷ்ண தாசன், பாறம நிறை கொடுத்ததே கிருஷ்ண வாழ்வும், இவ்விப்பை வாழ்வு இவ்வி பெயின், தோளினுதும் வலிபெற்ற இத்தாலினுதும் ஒளி விசம் இவ்வாழ்வுதும் பாறம பாது பயின்ப பெற கிருத் தினருமே” தன் பாறமவிருளே விடம் பாறமசெய்யும் திட்டி விடம் என்னும் பாறமினது பட கடுவிலி ருக்கும் மாண்புக கொண்க கருவிய மடமையன் போன்றவன் தம் மன்கள அருமியெனும் பொருள் தனின் மேல் தமையன் ஆகச் புலப்பொருள், இனி இச சொந்தகிலுதும் பாறமின் பெருக்கிலுதும் அச்ச தத்திப் பொருள் வார்தன் அரிதிலும் அரிதாவிலும் பாறமடக காதத்திலே பாறமின்க பா வேதநிட்டி திலே ஆளுநா சகலதந்த சேதுதி அச்சதத்திப் பொருள் கலந்த எழுவன், எம்மையு அலவாறு வெருட்டி நிறை வாகுருவகை விட்டு கலவழி தேடி உயிர் வாழ்க உட்கிரகன் அனநெய்கி, தம் அச்சன் வத்தே அலவகையின்கி நிறுப்பின் என்ன பயன்? எனப் பொது அன்ன வேண்பாவறவறக கேட்டசம் பாற மாண்புபாறம செயது அலவக கொகததையும் ஆகத் தருவிய” என்ற பன் விச வாசகத்தகன் கற்றன் பினனும் அன்ன, “உலக அச்சன் என் மகன் போய் பினனும் இவ்வாழ்வுபயிற் பய

சென்றா? நீங்கள் உலகநாசவிடது சென்று, பாவகளை நிறைவிதப்ப நினைப்பென்றும், நிறைவிருந்தா மாட்டு நிறை பெறுவோன முகநடப்பு நடக்க முயன்று கொள்க வேண்டும், எங்கள் அதற்கெல்லாம் நிதமர் விருக்கினரே மேன்தும் அதிவிருக்கன்" என்று தந்தா ன் மன் கடுக்கன கொள்ளுமாறு கூறி, நிறைப் பொருளகிரிப்பிடுகின்றனாடு, அவர்களை, "உலகந் வழி பார்த்துச் செல்லுங்கள்" என்றனன் அவர்கள் பெரி தும் அச்சமடைந்து வேட்கி, 'ஓம் அச்சத்துக்கு இப்பகை மிக்க வலிகாமிற்று' என நினைத்து விமான மூலது விணக்கிற் பட்டாது வித்திபாது வுலகை படைத்தா ன் பராபதி மன்னன் நிறைப் பொருள் மீண்டதை லும் நிமிடம் மூலான நிலாபககதிர்பாதுவும் அதிசுது, 'இனி என்ன சினைப்போர்' என வயகி, எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தனன் விசயநிமிட்டா உலகந் மனத் தார்பத தம் காரியம் பார்த்துச்சென்றனா

வேறுகனகபாக்களபச சென்ற விருந்தாய் தந்தா ன் தகன வேதநிதிடது சென்று நிகழாதவந்ததக் கூறுவதற்கு அச்ச முண்டவகாளாய், சம்பந்திதற்குக் தககவது குழுகது அதிமும் செறிவினைப் படைத்த அகமச்சன் அரிமஞ்சு என்பானை கண்டு உட்கதவற் றைக் கூறினாண் அதிமித நிறை அரிமஞ்சு அதனை வேட்டு, "ஓம் மன்னன் இச்சொத்திவகையே பாலுதின் சித்தும் பொதுமம் கொள்ளான். ஆதரிச, இதனை அகராப்பட்டு அச்சவிடம் தெரிவிக்காமல், காமே இவ ள்ளிய பகைகயத் தொல்பயத்தற்கு வழி பாரகக் வேண் டும். நிமிடப்பிடு இளைபன், கனதது வேட்டது தெரி உரமல் வாய்க்கு வந்தவாது பேசியிருக்கின்றனன்

அவரின் ஒரு மாபவகாடடி மயிசை குணகிதுவான விகை
யொவற்றொ இவையாகை வேண்டிய" எனது தனக்
ஞா நீயாவிர்தலுக்கொண்டு, கிஞ்சகையின் வலம் அநி
கேது வன்னும கிதவிபாதனை வானழைததான.
அவன் வாததம அன்னுக்கு அவன் கடகத செயதி
கிசைக் கூர், அவன் ஒரு மாபவ சீய வடிவெடுகருவான
ஏகி, மேற்கொடி வேண்டுகனவான காரியகவினயும்
பனிததும போதனமா ககஞ் சொன் கிடுததான

அநிகேது ஒயி கிடடுப பிரகாசகினை அக்கினிச்
சுவாசை போதும் பரிசொழுக்கினயும், மயிசைநயும்
கிழிததும பிளவுகும் வலிய கணகிசையும், இளமயிசைந
சாதிரினை போதத ஒளி கிசை விரிசை பறகிசையும்,
செருப்புப்பொற் கருவான போன்ற கணகிசையும்,
இடிபெகை அநிசும் பெருவாவினை முடைபதாயப
பயவாதனை கிசைக்கத தகை அநிச உரு வெடுதது,
வெள்ளி மயிசினினை நீகி, இளம வனா கடகது
கானம் காடவட பவடகது, பெருவனா வெடுததம் வச
கிததான. அதஞ் மனதும் கிணதும் கிசை கண
கிசை குணகினை, காடகதுவான செடி கொடுகன பொடி
பாசின, வேழமாதி கிருவகை கித்தட்டகினை, கருவ
கருவ முடை பதாயென்ப பொடிவாசிக் கிததின மாச
கரும் இடிபோவை வேட்ட பாயகினை பவகிப பற
கடிததுச சொகது பாயித கிருவாதன

அநிகேது இவனனம் சொன்ற பிணனா, பயபதி
மனனவிடய முனனம் துது சொன்ற காவனாயும்
அநி மஞ்ச அனாநதது, "கிசை கிணடும போதனமா
ககஞ் சொந்து, கிவிட்ட குயாவிடய சீயததின செய்

தினவன் கூறிப் படிமுதல்தி வாருங்கள்” என ஆளுநர்
யிடது அனுப்பினான் அங்கன் அவ்வண்ணம்கூட ஆண்ப
யடி, இவ்வு ரி பாபும் காலம் காட்டின தன் தோகிய
போதனமா காததை படைத்தாரன் அப்பொழுது
விசுபதிவிட டா கி பரிதோ காலாடகா குழக கன்
ஸ்பயாப கிதி வழியே பவனி வந்துகொண்டிருந்
தனா அவர்களைத் துதாக்க வணங்கி, அவர்களுள்
நிமிட்டின கோகி, “அரச குமாரரே, உம் தாந்தபா
தாத தினதப்பொருள் நீ தடுத்தப பதற்ப செய்கியும்
விறது மொழிகுத உணவையும எம்மனதுகருத் தெரி
கிறதோம் அவன் னந்து கனதென்க கூறி கைதது
உருத்தன்ன வாகவன் அப்பொழுது, ‘இவ்வண்ம
செய்தவன் யிதயும் இவ்வண்ண’ எனவே அவ்வாறிய
அவன் தவகருப் பெருமையும பொதததும் ஆண்
செய்தும் பெரும் உணவனவென கிரிந்தது, வேடுவன்
தும் செவ்வது, ‘இதவன்! அறிவாய் துணாததான்!’
என்க பொருடு கோபம் தவ்வது, வகவின் கோகி,
“கிவன் போதனமா காலது சென்று, கைகருத உடைய
கப்பப் பொருள் மறித்த தெரிவிக கண்டு, ‘எம்மகா
உந்து காட்ட பழிவக ஒரு வெகததை வகிக்கு
கின்றா, நீ பவ்வாருகி அவ்வாறியக மொன்று
வெதறி கொள்க’ எனது கூறி வுறாபடி உட்பிளவிட
டருகினன்” எனருக்கன்

இதனைக் கேட்டதும் நிமிட குமாரன் கோபம்
யெடுவது னன் வெவது, அருகிருக்கொண்ட கோகி,
“இவ்வகன் கூறிப்படி எமது காட்டில் உமமா கொன்று
புருத்த காட்டினன் வருத்தமின்றதோ?” எனது கின்
கின்ன ஆண்கருத்தோருக, “ஆம்! ஆம்!” ஸ்பணை,

பாலாடும் கொழுத்த கரிய கோபுரி பொருத கழுத காலம் காட்டித் புதுது, கோடாபிடி பெண்க காசுதித்து கண்களில் உயிரினைப் பருகிப் பருகி, முறுப்புள் வாழ்வெழுது" என்றார்கள என்றதும் நிமிட்ட ருமா ன விருமைப் தூதன் கோகி "நிஞ்சைபாசனே, பன்ன இனமே சென்ற, நன்னிரு கைகளைமுயே பெருந் படைக் கண்களாகக் கொண்டு, அச்சிடும் கிப அத்த லுறுப்போன்ற வாய்ப்ப பின்புள் அங்கணம் பிளவா கிடுள், உங்கள் தாசன பேயன்போகை தெடு பிளவி போன்ற களவிக் கதிர்ப் பகிர்ந்த செதில்களே பாச ஆகக் கடவன்" என்று குறுகிய புனைது, கடிந்த தொடகை கைவகைப் படைகளையும் உறுப்புகளையும், 'எனதுடன் வாழ்க்கை' என கிண்கிழ, ஸ்ரீபாப வயம் உறுப்பும் வளர் கோகி உதறனார் தம்பி ஆன கனகு செவ்வகைப் பொருத தன்மதி வண்ணகுழிப் கிசயமும் நிமிட்டினர், தொடர்தான் தம் தன்மை மடித்தும் தாதுசொ மகாந்தம் காதலின் முடிந்தியே வளநி வறுகிமை பட்டத்பாச தம் பாதகவகிந்த பருத கைக் கதனை உதறத் அவசிராவதும் பாத காரிகளாய் உதறத், உருகிவன்க குறுதி உயிர் பருகும் அவகாசிமா உதறமும் மகிச்சாசும் பண்டாரம்

அண்டித் வினாவு கண்டதும், அவகாசிமா எனக் கைகளைவரும் கடுகை, மகிசை பிசகை, கந்தள் பொருப்பொருளாய் தெரிப் பாசப் பெருமுழுகைஞ் செய்ந்து நிமிட்ட கைகளும் அதை கெடுக்க அண்ட மென்கை அகிர் உதற ஆய்வித்தான் இவ்வாய் பரிபெருந் மாயமேகை கொண்ட சிலம் பாரது தன்

காபா பனிக நட்டம் சீர்தகது திவிட்ட காரியமும்,
 'அவ்வயமா சயிகே! ஸயிகே!' என்று ஓரத்தாக உதிக
 கொண்டு இராமவண்புர ணையுண்புரம் இரு கிராமமும்
 கிடுகிடுவன கடுவனக கடிப வேங்குகொண்டு அதன் பின்
 தொடர்வாரிணுள் அவ்வயமா அணன் தொடருவகதக
 கண்ட அமலாபச சிணகம் ஆயென் அகநி ஒரு முணு
 யிற புருகதது கிவிட்ட ஞானன் அநிணக கண்டு
 திவிடாப நடி அமலுண்புரவாபச கொது பேயிரெலி
 ணுபயினன் அபிபிளெலிபிணுள் கிணமம் கமபித
 தது, கெடுமண்புர அநிகதது அகருண்புர உதநகத
 உணகமாச கிணக மொனதும் துயிள சீத தெயுரதது
 எழுதத அது முணுபின் முகத தவாசதயிகிருதது கரும்
 பெருகு சததததிணக கெட்டுக கடுவகொபவ கொண்டு,
 கணகா கிணக கிமிசதது எழுதது பேயிடிபொகை காச
 சிததது அககாசசினபாச அகாபா மகிபும் அகாச
 தது பினவாப பிணபும் பினகதது அதன் கணகின்
 கணகதும் பதககின் ஒகிபாதும் அகருணக கிடதது
 கெருககிய இணு கெட்டுசகதது இவணது கண
 தெயுரதது அவ்வயமா கண கரிய கணகின் சீட்டி, புணு
 பென் அகாச பெருவாணகத திததது, திவிட்ட கமபி
 பின் உதிததகப புருருவாண வேணடி அவன் மா
 பகதகதக குமிபாணக கொண்டு பாபகதது அகதக
 கண்டு இலமல காட்டம்பெநக தேவரும் தம் இரு
 கணகியும் கணகாச புணததது உடன் பனிகதணா
 திவிட்ட குமாசடுகு கிற்றும் அகருசதது, தன் மேற
 பாபும் கணகதினுடைய கிடகிணமேற கெடுகெணப
 பாபகதது கிதிசதது, அதன் வகைச பதகின் கொண்ட
 மேன் காரிபிண்பும் மே காரிபிண்பும் உததிபாணக கக

கனாத பததி, அந்த இரு கருணையடி கீழித்தெறிந்
தான பாகவெனம் படைத்த கோணி இரதன கா
கெனெனாடு பாயிது கிழுகது இறகது ஆயி
யாயிரது கனகவெனோடு பெரிட்டு வெனந் இப்பெரு
வளிச சேயதகைந் திவிட்டன அதுவாயினினை கீழிப
பதபொருள் கீழித்தெறிந்நமை கண்டு கிண்கரிதுளா
பண்ணவா, 'ஆ' ஆ || இன்னது பெருவளிதான
என்றே! என்றே! || என்ற கூறி, வாயின கிரக வைய
தக கன மருண்டு கிண்கரி போதந்நம் படைத்த
திவிட்டன செய்தற கரிதாயி இகன்கிரதகைந் தான
செய்தவையெருச கீழ்நம் செருகண்டபாது, தன முன்
கேன கிரப கிருகருமி னு செனது அவனை
வணங்கி, "பெரிபீர, அடியேன் அவவரிமாவை கீழிந்
தெறித்தேன் இனி வாய் போதனமா கனம் போக
காம, வாயின" என்றனா கிரபன அயிமொழி
கேட்டு மகிழ்ந்தடைதது, தம்பிணைய பனகாதும் முனி,
"தம்பி, வாய் இயம்பியடிவாததின் வண்பயினை
கண்டு கிரபு கமது கனாரு செவகெனம்" என்று
சொல்லி இரப வாயிக்கு அவவனையின் காக்கிதுளா
கிரபதகைந் பென்கா காட்டி மகிழ்ச் செய்தனா,
திவிட்டன அவனை கிரபதகைந் பென்கா கண்டு
மகிழ்கததின் கிரபன அவனை வாயுததனெனாடு
போதனமா கனாதகை கோகலிபுறமபட்டனா வழி
கிடு கிரபன திவிட்டனை கேக்கி, "கமரி, உவகிதுளா
செவாசிகருகரு உதம் தன்பனகலிப போகி இரப
மகித்ததின் இறதனம் செதுத்ததம் அரனது உதம்
வாயும

மிழிந்த அணாமலை புஞ்சுது, காம தெய்வின்
 வட்டின் மின்னின் கிவக வேடனாகருச செனவகை
 வாகை வயிது பாது குறைய சாற்றப்படுகின் வென
 அஞ்சி, அசன சஞ்சரு சாகது, அவன் அடிகளிற்
 பணிசது துரு புலம் துறவியிப் பவதிராடு நின்றாக்க
 அசன் அவாகைய புதிரவாகைச கொண்டு மார்புற
 னுழி உசரி மொதது மலிருமன்கில் அவாகை நிறை
 களில் வனச சஞ்சு புகழிசுததிகை கண்டி, "குமார
 கின், உவனது குடுமியில் வனச சஞ்சுண புகை
 திருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று கிண்கிண
 அதற்கு விசயன், "தகைதலி, சமது காட்டில் பெரு
 வலி படைத்த கிவகமொதது புஞ்சுது, காடவையும்
 காட்டை படுதத காட்டையும் பாழாக்கிவது அதனை
 அசன கண்டன் தாக வாகது அநிகை, நிவிட்ட
 சமயி இடப மலிசாராடு படைதது அசமிகை வாய
 மொதது அதன் உயிண்ப போகினன். அவருடு அடி
 யேனும் அசாராடு பவசுதேன அகஞ்ஞன் எம்
 மிருவா நொகமலிதும் வனச சஞ்சுண புகைதன் இது
 கிவகமலித தகை வகைகிவநி வகைமககாகை
 தாகுன் வகை வனவிகைஞ்சுப மொகதிகின்
 ரேம" என்று கூறி மீண்டு மொரு முறை வனகி
 னன் அசன் தன் மகனது ஆதறுதலும் பணிசுத
 ரும் பிக மலிதது அவாகை, கொகி, "இனி நீங்கள்
 கோயில் படைதது பவகி கொளநுதவன்" என்று
 கிவக கொடுத ததுபலிஞன் அவாகையும் அவயாறே
 செனது தகை வனப பாவகி படுததும் கன்படை
 கொகவாராணன்

திவிட்டன் கிருமணம்

திவிட்ட குமாரசன் கோனிலின் வாய் பிளந்த
 செய்தியைப்பற்றி ஊழலா முகம் அச்சுத கண்ணாடி
 பெருங்கிழ வண்டுகள் கண்களினுள்ளே ஆரோ
 பித்தது, 'கவலையினைப்பற்றி திவிட்ட கம்பிகளே மன்னு
 செய்து கொடுப்பன' எனத் தீர்மானித்தனன் தீர்மா
 னித்தவன் மண் கிணையம் பண்ணுங்குதஞ்சு செய்து
 போதாமல் கனத்தில நடத்தக் குதுமினன் தான் அங்
 குச் செய்து மீளாமலும் இரக அபுதலத்தக் காலமும்
 பொருத்தென இன்னுமிர கணபகனாபை வாத
 மான புத்தற வேதனை பிரீதி னத்தனன், கைதருவ
 சகரக் காவலல விஞ்ஞடி, காதலாண் மன்னன் தீவா
 கணன், சகலாவதப் புலகன் வசீர தாடன, தேவா
 வணக லாசன் இரமிய நன், கிசய கட்டி செய்மன்
 வேக நன், கிருதாமதனத் கலாபி குடாவதன்,
 சேபனபு பூபி சித்திர நன் ஆயி அச்செனமக
 அவன் அழைத்தது, 'பான் மீண்டு வரும்மலும் என நக
 கை காவல செயலின்' என கிபலித்துப் பிள்ளாத நன்
 னருளாவினோகலப் பார்த்து, 'காவலகப் படைகிளும்
 கனருகப் பண்ணுததற்கு கொணாக' எனக் கட்டி
 விட்டான் அவனன் அபபடியே சதுகை சேனை
 கிளையும் அளவளித்தது அவன் முன் கொண்டுமது சித்த
 கிருகன் அதன் பின், கவலையினைப்பற்றி காலதன்
 காக அபபுத்த தாசனும் கவலையினை தமியு

மாயை கலைகள் நூதனம், அரிபுத தலையிறும் கவனம்
 சடிகுரு மருமகன் முகந்தலையுமாயிவ விபகலிந் நூதனம்,
 சடிகுரு பூதநிலையிவ அருந்திந் நூதனம் கவனமகம்
 படைகலையும் திரட்டிக்கொண்டு வந்த அரண் சேனை
 புடை கலந்தாரண் கவமபிணை ஏறிச் செல்லா கை
 தலைய விமானமொன்றை அரண் நிரூபித்ததன் அது
 பொன்னினுதும் மின்னென ஒளி கிசை பன் மணிகளி
 னுதும் திரிபுளது விண்ணிறும் மணிகிறும் அத்தமிழை
 விலிவெள்ளையடி கிணங்கிறது. அவ்விமானத்தின்
 அணவனானான் கவமபிணையை அமர்த்துமடி அர
 ண் கண்கிமாடவ கங்கும் சேடிபுகளுகளுக் கட்டின
 விட்டான். சேடிபுகள் கவமபிணை நிரூபும் கண்கி
 மாடதலையிட்டத அரண்து கருததை வெளிவிட்
 டார்கள்

கவமபிணை சேடிபுகள் மெழி மேடப் பரு
 சகிமினிறும் திரிபுகி, கவம் மணிகிறும் கவம் மக
 னிகிறும் தண்கிச னுதும் வர, அணவனென மெகை
 கட்டித் தன் கருதும் தலையும் மணியைட்டது அவ்விசை
 கண்டு அவன் பாதங்களின் கிருத்த கவமபிணை
 யின்குற கொடிபென்க தன் தலையிலைப் பதறிய மண்
 கவமபிணையையத் தாய் ஸாயுடுகைக்பெடுத்த முக
 சமாடி உசகி மோகது உகைக்பெருகி, அவன் அன்
 கத்திறும் பொருத்தமான் ஆண்டலாய்நுதிகி பண்
 கித்ததச் சோடடி நிரூபு மண்கிச, அரண்கிசப் புரோ
 கிதா கண்குருத்ததம் கருணையைய அரண்குரு அறி
 கித்ததன் அரண் அறிந் மக கருகியப், அவன்
 னுதும் தலைய மெழி விட்டது அருகிச வர, கவன்
 வெடும் கண்கிணைய கருத்தும் னுதும் தொடர்,

கொஞ்சி வந்தத விளி எண்ணவாய்ப புள்ளாதிபோடும்
விடையோடும் பத்து பதுமை முதலியவற்றோடும் கண்
னைப் பற்களும் விண்ணசொளி போன்ற அனலிமானத்தி
லேறி பவாகதான சடி உதனும் படைகள் புடை
குழ, ஞான, சகை, கொடி, திருபதை, முழவு முதலிய
வாதத்தியவரை போலிக், அரச வானியினபீது ஆரோ
கனிகதனை மறந்தபுறம் தந்தம் வானகனளி
லேறி ஆவாய வழியாகக் கடல பெயர்த்து சேன்ற
தெனதுமபடி சேன்றனர்

திருவணம் அவர்கள் விண்ணுருகச் செல்லும்
போது, சபையொன்றுபின் கிளவத்தின் அனருடன்
அமரத்திருந்த அவர் உயிர்தோழியாகிய அந்த
பிரை என்பவன் கிளவத்தின் களர் வழியாகப் பூமி
தான் ஆகி மலை, மிருகத்தன் முதலியவர்களி
னுடைய தோற்ற கிளைத்தவகிச சபையொன்று
காட்டி, "கவனசபா திவசமே, அநோ பார் அகவகா
நி மறு மல்கிதும் உபகத பொன் மல்கசாரலின்
தும் உதபத்தியாகி வருவதாரும் அதன் இரு கை
களிதுமுள்ள சோலைகள் கதபகச சோலைகள் போன்றே
பொலிந்த கிளவருவகதக் காண். கிசம்பாருகச சேன
தும் கங்கு அனவ மிக் கித்பனவாயக காண்பபடி
தும், அனருளனாரகரு மறு வெள்ளி மல்கிதும் கிள
வெ செடுமை ஂடைபனவாயக தோனதும். கவக
நதி வகையினின்று மடித்த ஂனம் கததனக் கட்டை
கலீத தன் திவகனாரவெ கவ்வகக் கவதனாவதும்
மடவன் போகக் கவையினவதது, மேன் பொருளும்
தனாவனாரவெ கததனக் குழையின் வழித்தெரிபும்
கிசுதையினிச கிசுத யதிய கனருவப்பார் அகந்தின

வேறொரு அங்கத்தின் ஒவியம் குணவடன சேருமளவும் இவ்வாறே விரும்புகிறான். அதற்கு உபதரம் தெரியும் அதை எதிர் அநேக மயோகித நிறத்த ஸுத்த வெள்ளி மயிலின் ஒளியை நுழைவதால் துறந்து செழுமணிகளைச் செதிர் செய்வதாலும் சீக்கறு உதிர். அது நன்கு அழகிய நிறாக காலகாலம் துறையணாயிய புதுபல பாதகளை அடுத்தது கிரீவாபடுவது போலவந்ததன் காரண சூட்சும சேரு மளவும் அநேக இவ்வணமாயினே திரை எருடபுச செல லும் பாக்கிய இவ்வெழுதியால், இவ்வளவும் பாச, மேக மண்டலத்தின் கம் சேலைகள் அதிர்ச செயது தவாக, இவ் பாக்கியைக் காததங்கொண்டிருக்கும் மயிலோன்ற பெரிய பாக்கியைக் கருககொண்ட மேகம் குழுகிறதெனக் கொண்டு, அடனாகக் கோபத்தன் வாய்ப் பிழிவெறன் களித்தும் இனிப்பானே, அநேக தெரிவினவந்ததன் உதரப பாச அனல் பெண்ணை செடுகருளற மலன், கதகத பெரிய களித்தனே அனல் கள் தம் மருமயிருவே மயில்கை குதவி கிரீவாபட, அதனாலே மயில்கள் சரிப, அகவகவியிருந்த கள் மணி கடின நபுதலும் செதி ஒளி விட்டு கிளவருவது கமது மனகதைக் கவகினைத்து பொதவொடுபே, ஸபக கணினையும் செழுமகததையும் பருத்த துவினனவையு ளுடைய களித்தினவகன் தவண் பணவியே பிடுகமணம் அநேகது வாய் பெருமயில்கை விரும்புத சாசையென நோடிவரும் அருவி நீரின்த தவகன் நடவகககளவே புடைத்த சீராக, அவையருவிகளின் கவகவியே செழுநிலைப்பட்டுக் கிடக்கும் செழுமணிப் பொருகளை வாரித் தவண் மதகததின் மீதேறிய, குறையப்பொடி யென அனல் கிரவனினடையே பருத்த பொகிலந்தக் கதறுதி செஞ்சும கிளநி மொழியானே, கமது

விமானது செவ்வாய் வேந்தரினது காணப்படும் மகிழ்வு
 சொல்லும் உண்மையின் தொடர்ந்து ஒரு வருஷம்
 போலக் காணப்படுவதற்கு வந்தவர் அங்கு பெருங்கு
 உண்மையில் கருவியை ஒரு வருஷமாவதில் இதனை
 எப்படி அறிவார் மென்றால், சன்னமுதல் பூமிவிசிறு
 கும உருவம் சன்னயினதால் சூரியன் சன்ன முதல்து
 போலக் காணப்படுவதற்கு வந்தவனாம் இதன் தொடர்
 ந்தும் செவ்வாய் உண்மையு அழகா விருக்கின்றனர்! பா!"
 எனது இவ்வாய்வுகளால் பண்டிதர்தம் பற்றி
 வருவியது கா, பாவமும் கொடுக்கி பாவத்தால் வளம் பண்டி
 கொழியும் சன்னமாய் பெருங்கு அருடத்தனா
 அருடத்தனா தம் வந்திரினும் விமானங்கொண்ட
 போதனாய் கலம் கொடுத்த திருவிட, அருகத்தின
 அருங்கயிலே ஒருவிய நீதியில் யும் எனதும் பொழி
 கிடை இவ்வியை தம் பாடுகளை மாதகரினும், பரி
 கிடை பாடுகரினும், தொடக்கம் தொடங்குகின்றது
 சோதது, தாம் தங்கி விருக்கப் பண்டிதர்தம் மனம்
 பண்டிதர்தம், சபலமாய் தங்கி விருக்கம் கண்களால்
 காவல் சூழ்க கண்கள் மாதத்தினதும், பண்டிதர்தம்
 தினதும், பண்டிதர்தம் தொடங்குகின்றதும் எனது சன்ன
 தனா, சபலமாய் விமானத்தினதும் இவ்வியை
 தனக்கென அருமத்த மாதத்திற சோதிருத்தனா,
 மதற்காவல் தங்கல் தங்கல் மனம்பாடுகிற தங்கி
 இவ்வியைத் தனா.

இவ்வாய்வு இவ்வாய்வு விருக்க, முன்னம் பாவநி
 மன்னப்பால் துது வந்த மீதி காதலன் பிரவேசித்தது
 அருகத்த அருங்கயில் புருத்த அருகத்த கண்டு
 வந்தது, "மனம் விளையின் திவித்தம் எம் கிளவியை வே

தன் மகனாட்டும் மததன் பரிவாரங்களுடனும் இரகசியமாக எடுத்த திருவிழை பங்கெடுத்தும் பொழிவிடாதே வந்த தங்கி விருக்கின்றான்" எனதான் இயம்பொழி கேட்டு இதைவன் உடன பூரித்து மகிழ்ந்து அருகிருந்தோன் கொவி, "ஊது வந்ததினால்தான் சிவனும் புத்தாவையும் பொன்னனிகளும் அணிக, பொன்னமா வந்தவதப பொன்னன் மென அன்னகாரம் செய்க, எனரும் மகா தோணந்ததை எடுத்ததக கூடுக நாற சாதிகளிலே பழமனை மாத்திரப் புது மனை பரப்பி முததப பாதிரிக. ஆடவரு சாலைகளில் பாடவொளி எழுப்புக. எனரும் மகன் கிடை கேறத்து வரின் தோடிய பூண குப்பங்களை சிறந்த கிதின்கின் இரு மருக்கினும் மன் மகன் நாக கிடுக அருகக் கூவுகின் ஆவனகனில் முப்பொழுதும் திருவிழா விபரதக. இவ்வா வேண்டிய வேண்டியவதப பெறு தற்கு வருக. தேச தேச அரசர்களை பழங்கத துது வாகன வருக திருவிழை வந்ததத தனப அரச குமாரி வைய தாண்டவிரிய பெண்டிசென்னம் தம்மைக கொங்கு செய்க, அவர்களை ஏறிச் செவ்வ பெயர்க்ககில் அன்ன காரது செய்க அக்கன்னாருடன பங்குகன பெருதிய விரகன் காவல புரிந்து செல்லு" எனக கூட்டின் மிட்டனன பிடினாத தன்னருகு சிறந்த மரீனெய கிளித்த, "என்னுடனே தமையா இவங்கியுள்ள திருவிழை பங்கயாடிகரு வரு" எனத கூறி, அவனுக்கு ஆண்டவாபண்ண முதலிய பொருளகளை வழங்கி அவனை மகிழ்வித்தான்

அதன்பின் அரசன் தன் அமைச்சரை பழங்கத அவர்களுக்கு வினாசைய வேறன் வாய் கூறி, "அவனை

காம எவ்வித மரிபாஸ்தியோடு எதிர் கொள்வது? அவன் பாவ நாம செயல்நம்பாமை உரைக்க" அவற்றைத் தெரிந்து உதாரியின்" என அவ்வகைய உதாரியின் அவர்கள் அச்சின் கோக்கி, "மனவரோ, கிருஷ்ணா முத்தரி னுதும், முத்தரிநுதும், கொண்ட கோமம் உத்தரி னுதும் காமம் கிரகப்பன், ஆனால், கிருஷ்ண கொண்டு போர புரிவதில் காமியும் கிருஷ்ணம். ஆதலால், அவருக்கு காம எவ்வகையப்பட மரிபாஸ்தியும் செயல்படும். உதா செயல்தும் ஏதமியும்" எனருகன் அவன் இவ்வகையோடு, "கிருஷ்ணா வேதன் தன் மனின் காம திவிட்ட உயிக்கு மனம் புரிவிக்க இவர்கே மகிழ்ந்து கொண்டத பெருமையுதும், உத்தரணமும் கன்னியும் மிக்க கீழ் எவருக்கு அமைச்சர் உயரத்திருத்தனாது, காமியும் தவற விடத்தா எவரு மிக" என்று சொல்லி மகிழ்ந்து, அவன்மனை வாயின் சென்று ஆன முன்ன எவ்வகையின் கோக்கி, "பட்டத்த பாரின் தமிக் மத்தக் காமமாகலையும் புரிகலையும் தோகலையும் பன்னுதத்தி என்னுத கொண்டியின்" என்று கட்டின் பிட்டான். அவர்கள் அவனின் சென்று பாரிவின் துள்ள பாவருக்கு அவன் துள்ளுதும் தெரிவித்தாரன் உரிப பாவன் பாரிகல்க உடுத தந்தியின் தம் கீழ் அவ்வகைய அவ்வகைய அவன் வேண்டிய ஆவையான முத்தரி பொருள் கின் அளித்தது பிடரியின் பீத பொன்னு கியவது பட்டன் மெத்தை கைத்தத் கைத்த அம்பாரியை ஏதத், இரும்புவிதும் மன் மாரிகலின் அருகியோல் புளகிட்டு அவ்வகைய அவன்கின் வாரியின் முன் கிடத்தே கொண்டு உதா கித்ததினான். தோப பாவன் கோடகியின் தம் தோகின் வெளிபிட

தின கொணரது, அனதநின் உசெயிற் கொடுக்கின
 உடைய பகதவனின் பன் வித அனவகாச சினைகளைத்
 தொழக்கிட்டுப் பிள்ளைக ளாற்றினும் கடிபுச் சொல்லும்
 குதியாகியப் பூடடி, பாசை வரிசைகளின் பகததே
 அளி பெற இருந்திருக்கன குதியைப் பாசை பாதிரி
 னினதும் குதியைகளை வெளிப்பெ கொண்டுலகது, அனத
 நின் கழுததுக்களின் மணிவிளைய உடடி, முகை
 களின் சோகை வேண்டியவையகியப் பொருததமாகச்
 சோகது, முதுகை அழியச் சேணம் அனவதது, அனவ
 களை பாசைபணிதொணிகளுஞ்சு சமீபத்தே வரிசை
 வரிசையாகச் சோததினா. காண்ட் படைகளும்
 வான முதலிய படைகளையும் நோதி, வீரகழுந் உடடி,
 காசை வரிசது, வசம் பூண்டு, அணி அணிபாக வரது
 கின்றனா. இவ்வாறு கரி பரி தேர காண்டகன் சமுத
 தியம்பொகத திண்டு அனவரின் முன்வே வரது கின்ற
 தும், அரசன் மரீகைபயம் பாதிரிகளையும் அனவதது,
 'பாசைகளின்மீது ஆரோகணித்தது செவதுவகன்'
 னன் கிடை ததவனன். அனவரின், அரசன் அன
 மனைக காசியந்தனான சித்திர நனை எனப்பாசை பனமுத
 தத திருநீலை பகப்பொழியின் இறக்கெயிருக்கும் விஞ்சை
 பாகரும் பொருதகை குதியவகன், வகததினககன்,
 ககை வகசிறை திரியவகன், படு வஞ்சகவகன், வெற
 திலைச் சஞ்சகன், பகஞ்சுப் பெடகன், பன் கதுமன
 மாககன், ததவண்டு, சாககன் முதலியவற்றை
 உபகாரமாக அதுபயவும், ககததை காக கோகமே
 பெகன் அனவகரித்த மனவகோகம் செய்பவும் ஆத
 னாகித்தது தன் இரு புதவகையையும் மனமுதது, 'சீயிரும்
 வேழமேந் எய்யோடு வஞ்ச' னன்று கதிர்ப பாககன்
 கோக்கி, 'பட்டதது பாசைவை அனவகரித்ததுக்கொண்டு

வருக்' என்னுள் பாவனை கவிஞர்க்குமே வாயது
மகன்களையாய வினவரும் அகவாழிதுகரு அறிவு
வேண்டுவதற்குச் சிறை அறிந்தது அரசன் முன்
கொண்டு வந்து விடுத்திருக்க அசுவ அவயேழை
நினைத்து இவ்வாறு, வேண்கொற்றக் குடை, தணவிர
மதிபோல மேல் கீழற்ற, வெண்காமனை அருவிட்ட,
கிருஷ்ணபவாமணப் போன்ற கிசுதிவிட்டாக
ளாவி மூலானக பின் தொட்ட, காலகைசு சேனை
களும் மூன்றும பின்னும் நூற்றது வர, கடும்படி கூறு
யோ எச்சரிக்கை கூற, சமேதிரேன பென்னுய்ப்பு.
வேரு சிறப்புடன் இருநில மகப்பொழிந் தோவின்
சென்றான. செவ்வும பொழுது, தோற்றகருமி, தவிர
கருமி, கருக கருமி, காமபு கருமி, மீட்டறக் கருமி
வாயி பல் எனக் காததிபனை கடலொலிபோல ஆ
வாரித்தன. அவ மாதா அப்பொழுது மனகண் மாரி
போன இடைவிட்டது செலித்தனா. விதிவில குடை
களும் கொட்களும் மக தோணகங்களும் ஆள் வட
டகளும சிறந்தது பகிர் இவர்க்கின் அவகி
கொடு சுவைகச் செழுந்தவையோன, அரசர் முடி
களும் குழைகளும் மதானீப பதகனங்களும் மததம்
பல் துபாணங்களும் நவி விட்டுப் பிரகாசித்த இருநில
கிளகிவந்தன

இவ்வாறு அரசன் பல் வகைச் சிறப்புகளுடன்
வருவதை மீயிய துணைகந கிஞ்சகையா மன்னன்
தானும் அவயேழையின் எதிரொவனச சதுவக வேளை
களும் எழுந்தான இருவர் சேனையும் வகை
வும் பழினைவும் ஒன்றாகக் கைதாற போன்ற மகிழ்ச்சி
பொகைப் போர்வாததுடன் கைதன அப்பொழுது

கிருகஸபா வேதனது சோகமும் மானுட மனனனது சோகமும் ஒன்றாயுடைய பட்ட காண்கில, பவாபதி தன்னிரு வகவிதமும் முருகித்தது துக்கினன கிருகஸப வேதன அகல வகல கூடித்தரு முன்னே அகல வகலிப பதந் ஆகத்திதோடு தருவினன அது பொழுதே விசயநிவிட்டாக்க னை உபசரிக்கொண்டு கிருகஸபா வேதன பாத்தகவித தொழுதாக்க கித நிபாநா மனனன அவாகனை அனபொடு வாரிபெடுத்தது மாபொடு புலகி ஆசைவதித்தனன. அவன புதலவன அருக்க கி கதி பவாபதி மனனன பாந கணவகனை வணகக, அமமனனன அவனை தனனகத்திதோடு சோதது அன்பு கனித்த வணககனை மொழித்தனன. அவனுக்குப் பின் கிருகஸப பாசன தம்பியாகிய கவ னன் ததும் மருதகுதிய விபாககி ததும் போதனத் திறதவன பாத்தகனை வணகக அவாகனையும் னன மொழி கூடி உபசரித்தனன பின்னாப் பவாபதி மன னன் தம்பியாகிய பூதி பாலன கவனசகுகினை கூடா தாகனை வணகக, இவதும் அவனை மாபுத்த தருகி ஆனகத மெய்தி, இனப் வசனவகன மொழிவது இனி துபசரித்தனன

இவகாது இரு திசத்தவரும் ஒருவனோ பொருவா அவவாகி மகிழுகது கொண்டாடிய பின், கிருகஸபா வேதன தக்கிடுகத்த ககின் மண்டபத்தே வாவரும் புருத்த, கணகா கவகி கிச கவ மவகி பதித்த மெயா கனத்தே பவாபதிருத்தனா அப்பொழுது கசமம் னட்டு மனனன. பவாபதி கித்திபாந மனனனை கோக்கி, “கிணனகசசே, கீச மனனுக்கத்தனன எனனை ஒரு பொருட்டெதி இவகே வகத்த வான செயத தவய

பயனை யாதும் இய்யேது மாதாபதன கிடைப்
பது அரிதினும் அரிதாம்" என்று பெருமடுதலுடன்
பெரியவர் விருணைவா வேந்தன் அது கேட்டு உணங்க
பொங்கி கண்க ளூதது, "அரசேயே, கிணறுவதற்கு
வாசிகளும் மணறுவதற்குள்ள புணர்வ நீர்ததவகளை
மேனகையாகக் கருதித் நீர்ததவாதெ விளியேயா? நீ
பூச்சிபகைப் பெறா புணர்வ குமாயிப் இகருவாகு
ருவததிதுதிதத தோனதனைது மீதி சொன்ன என
உணர்வதேன அவருள் தனருள் வானது முழுதும்
அதற்கு மயிலாதேன அன்றியும் புணமை வண புள்
வா பெருமகனும் பொறிய பூவகின் பொதத கடம்
பிரவ தம் இளைப் குமாதநெ உசிபளரவளை
உவததராகன அது கருதி, என மகன் உம் மயிகரு
மணம் செயது கொடுக்க வந்தவனென இளிக வாக
தாழ்த்தாது இய்யான கிணைப் கிடைவதற்குமினா" ¹
எனதனை இவ்வாறாக இரு பெருமகனரும் கிண
யததடன் இக்கிணைத்ததற்கும் வாதகதவினைப் பெரிசு
சொல்லுகருகும் பொழுது, மீளாசன் மண்ணாசன்
மகக் கிருவண்பும் தன் குமாரிண்பும் பார்த்து, "கீவி
பேதனமா வாய் புருள்" எனநனை அமழுவரும்,
"அண்ணமே பாருக" எனக் கூறிக் கையமர்வின் மீ
தேற்க் கணனிவாய்பாச் சென்றனர்

அப்பொழுது தனக்கென அணையத தனனிவாதத்
திற வழங்கது கிணைவ் கையமடுவை தனக் கிருத்தனை.
அவருக்கு அவன் உயிர்ப பாகபொயிப் அயிர்த
கிணை தன் வண காட்டக் கருதி அகநினை மாடத்தி
துள்ள சாசார கதவுகினைத் திறந்து, கையமடுவைவைப்
கொகி, "மாண விழிவானே, இய்யான தன் வணபடுகிணை

காண்கிறீயோ?" என, அவன் ஐயமீனினின்றும் வாய்
கிழித்த, சாஸ்திரின் அருகு அடைத்த, கைததைத்
கண்ணுற்றான். கண்ணுற்றவன் கை கிழியுடே பாரி
மீதிவாத செவதும் ஸ்ரவ்வாய் பார்த்து, "இவர்களை
பாவா" எனப் பாவநிலை கிளகினன் அமீத பிரபை
அவ்வான் ஒவ்வொருவனாவும் கட்டிக் காட்டி இன்னு
சென் கிளக்கினன். அமீதபிரபை நீம பேச வண்ண
ஸ்ரவ கண்ணோரோல் கிளகியெ நிமிட்ட வமீதபா
கட்டுமொழிந்த,

'ஐயவா அனைவ கண்ணும் தடகைதவும் பற்று வாயும்
பூக்கு பூவக கண்ணிய புதவன் ஒளிவுக் கட்டிக்
தாயு நீம மெனனு மணிதனாக தினய குருசெ
காயு கான கன்னி கைகிரை செத்கொண் கிட்டவா'
அவன் தான் யாது செய்வான்!

இவ்வனம் நிமிட்ட ஸ்ரவான் போற்றிக் கெறவ
பட்ட தனது கண்ணையும் மனததைதும் கபமபிரபை
வகிதின் வாக்கி, ஏற நீமே மாடததிகினதும் இவ்வகித
ததைத் திருத்தும் மனடபததை படைத்த ததைதவக
கவடு அவன் பாதககரிக் வணவகினன் அவரும்
கிளவ அவன் தனது மடியி் திருத்தி உசரி மொகது,
பிதழ்கை அன்ககனககிரை திருத்தித் தன் முன்னிருந
ரும் பவாபதி மனவகிகை கட்டிக், "இவா உன் மால
ஸ்ர, இவா பாதககரிகை நீ வணவரு" எனநவன்.
கபமபிரபை அது வேட்டதும், பாதச சிவயு கதும்
கெனச கததிகைத் ததைதகின் மடியகிரைது பிதவ
கிய பவாபதி மனவன் பாதககிரை தொழ்தனன்.
பவாபதி தனக்கு மரும்ணாகும் கபமபிரபைக்கு ஆகி

கூறி, அவனை மடியில் அமரச் செய்து, அவனது அழகைப் பாராதி சேசமயவைப் பார்த்து, 'திருமகனை பொத்த இவனை அடைபவன் ஏக சக்கிராக்ஷஸூய இவகிரு நிகழாத ஆகவான் எனபதற்கோ ஐயமும் மிக்கு. இப்பெண் திருவை வட்டை கமநிமிட்ட நூலான செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்' எனப் புழுவது பேசினான். பின்னா, மன்னரிருவரும் கலாநிதிகளையாக வணக்கி மாடம் செல்ல விடை கொடுக்க, அவனும் விமான மேயின் கண்கள் மாடம் சேராதவன்

அப்பொழுது யாப்பதி மன்னன் மீனகி சரி தேவி தன் பரிவா மகனிடையே மறு கறி, வசுதேவனை முதலிய ஆயிரத் தெணமண பண்டத்து, 'மீனகி அவை கா கோலத்துடன் அட மகனாகக் கோதி, கம இளைப் கமயிவை மண்களும் கிருகசபா தேசத்து இராச குமாரிளவக கண்டு குசலம் கினை வாருதகன்' எனக் கட்டளை விட்டனன் அவர்க்கு சாலாதுதுறது என மரும் இனழையாயிசம் சொன் பெறம் பட்டாடைகளை புதிததிக கண்களைப் பத்களும் ஒளி வசவக கணமணிப் பூஞ்சுககிளப் பூண்டு, பொன்னாட்டு மகனி செ னுமயடி அவ்வகரித்துக்கொண்டு, அரச புதலிசர் காண டற கண்காத காப்பு பவண்ககளை ஏதிரசொன்னாக்க அலகளுடன் மாறவு தேனை முதலாய காபத மகனிக் கை மகா மகி, தேவடி, குண்டை, முதலு வட மாதிய உபசா மண்கண்களோடு தொடரது சென்னா கன். நிமிட நூலாதுவட்ட ஐவண்க காபரும் அவர்கன் குதாததிக சேனதாக்க. இவண்க இவ கன் காபரும் தேவகிதும் முதலு பவண்கருகரிதும் எதிர திருநிலை பவமெனதும் செழிநிலை வட்டாது சடி

பாசனீக கண்டு கண்கள், அதுமதி பெறாத உயர்
 பிரைப தவி விருத்தும் கண்கள் மூடத்தின் படைத்தா
 ள் அங்கே பொன்னு விபந்த பூமினவிக பொலிவ
 விருத்தித அங் குமாரிக்கு அங் தொழி ஆண்டு
 உகலாக்கிக் காடக, அங்கு இன்னினனாபென
 விவாசாயக உரி அறிஞம செயதுவைத்தனா.
 அப்பொழுது மதுவி, வந்த சேனை முகவிப் பென்கா
 உயர்விகையவை வலம் வந்து தொழுகனா அங்க
 செவ்வாய் திவிட குமாரனுடைய உருவகை மகனி
 சேன னுனாகத் உயர்விகை தனக்கு மயிழை பெற
 ததனா, கைமுததின் புனமுதவன் தொன்ற, அதின்
 காந்ததாங் வெயிலாகவது மகந்தை ஒரு பூவை
 எடுத்த போத்துகொண்டிருந்தான் அங்கை காணா
 சேன மகனிர் பாவமும் பத்தனா மாந்தப
 பொன்னெனத் துக்கவிப் அங்க மேனி பெனி
 விருத்தம் அந்விருத்த அனிகைய பிரகாசத்திருத்தம்
 தவன் கண்ணொளி விழந்து காண்டதரு அரிப எயி
 னா அந்தச் சமயத்தின் அவருள் எவ்வக கிவ்வனி
 தும் உகலவனா விருத்த மாதவ சேனை பெனயாள்
 அவருள் பரிவருள் கவியவீது உயர்விகையின்
 பிரதி தோததம் பொருத்தி விருப்பத்தினக் கண்டு, அந்
 தின்ப பனகாலம் பாதத, மனத்தின் பதிப வைத்துக்
 கொண்டு, அங்கு அழிவிப் உருவை ஒரு பனகையின்
 திடகச் செறிந்ததகொண்டன அங்க பினனா
 மாதவ சேனை புனரிட மகனிர் பாவமும் விருவாப
 மனனா மகனிர் கோவி, "இதிரிய பாவவீர், தம்
 மாயிபா எம் கணகித தம் கணகனாகப் பாவிதது,
 உமவை கண்டுவிட பணிதனா. ஆகலா, அங்கு
 உயர்விகை வந்ததை பொன்னு அருளிச் செய

யின்" என்று கேட்டனர். அதற்குச் சுயமரியாதை மறுமொழி சொடுக்க என்ன மொழி நூதநிருத்தன மாதவ சேனை அவனது கண்ணதின் சூதிப்பந்தை அவரின் பேரகலி, "மகமகமாக காலிசீ, சீர் எவ்வளவு முன் பேசுவதற்கு உமக்குத் துறந்தொண்டம் காராத, தாபாநமசாய பேசுவாய்" என்றான். அதற்குக் கேட்டதும், சுயமரியாதை குறுமுதலன் கொண்டு, தன் பாகவிரின் முகம் சொடுக்கின் பாகலி அமித பிரபல அக்துரீப்பந்தை, சுயமரியாதையாகக் கான் காத மக சினை சொடுக்கி, "அண்ணையாகனே, சீவதா தம் பிரகச எம் பிரகச பாகிதது கானக வணகவியதாக யாமி உள் பாதகவிரின் வணகவியகம்" என்று மறு மொழி கூறினான் அவர்கள், "அவ்வளவு தம் நிரூபொழிப் பணாளிகாதநினைக் கொண்டுபோய் காககன் எம்மொன் தேவிக்கு ஊடக் இளபுதததுகோம்" என மொழிதது, அவர்களிடம் கிடை பெறதது சரி தேவியானவன் உதததும் அரண்மனைப் படைதது ஆனந்தநகல கிடை கூந் மெழாதாகா மாதவ சேனை மாகதிலம் தகிரியே செனது மன்னன் தேவியாக கண்டு வணக வின்ன தேவி அவரின் அருவி கைமுதது, "உளது கைபகததுளளது பாகுமி" என்று கினகினன் மாதவ சேனை, 'இது தம் மருமகனாகுமடய உருவப் படம்' என கிடை கொடுததுள சரி தேவி முக மவாதது, "அதனை என்னிடம் கொடு" என வாகலி, மாதவ சேனை கைமுதததும் வணகம் பொன், பூதன் முதலிய பொருள்களின் கொடுததது சின்பு அப்படததது சொடுக்கின் அப்படததில் பொத்தததுள உரு அந் தேவிரின் கணகிரக கசச செய்தது அவன் அவ் வருவததததப் பண்புதத மாகதது பாகதது, "எழுதந

கரிய இரத்தினவருவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டு எவ்வாறு சமையதின்⁹ உணவை உணப்பதும் உணப்பவ¹ உனது தணவிய ஆதீனின் திறமே திறம்!" எனது மாதவ சேனைப்பய புஷ்பத்து, "கண்ணிய பந்தனும் இயமின்னத நொடிவாயின் உருவப் படத்தின் எம் இலைய உயிரினும் காடக அரும" எனக் கூட்டின வீட்டாள் அவள் அழகெயப் பார்த்து, "இவையுருவத்தை நான் நிரூபணமிருப்பியே ஒருவாறு தெரிந்தேன்!" எனது கூறி, "எம் மாயிப்பாருகின் பரம எம்மையினவாத உரிமையோடு இவையுயியமாக கீதகன இவையுருவகன" எனது எம்மையப் பணித்த ஒரு மழைத் தீது சொல் தும மருமனின் கோழி வாயினாத எழுகத் தெனவும் சொல்லிப் தினபு இலைய உயி வாலும் மின் பகததாச சென்னுள் சென்றன இவீட்ட குமாரினக கண்டு வணங்கி, "ஏததின், அருவகனம் அசாவிகே புரிததாவதனத்ப் பிதா பாரகனும் வரிததாவதனது. ஆதனா, இவையுருவகனகக, எயி, பாரததனாக" எனது தன வகையிசுத்த பட கனத் கீடகனா அவன், 'அபிதென்ன அருவகனம்' எனது கூறிக் கவறித பற திப்பாரததான பாரததவனகியப்பதது, "இவள கின னவா மனோ! கித்திவாதா மாதோ! மனனூனக மனனா நிரூபனோ! மததம பாவனோ!" என ஐயுறு மனகின மாதவ சேனை மனனா குமாரின கேகி, "இவள கின மடகனத் பணன, ஆனோகிதது எம் மடகனதவா எனபகத் கீயே கிசகரிததா சொத்துக" எனதனா இவீட்டாள் சததப் படகனத் வணதிப் பார்த்து, "இவள கின மடகனதப் நன்னகரின், மன னீல இவயெழின் வாயாத மகனா எவரு மிர இந

ஞான இணை விதிப்பாது ஏனென மனமே பாச வேண்டும்" எனது கூறினான். அவனும், "ஆம் | ஆம் || அங்ஙனம் மனவகையே பாவம்" எனக் கூறினான் மன்னன் மகன் அக்கிசைய னாததை கேட்டதும், அப்படித்திடுவான் சுயமரிகையின் உருவத்தைப்போலே மோகி மோகி விபரதான்.

அப்பொழுது ஞானியான ஞானிகையோ பமாசுதான். சுயமரிகையை அருகக் கடவுள் ஆகிய மனத்தி ஒரு சாமம் பாழ் கொண்டு அப்பெருமான புகழ்ப் பாடின கூறித்தான், மது சாமம் அருளுவனதும் விதித தன் மாதம் புருஷம் மனம்கிள் முறத்தி விருத்தான் அதே காலத்திள், விதிப்பாது ஏனெனினது வசதோ பன் விதமான ஆடம் பாடகவிகை கண்டு கேட்டு இனிமை பாசப் பொழுது போகவிகைதான்.

இவ்வாறு இவ்வாறு விருகை, தினவான் தன் கண் ணிகை கிணக்கினைப் பாபம்கொண்டு ஞான திகை எழுகதான் பப்பாதி மன்னதும் துவிக விதித்தெழுத்து, காலக்கட விவற்றிப் பின்பு அருகக் கடவுளருகப் பெருஞ்சிதப்பிடுகை, அன்று அருகப் பெருமானுடைய திருவிழா காலனை பாவரும் ஆயிழம்படி பறந சாதது வித்தான். அது கேட்டு காலத்திடுவானா பாவரும்,

"வினாவழகி சாததிரி மேதப்புக தானம்
திருவழுது நீயெனடி தாபம்—தருகனிபு"

ஏததி, எனளிடி இடயினதி அருகருக்பம் வகது கண் டுனா. அச்சதும், அவனது உறுதிச் சாதத்ததாரும் ஆண்டு அப்பாது, ஆகவேனடிப் பூசினகிள் முறதப்

படி கடத்தி முடித்தனா. பின்பு பாவமும் அஞ்சன
அடிக்கமன சிவசா பிசிறெறிவந்ததென்கொண்டு கதவும்
இருபயிட்டு சொந்தனா

மன வினைக்கு முன் செயல் வேண்டிய இயமங்கள்
விநா சிவநிலையதல, அசன நிமிட காலக்குத
நிழலணம் என எவரும் அநிய முசனதபா செய
தனன் கல்கொளும் முச வாத்தியவகனும் மயகன
வாத்தியவகனும் முழுவதென. எவ்ருப பாரதநாடும்
தோணரும் துலாபமுமே கிளக்கின பாரத விடா
கல்கென்களும் பாடதும் ஆடதும் மிருகநிருதன
எவ்வாப பாரதநாடும், புதிய ஆண்டகிளபும் பொன்
நுபாணவகிளபும் பூண்டிருந்தனா. னா முழுவதும்
கதவணமே குமெனது குழுவகொன கருத்தது. அ
சன விட்டு கல்கொளதகத குதகன கல்க விட்டுக்
கல்கொள்கொறே பாக்கிதத தவகன இவ்வககிளபும்
முதலககிளபும் மயகனகமொன கல்குதகமொன அகன
கரித்தாரகன

இவ்வாறு நெதத அகனகவககிளப் பெறது கிளக
பெ நிருககககு வெளிநிதேச வேதகன கல்கவகப
படைககுடதும் அகனி அகல்கொய வகத சோகதாரகன
அது சமயம் கிதநிபாந வேததும் மனணுனகதத
மனனதும் நுனக்கு கனந்ததனும் அகனகம பிளப
கல்கதத உல்ககன நுனதும் இடம்பொன நிநுததத
இவ்வணம் பாவமும் நிருமணநிதநுத குழுவியதும்,
குறித்த முகாதத கல்கநிதநுத கிவசா கூடககிள
சிவநிலையத அசன கல்கவககிள கல்ககல்கிளதவக
தன் அப்பொழுவத அசனகரித பவா பாவககிள

அவ்வறிததுவெனநடு கணக நுதலிய புண்ணிய
 சநி நிலைநுதிஞ்ச சென்ற பொறநுடகவியே லீன
 நுகழ மயகன வாத்தியங்கள் நுழைகக கொணரது
 திவிட்ட குமாரி ஒரு பொறபீடந திருத்தித் திரு
 மஞ்சன் மாடகனா மஞ்சன் மாடகனின் திவிட்டன்
 திருமணந கோத்ததுடன் கவிபாண மண்டபம் புஞ்ச
 தன்ன அதன் பின்னே சுயமரியாதையு விறுணாய
 குண்டதின்னினதும் கொணராத துய கீரிக போடிப் பட
 மிதேதி, மணநுழைத்ததினே அருவகவைகணாக கிளங்
 கும மாணிக்கம் நுதலிய மணிகள் பதித்த அணிகள்
 கிரீச பூண்டு, கறுமண மாரி குடி, விறுணாய மகளிர்
 வாழத்தூச கொணந, பதபம் மயகன வாத்தியங்கள் கட
 கொளிபோக நுழைக, கிவாக மண்டபதனதூச கோ
 தான தம்பதிகள் இவ்வாறு வந்து மணபயந்தரீதுகன
 பீடகனில் அமரத்ததும், மண கிரீச செப்பப் புரோ
 கிதன் மணச சாலைநில நுமம் வளர்ப்பதந் கொண்டு
 குர்ப்பிட்ட சதவொன் இடத்தின் மாகிஞந கோள
 பிட்டு, கொணமுத்த மணியை சதுராகபயப்படு, அதன்
 மேல் தருபண்புரின் துனித்தலிகளை கடகனும் கிழக
 கும பொருத்தந திருத்தி, வையபிச சவுருவீரந
 கொனித்தது, இன்பு பதத்த திருநாட்ரும தெய்வந
 களை மாநிரத்தான வேண்டி வணுத்ததுக் காவனதுத
 தூச சமித்தகவிட்டு வெய கொகித்தது, நுமம் வளர
 தன்ன அபசொழுது பிழைப்பதீயும் கத்தீரணம் கடப
 நுமம் வந்தது. அந்நாளொணவின் மயகன வாழந
 துடன் பந வாத்தியங்கள் நுழைக, அந்நாள நுதலிய
 பெரியோகன ஆரி கடந, அகவிலிக் கடவுளியை சாஷி
 யாக வந்தது, விறுணாய வேந்தருநிய சுவணசடி
 தன் மகன் சுயமரியாதைய கீருடனே ததநம் செப்த

இயிட்டனாகருக லொடுததான ஆறு பொழுதே
 திவிட்ட. ஸ்ரமான அத்திருமகன கருத்தில திருமகனிய
 தானம செயதனன். ஆதன பின் ஓமாளியன செயல
 வேண்டி ப திரிவை லாதிகளை ஸ்ரமபயடி செயது கா
 பதிகளை ஆதனினியை வனமலாசசெய்தனன் வண்ணத
 தின வண்ணலையெ லொதத திவிட்டன திருமகன
 ஸ்ரமபயடி சிந்த கபயபிரமைபின் மெகலிசை
 பித்தது அக்கினிக் கடவுளை வனம வததனன். பின்பு
 கனலியின தமரும் காலையின் தமரும் ஓமாளியனாக
 ஸ்ரம மததம ஆதனனா ஆதனாகருகருகம் பொன்னும
 மனியும் கொடுத்த அவர்களை மெழுகு செயது, சகல
 போகருக சாதன புஷ்ப தாமபுலாதிகளை வழங்கினர்,
 அனை புகுத்ததம, மன மகன மன மகனக்கு ஆக
 பததிக கருத்திருக காட்டாய இணைமும் அருகததிகையச்
 சுட்டிக காட்டி அவனொடும தனது மானியகக்கு
 ஏகினன்

பேர்தனமா தகாததில இவரன் இவன்
 யிருக்க, விஞ்ஞாப ருக்கத்தி னான
 இரத தாபுர ககாததிலினதும் தாத னெருமன பூயிசின
 வாத, கவலனசடிவாக கண்டு வனாவிய் பாகத பரி
 சததயான திருப்பாத கடலின் கடுவின் கசகத தாரி
 பொளது சொட்டிபது போலக் கூறுவானுதி, “மன்
 னரே, விஞ்ஞாப ருக்க மாறும் அசகவ கண்டனோடு
 மறவற அசசர்களும கூடி, சபத சமுததிரககளும் கனா
 புரண்டு வருவதே போஸ படை பெடுத்த துயரீமற
 போருக்கு வர ஆயதவபடுகின்றாள்” என்துன்

கவலனசடி அயமொழியை ஒரு பொருட பதித
 தாது கீகசெ தெரிதும் மனக கவக மிவாதவருபத
 தாதவின் போக்கி, “தெனத, இவ்வனம வரு மென
 பதை பாய பண்டே பறந்திருக்கின்றோம். அவர்கள்
 எயமீத போருக்கு வரினும் வருக, காரமற போகி
 தும் போக. அதைய பதறி எயக்குக் கவலிவிலி.
 முன்னம் எம் மருமகன திவிட்ட குமாரன வெகத்தின்
 வாய பிளந்த அலவாலிவ அசகவகண்டனூரிலே பாது
 சிகழுகதத? அதனை விவாயாகக் கூறுவாய” என்று
 கேட்டனன்.

தாதவன், “அசரே, அரிபெருத்த தகன
 மருமகன திவிட்ட குமாரன வெக வேதறின வாய

வினாத வீரர் செய்கின்ற மாயவெய்யம் வந்த அநிகேத விஞ்ஞானபரிடம் சென்ற நூத, விஞ்ஞானப் பாவனா விபயம் பவநம் சொண்டு வெய்த நடுவென அநி மனாக வெளதும் அமைச்சன் அதனை அரசர் அதிபர் வண்ணம் விளநூல் மறைத்து வந்ததிருந்தும், சென்ற! 'அரசர் இவனை அறிவாராவின், அதனால் வந்த துறவினியோ!' எனநனூதி, அநி கேதனவ பவநதத, 'நீயே திவிட்ட குமாரன் செய்கின்ற அரசருகருத தெரி வித்தது வருவாயன்' எனந கூட்டினிவிட்டு அதுபதி குள்

"பவ மன்னாண் புலனூழ் அநியர்சனந தயாத அசகவ வண்ட கொண்டு திதிரிகுதும் அரசர் சம்பந திய் அநி கேத செய்நது அரசர் குறைய வண்டி வின வந்ததுடன் அரசரை போகி, 'அரசர் வாரே, வகை சமுதம் அதிய நா அநிய கிடபதநினை தெரிவிக்க வந தென அதுபதி வெடகசூயாவின், அதனை தெரிவிக்க சென்றேன்' எனநூன் அரசர், 'அப்பெனனை?' என கினூன், அநி கேத, அரசர் ஆளுகரு பெறதப் போதனமா வகை சென்ற துதருகருப் பவபதி மன் வன் திற கொடுதது வந்தவாயொழிந்ததும், அதனை யநிநத அவன் இவைய குமாரன் திறதப் பொருள் மநிந்ததப் பெறதத துதன் அமைதித்ததும், அவர்களை கிண்டு வந்த அநி மனாக குறந்தததும், அரசர் அநி மனாக தனனை மாயவ விவகார வெடுததுப் போதனம் சென்ற விடை கொடுதததும், தான் சென்ற அவநூன் வழிந்தததும், அரச குமாரனை அதனை யநிகேத அநிகே வந்தததும், அவருள் இவைய குமாரன் தனனைக் கண்டு துததியதும், தான் அநுதி உணவமா கிணம் உறந்ததும்

முன்புமின்ற புதுபுது நுகர்த்ததும், நிமிட நுழைந்த அகநுலையின் எதிரே வந்து ஆவாரித்ததும், அதனால் அகநுலையிலிருந்து கோணி போய் மூண்டு எழுந்த வந்து அவனமேற மாபகத்ததும், அவன் அபிபுருக கோளரிவின பிடரித மாபகது உதர்த்தத தன்னி டாண்ட புலிக் கீழிப்பதுபோல அதன் வாண்பு பிளா ததும், தான் மாபகது மகநதது ஓடி வந்ததமைய சம பகவலினை பெண்ணை ஒன்றும் விடாமற் கூர்னன. அச சை கண்ட இவற்றைக் கேட்டு, அடவனது போல கோண்டு, கண்களில் வெறுப்பு பொறி சிதற, நாற்புற மும் சைபைச் சுற்றிப் பாத்தது, அருகிலுந் சுதமன டுக்காகக் கவரான நுகரிப் புலகது, அரி கேதவை சொக்கி, 'ஏடா! அரி கேதா! நீ அம்மலிதாக்கின கண்டு மிக அனுபினையோ? உளிர்ப போனதவாகவே அம் மாதப பதாக்கின் சூறந் மலிபோலத்'தோன்ம னாயிபாக்கவாரு அகவகநுலைய கவிமை அது வாதபு தோளருது' எனது கோவடரிடி போசை சிந்த டாச சிந்திர அபிபுருது அச சைபிலிருந் கிரு வசப மிவகரும மெய் சிந்தித்து கெடுகலினா.

"அசசை கண்டின் இவ்வாசவாதநினை கண்ட அரி கேத தனதுளனே கைதது, 'இவன் நிமிட்ட கமிபின் சூறநினை அறிபாமன இவ்வமை குதிகலிள் ளுன, அரிபின் வாயின் சூறபாருள போகக் கிழித்த அகவலிபேறநின் முன் இவன் எதிரகரும பொழுது அன்னது சூறநினை கண்டு அகநி அடவகருவான இப் பொழுது தன் பாதவையே விவாதுபோகம் இவன் முன் கூறவந்திற் பகவலினை' எனது கண்களிகொண்டு தன் இரு காவலினா தலிபேற கபரிவ வண்ணமாய அவ

செஞ்சோ கின்றான். அவ்வப்பதின் வேஞ்சொ கிஞ்சொ
பன் அவகிடம் வந்து அச்சத்தினோடு அரசாடிவிற
பன்கிற, 'அரசாக வாசோ, தனின் சேடி யாச சடி
பெண்பா தம் சதததததாருடன் அரணிக குயிலை
அவழித்துக்கொண்டு மண்ணுக்கததிறஞ்ச செனது,
பொண்பா சகதத வேசநின் தீயிய குயாதுக்கு
அக்குமரினப மணம் செயது பொடுததன்' என்று
சொன்னான்.

"அதனை கேட்டதும் அரசன் கண்டா செவிகளில்
ககககிய பொதறி, 'இசகடு சொல் ஒழிக!' என்று
கூறி, வெஞ்சுரியை வெஞ்சுரி கொண்டு, கூறுகளினின்
தம் தீய்பொறியைக் கக்கினா, பகலி சதததததென்க
கதததனா, கையமென் கை தாககினா, 'இப்பொழுதே
அரசாடி யாசினி மடிக்கலாயா!' எனப் பன் முறை ஆற
திரததட சென்னி கணனி எழுததனா, திமகெளம
அதிச முழுகினா, பகதததா பாவனும் கடுகை உது
யினா இகணம் அவா கடுகிண்பததாதி, 'சடி யாச
எது செய்கை சதாயின, அவன் புய பன்ததை என்
கிணகிலே ஆர்கெதேன?' என்று கூறி, அருகிருந்
தோனா கொகி, 'செஞ் சமுததிரதததடன் அரச மண்
டனம் திரண்டுவுருள்' என்க வட்டினிவிட்டனா பகத
சதததயினா வடெகரும் செனது பகத சாதந் அரச
த ஆளுகளுகையத தெரிவிததனா.

"அப்பொழுதே கிஞ்சுசயா வேசதா சதாக்க
சேனைகலோம ஆண்டவகிற அரசனா வணகி, அரச
சா வான் வகிண்பபொகை கணந்து கிளவருவனையும்,
கணகன வெருபபொகை கககத தீய்பொறி கடுகுவனத
யும், எதிரே வகிண்க கதததன ஒன்று முறித்து பொடிப

பொடியாவா இதற்கு விடப்படுதலும், மீதவதனதபும
கோக்கி அச்ச மண்டலது, 'அச்சுருகு இத்தனைய
கோபம் இத்தரு முன்னே பிப்பொழுதும் வரக கண
கனவே! இப்பொழுது இவ்வாறு வந்ததற்குக் காரணம்
என்ன? இவ்வொபத்திற்கு இவ்வாவா எவ்வா எவ
ரிருக்கின்றனவோ' என்ற நிலைத்தது தவருள்ளே
பெண்கள் எவ்வா அங்குள்ள விர, 'உத்தம
தூண உயிர்த்திக வந்தது செவ்வும் கால கமனப்பிது
தான இவா கணவனவோ!' என்றவா வேறுகிவா,
'கந்தித் காலத்தது இவ்வே நேற்றுகித்தது உதவ
கலை பெருகவேருகி, உயிருள்ளவதனது பெண்களம்
தரு சே வாகித் கடந்தது பெய்யக கருதுகின்ற
னவோ!' என்றவா மறதும் கிவா, 'முன் உத்த
பொயித் தேவகனும் இவர்க்கவகனும், 'தமமுடன
கந்திக கவகவா வந்தது' என கம் மச்சவத தருச
மண்டலதனா மணவிக வரது மவிர்தாகனோ கம்ம
கருகரு தரு தக பொய்யாண வந்தவவோ இவ
ருரு யருக வரபவிரா அகவன மிருக இவருக
ருக கோபமுட்க இவ்வா எதிர்க்க வரவா வந்திருக
'கின்றனா?' என்றவா இவ்வும கிவா, 'இவ்வு
கோபத்தினு உதவம் கிச்சவம் அழித்தவியும், முன்க
கடதம் முறதம் உதவதவியும், திவகினகனும் கி
முன்கி எரித்தவியும்' என்றவா இவ்வுதவதன கெட்ட
கிவா, 'மேல் கருவனவதனது கால கவகனம் அழிவ
கடும்' சந்தப பொறுத்தது உதவதது அழிவோம்'
கின்றவா,

"இவ்வனமாக அகவன தவன இவ்வொபக பன
பன பெரி உதவதது எதவென சூரபுல வாகிய அச

சுவ உண்டா அவரவின் லோகம், 'வேததானே, இரத தாபுரத மன்னவ சுவண்ணசு. பெண்பாண எனின் வயுதிததத கண மனின் மணனிதுளவ ஒரு மனிதனுத ருத கொடுக்க வலிபத தேடிச் சென்றனனும். அம் மாறுடனே ஊக்குத நிறை செதுதவாறு கருமிததவன! ஊது அரவியின் இம் முறைகொடான செயலும் கிழ வரீதா? இவரே, அகாசனது ஆயிண்பத கொள்கி கொண வண்ணம்! எனது கடின்ன அரதரு அவாக்கெவளாம், 'இவ்வறப்பதிதலே தாவண இவ கணம் உணரது முனிவது?' எனக் கதநிக கடின்ன. அப்பொழுது அவரே நுகவென்று கடனொலி போஸ பெனொலி புண்டாபிதது

"செயு அவாண பாகரும் ஒருவரு சோகது, 'எம் அசருகடப கணககிக கொபாககினி உயிழவது கண மும், எம் கினை மகிபொன வளாதத தோவினச கம்ப பதருத பபண எனின்? போகினே சென்று பகனவணா கெதறி கொண்டு கிருது பெதனோம், இவ்வியேன அப போச காததினேயே இவ்வுது பட்டு வாதும் கெது போம், இவ்வியைநடி கொனது புரிபத துணிபுலகன்' எனபா கிவ 'அகாத உணவு பெறது ஏவவ செய புட கிராண கமிருகத, அசருகரு மன வருததகாத புலடு பணனிளவா உயிரே கருபப கெயிட, காமென கோரும் இவ்வுதுகிடவே கெண்ணம், இவ்விணம் வழி லவரு வேது இவ்வி' எனபா கிவ 'கின் வளாதகத பெகிக காவ வழிபயநிச பாது பவ துண்டாகப் போகிறது? கணம் இதனாதும கடுப் பாதது காதது வாத வாவாது புலுக்கு கடு வருவபடி ஊது தோகிவ வடுகியதிக காததன தருமவருமா? கிருகசபன

மனித மனதில் அந்தக் காலமும் அங்கு காலமும் காலம் பெருமையாடு படுமையு செய்வது உலகு தரும்' என்றனா கிளர். கிளர், 'இன்னே போர்ச் செய்வதன், உலகாசுராகு முனிவு செய்வது வேறுமனது முடிததின் உலக கொணர்வோடி, உலகாவதற்கு ஒரு மனம் செய உலக கனிபிதும் இனிப் மொழியாவின் கைப்பதற்கு காலவாழ்வு கொண்டு உலகு விடுபிவாம்' என்றனர்

"இவ்வாறாக அகாலவர்கள் தங்கள் தங்கள் மனம் திற எழுதிவந்த பேசு, அசைவு கண்ட மனம் கண்ட சித்தின் அகாலவர்க்கு கைப்பதற்கு கிதத்தி, அசைவு கொண்டு, 'எனததிக, தேசம் தட்டித் துணைக் கான கொட்டி ஆரவாரித்தது, வான துடைத்தது, கோகி கொகி, வாய் வீசம் பேசுவது வாகுதும் கனிதே பேசிய வண்ணம் பெருமையோடு பின் வாகுதது கிதது பேசியபெய்தத்கலோ அரிசு கிருககிளத்தது' இவ்வாறு பேசியது. காலத்தின் முடிபயர்க்கிணைபது கைக் கிசையம்? இதை காலத்திதரு கான செய்வதுதான் தவறாமல் வெற்றிபுடன் கிருகி வகுபின் கனித எதிப்பவா தேவகோ காலிதும் அருக அங்கு இராக கதிகோ காலிதும் அருக இவ்வாண்டு மனனவாபி இவ் அருக அகாலவர்க்கிணைபது கிளக்கப் போகிள வாகு கிதயோகிள வாகு மகயோகிள வாகு யோகிட்டு கெனவேன, அகாலவர்க்கி பெருமையு கிள வாகு வாகு வாகு கிள வாகிவின கிதத்திகென. இதற்கும்கலாம், உலகம் கருகித்த அகாலவர்க்கிணைபது அகாலவர்க்கிணைபது மனதில் அகாலவர்க்கிணைபது உலகி குடன் பற்றி வாகு உலகு தாவிற் கிதத்திகென அப பகு கான செய்வது கெனவேன உலக கிதத்திகென மகத்திக.

நல்ல பணியைச் செய்வதில் ஆன கெட்டம் போன்றிருக்க, நான் சரிவரப் போன்ற இவர்கள் என முன் தளர விடப் போவார்களா? இது தங்கள் போனவர்களுக்கையப்பத தருமாறு? ஆகவே, என்ன இக்கனாமே போன்ற கனாமும். வெற்றி பெறாத கருவியேதான்' எனது வீர வாழ்த்துதலைப் பெரி தூவாக்கிறதென

"அவன் வீர வாழ்த்துதலை அச்சம் கண்டதேனா? அவற்றின் கண்ணெரியுதலுள்ள மனம் பெருந்தோலாக நின்று உன்னை நிரித்த சிறந்தவன் மாற்றினா. அது போன்றே அச்சம் கண்டிருக்கப் பட்டவன் வந்த கண்டன் எழுந்த அங்குப் பார்த்து, 'அன்னா, கண்டிருக்கப் ஆன கெட்டம் அழிந்தவனா? அந்த கண்டனென்கனாமும் இழிந்தவனா? எவ்வளவு கெட்டம் ஆற்றத்தக்க பணியை உண்டாக்கினோ? எவ்வளவு கெட்டம் சிறந்த கண்டன் யிருக்கத் தவறாத இவ்வளவு கெட்டம் தவறாத பணியென்ற சொல் தீவிரத்தன் தருவியா? கருவியின் ஒன்று பெரிய மாற்றம் இது குற்றம் செய்வதா? என் கருவிய் செய்வதும் பணியை வான வரும் அங்கா, தானவருமன்ன, அதுப மாறுடா. அவர்களுடைய வித்தியாது வேதா வேதாபிய தவறாத போன்ற சொல்ல முற்றம் பன்ன பண போய் அவர்கள் கெட்டம் கருவியேனும். கீழ் என்னம் ஏன் வீராக' எனது வீர வாழ்வுப் பெரி வேண்டி சிறந்தவன். அவற்றுக்கும் இன அச்சம் கண்டிருக்கப் பட்டவனும் மக்களும் தவறாததாதினும் பணியிதயா வீர வாழ்த்துதல்கள் கூறி தூவாக்கிறார்கள். அதனும், அச்சம் கண்ட கொண்ட வேதாத்தன் மாற்றி மனவாறு

கன கொண்டவர். நியு அவர் அங்குள்ளார் பாவன
பும கோவி, 'அரசு முறையில் அரசன் அபாயினன்மற
செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் பல விருத்தினதன்?'
என்ற கூற, அவர்களை விட்டு நீக்கி மந்திர சாலைக்கு
சென்றனர். ஆயுறு கிழந்ததனவும் பாணந்தனமேன்,
அவதனதபுல உறுதினதென், வேட்போக,

"அரசன் வண்டா மந்திர சாலையை அண்டததம
மந்திர சாலையிலிருந்த மந்திரிகளும் மந்திரினாரும் பிற
ரும் எழுந்து வணக்கம் செய்து, தமது ஆசனத்தி
லமர்ந்ததம, மன்னருக்கு உணர்வும் கண்ணும் மாறந
டும் வலிபும கோளுமாய விளங்கிய மறி மந்திரி அரி
மன்குள் எனபாண பண்டை தலைவர்களுமும் மறந்த
போனாரும் கோவி, 'புது பண்ட மிக்க விசர்க்களை, மறு
காட்டிற் பிறந்த அரசு கணவியைகளை பொருட்டு கம்
மன்னர்க்குண்டான வேபததை நீக்கி பாவரும் கணக
சனதே? அதற்கு இனி எம்மேன் செய்ய வேண்டுகள்
வதனற ஆரம்பது உணர்மின்' என்றும், மேலகட்ட க
ரத்தை பாளும் இம்மேது எனபவன் ஆலோசித்தது,
'மறுதலெனலி மகிழ்ந்த பிறந்த அருககைததை கம் மன
னா மன்னானந் மறந்தென் பெறுதற்குரிபா? கிபாய
வாய்பு கடாது கம் மன்னனந் தவிர்த்துத் தன் மனை
மா துடப பூசலித வேத சடிபெண்கம்மன்னனே மிகுதியும்
ருதமம் செய்தல் ஐகினருன்' என்ற கூறினன். அத
னைகேட்ட அளவூத தாசன் அங்குந் வேகன் என
பான், 'இந்த அபூதது மன்னன் எம்மேன் பெரிதும்
இவழிதனை அவனை விடுகவினோடும் இனதே
கொண்ட எம்மேன் வேதமலோகம் பாவரும் வம்மின்'
என்ற அழன்ற செலுவினாராய ஆரவாரித்தபு பெ

என பனகவர்க்கெல்லாம் ஆன இனம் போன்றிருக்க, ஞான சரிவாய் போனது இவர்கள் என் றுன் துணை வீடம் போவானேன்? இது தவண போவாராகு வனவபைத தருமனரே? ஆதலின், எவரின் இக்கணமே போருத கருபுக. வெற்றி வெற்ற வுருகெனேன்' எனது வீர வாதவதனை பேசி ஆவாரித்தனன்

"அவன் வீர மொழிகளால் அரசன் கண்ட கோடை காசத்தில் கணங்கெழியுத ஞானக் கணநு பெய்தாதபோகசு தெரிது உளவா ஞானிகளு தெற்றததை மாற்றினா அது பொழுதின அரசன் கண்டருடைப தம்பொன் வாரிசு கண்டன எழுந்த அவனாய் பார்த்து, 'அன்னா, எனக்குடைப ஆணையெனவாம் அழிந்தனவா? அவகது காவகசெனனோரும் இழிந்தவா களா? எவகலையும் வெல்தும் ஆற்றதுடைப பனகவா உண்டாவினரோ? எவகலகலினவையும் வெல்தும் கருதி வககலிட பிருக்கத தாவகன இவனம் எனகது தாவ கலின் பனகவாமேற செவன கினைத்தன தருதியாமா? கருவகடலின் ஓடம் பெரிய மாககம் தெரு ஞானதது செவதும்? எம் கருகிச செவதும் பனகவா என வரும் அன்ன, தாவகரு மன்ன, அறபமாதடா அகா கண்டால் கிதகியாத கேகதா கேகதாவிய தாவகன போகருசு செவன நுததகம் பனது. எம் போப அவகலிச வெனது வுருகெனோரும் கீகிச மனம் ஏவு கிரான்' எனது வீர வாதம் பேசி வேண்டி கின்றனன். அவதுகருப பின் அரசன் கண்டருடைப தம்பொரும் மக்களும் தனகாததாதினோரும் பனபவ கிதமாத வீர வாதவதனிகை கூறி ஆவாரித்தாரகன அகருக, அரச வக கண்ட கோடை கோபத்தத மாற்றி மனவாது

கன கொண்டனர். மீளப் புது அனா அங்குள்ளார் பாவனை
 ஷா ரோக்கி, 'அரசு முறையிய அரசன் அபாவிமனமற
 செயல் வேண்டிய காரியத்தை பல கிருகத்தினதன்' 1
 எனது கூற, அலாக்கிய விட்டு கீவி மாதிரி சாதிக்குள்
 சென்றனர். ஆங்கு நியுத்தனவும் பாணத்தினனேன.
 அவதந்தபுது கூறத்தினதென, கேட்போக,

"அரசன் கண்டா மாதிரி சாதினய அனடாகதப
 மாதிரி சாதிக்கிருந்த நாகிரிகளும் மதிவனனோரும் பிற
 ரும் எழுந்த உணக்கம் செய்து, தத்தம் ஆசனத்தி
 ளையாததும், மன்னருக்கு உணையும் கண்ணும் மாற்ற
 மும் வசியும் தோளுமாய விளக்கிய மதி மாதிரி அரி
 மன்குள் ளையான் பண்டித தலைவர்களையும் மதவற
 யோனையும் ரோக்கி, 'புது பங்கு பிசு கிரகனே, நமது
 காடகத பிறந்த அரசு கண்ணிகையின் பொருட்டு எம்
 மன்னரக குண்டான வேபத்தை கீவிர் பாவரும் கண்க
 ளனறே' அதற்கு இனி எம்மேன செயல் வேண்டுகன
 வதகாற ஆராயுது உலையின்' எனதும், மேககூட நக
 ரத்தை பாளும் தூமகேது எனபவன் ஆனொடுதது,
 'கமதுவெள்ளி மலைபிற பிறந்த அருங்ககத்தகத எம் மன
 னா மன்னனந் மதநெவா பெதுததஞ்சியா' 2 சிபாப
 வராயு காடகது எம் மன்னனாத தவிரததுத நன் மலிந்
 மாதுடப பூசனெ நிகத சடிபெணும் மன்னனே மிருதிகும்
 குறமம் செய்தவ னுதினருள்' எனது கூறினன் ஆத
 னைக கேட்ட அனவழித தாசன் அனகாடி வேண்ட என்
 பான், 'இத தாபுதது மன்னன் எம்மைய பெரிதும்
 இகழ்த்தனன் அவனை கினைகனோமும் இனறே
 கொளது எம்மதுத நேறநிலைம பாவரும் வலயின்'
 எனது அழன்ற செலுதினனாய ஆரவாரிததுப பேசி

என. அவனுக்குப் பின் அரசவை கண்டருடைய காதற்
 நேற்றுகிள அரிசேயன் என்பவன் எழுந்த, 'ஊம
 இவனும் காணாத இடத்திலிருந்து வாய வசப்படி நான்
 திருமேயைப் பண்பவன் வெணவாய்மென்கிற இன்னும்
 கண்டருடைய பேசலோம் இதனால் முடிபாமை கிள்கெடுத்த
 தப் போழித வொன்றிருநே முடிபென்க அருதுகி
 கிளையான என்னை யனுபயகன் வான் போய
 பெறத் பெறது வருகின்றேன் அரச நீதிநீரை உதிர
 சம பேத தான் கண்ட மென்தும் சது கித உடாய
 களில் முதல் முனருய சமபேத தானகன் இதததரு
 அருகேருக்கும, புற பகம் சேன பம்பிலன் தருக்கு
 மன்றே உதப்பட்டன்? அவை எமக்கு வேண்டா.
 இயங்கிள்கோசிலின் இனி இததகன் உடாயகன்
 ஓராயதில் கிதத்தித தண்டெடுத்தப் போழிதவாய்
 காரியத்திளப பின் பந்தலோய' என்றான் அவன்
 அவ்வாறு சொந்ததனங்கரு அரசவை கண்டா யிதமும்
 யெழுக, அவனைப் பாராட்டி, 'இப்பொழுதின் யிதமும்
 கண்டபன் சொன்னான்! உதவியுத இவ்வகனமே
 தெர்த இவ்வகனத தருவதானும்' என்றவாததன்
 அப்பொழுது கருத் துவன் என்பவன் எழுந்த,
 'இப்பொழுது காம போர் மேற வொன்றிருநே தருதி
 பென்க வொண்டோ யாதிதும், காம அவர்களுடனே
 தொடங்கும் போர் தெய்வப் போரோ? அன்னது யாது
 டப் போரோ? அதனை முன்னர ஆவத உலாயின்'
 என்றான். அது கேட்ட திருநிலையகத தான்
 ஸ்ரீபாவன், 'அதனை வான் ஆவத உதவினதேன்
 வாயும் அனந்திழன் வேடிகை கிரகனே,
 போர் முகிலில் உடையகிகையுடையவன் உதடப்
 பன்ட, தெய்வப்பன், சகலோணப்பன் மென முன்கை

பெரும் படைகளையெல்லாம் பிரயோகிக்கும் தொழில்
 களும் முதலிறந்தனவாகும். அவை அனதிர சித்தந்த,
 சனதிர சித்தந்த, மாய சித்தந்த என்பனவாம். அவற்ற
 தன் அனதிரமென்பன் என்கிறும் படை. அவை அமய,
 எந்வேள், சமையம் முதலியன. சனதிரமென்பன் என்கி
 டாய் படை. அவை வான், மகத் முதலியன. முத
 கூறிய சித்தந்தங்களினே அனதிர சித்தந்த என்பவனாக
 படும், சனதிர சித்தந்த இரு வகையாகும். இனதம்
 இடப்படைக்கவகையின சித்தந்தங்களையும் போலின் பருதி
 களையும் உவகைய பருத்தியை அவை சார்பு பெருகும்
 ஆகலின், அவற்றை விடுத்த, முன்னெடுத்த கூறிய
 மூவகைய படைகளுள்ளும் மகத்தான போர் செய
 தற்கு மாதாப படைபே தெய்வெனக் கொண்டும்,
 காரம் அவர்களுடன் போர் செய்பவ காத்தது அவர்
 களுக்கு உதவியாக விஞ்சையதும் வந்து மகம் எதிர்ப
 பாராக்கலன், விஞ்சையதான பொருவதற்குத் தேவ
 உபபடைகும் மாயப்படைகும், மாதாபுடன் பொருவ
 தற்கு மாதாபபடைகும் உபயோகென காம உபபொழு
 தும் ஆபத்தமா பிந்துததம் வேண்டும். இவ்வகையாக
 எவ்வகைய போலியற்றவும் காரம் தயாராபிந்துததமே
 சிபாபமாகும்' என்றனன் அச்சுவகையா, 'அதனே
 சரி, அபாபுபே செய்பவன்' என்ற ஆண்கூறியதற்கு
 தம் அனாமனையை அடைதனன்.

"அதன் பின் ஆண்கூறாத அரசாக்கிற கிள,
 'தென்றிசை சேடியை அக்கிலிக கடவுளுக்கு இன்
 யாகஞ்வேளாம்' என்று கூறிக் கொண்டனர். விசயோர்
 இவர்கே பொருவருவ ஆபத்தையுள்ளதனா இவற்றை
 யறிந்துகொண்டின்" என்றனன்.

கிறிஸ்தவ ஒத்தன இவ்வாறு சொன்னதோடு சுவஸ்தகூடியான தன் மகன அருகே சீர்திருமையும் மருமகன் கிசயத்திட்டாகியும் பயப்பதி பாசன் முதலியோரையும் அழைத்து ஒருங்கு கூடி, அவர்களுங்கு உத்தர சேஷியை கிழந்த கிழவன்க ளினைதழையும் ஒத்தன உரைத்தவாறே புனைதது, "பாம் இவரிமேற் செய்ப வேண்டியன பாவவி? அவற்றைத் தெரிச தகையின்" எனறனன் அப்பொழுது ஆண்டு நின்ற கிரீச பஸ்தும் மானத்தில் பித்த சோகருடைபவராய் வினங்கொண்டு பட்டபபுடன் பகவா கிரீ வாரத்தை கிரீச பிபினா அகதச சம்பத்தில் அருகே சீர்திரும ளும்கு தன் தகைதகைய பார்த்து, "மீதாவே, பாசன னந்து கையில் கிவ்கித காவி வானேறிட்டுக் கொடுக்கின்ற கிடுகிடுகி கிடுததுப் பகைவர்க ளுட்குத் ததர சித்த வடிதது எவரும் உவிர வேளைய புண டோடா செய்கின அப்பொழுது னந்து போரின திருத்தை கன்கு காணலாம் இப்பொழுது காண் வாய்ப பதை வடிப்பதில் வருகடுதன்ன? போர முனியில் னா லாக னானயின்" எனது கூறி முடித்தனன் அவனுக் குப்பின் கிசயன் ளுமாது கிறிஸ்தவா மன்னனை கொக் கிப புன கிரீபுடன், 'காரிண்டு போர புரிய வருபவா தேவாவானின் காம சித்தி கெடுத்தது செய்ப வேண் டும் வெண்கி மீயில்கிருமும் கித்திபா,தாப் புழுகுகள் வரின காம அவதறிதரு அருகைதா? சித்திதா அருக வேண்டும்தே பிவகி எவர்க ளுட்கும் வருக அவா னந்து மாசபமாயிவ வககி னந்து கைக கண்பவையா தகையுடன் வடிப இத்தகச சேது பொவகி ளும்கடி உழுது, வெற்றியாவிய கிவகி கிவத்ததுப் புழுவாயிவ பகிவா கிரீசப்பென" என்குள் இவ்வாறே ஏனிய

விவகாரம் வீரம் பன் கூர் சூததயின், முடிவிலே
இலைப் பாயியவிய இவ்விட ஞானன் தன் மாண
பாச கமலகலினை வணங்கி எழுந்த, “மாமா, பங்கபடப்
பெய்வாவதென்கிறீர் போரிட வரும் சேனைகள் என்க
ருக கண்டு கிஞ்சிஞ் சண்டிடு, இவர்களை பொருத்தத
ஞாண்டு தாங்கள் ஆதரம் குறித்துச் சித்தம் அஞ்
தம் வேண்டி. வணங்குதற்கும் பாவிருக்கின்றேன்”
என்று வீரந் தொலியின் பேரி சிவநன்ன அப்பொழி
கலைக் கேட்ட சடிப்பான் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்த
மருதனை நோக்கி, “ஞமா, நீ கிஞ்சகபருடன பொருவ
தற்கு அசிப்பநபாணவாசிய விதவைகள் இரண்டுண்டு
அவை மாய விதவைதவும் மாநிலிபபதேசமு மாறும்
அவைகளை இப்பொழுதே பெறத்தக்கவனானவாக”
என்று நிமிட்டின அருகமுத்த, அவன் காதலிய
மாய விதவைதவும் மாநிலாட்சாததையும் முகையி
வப்பித்த தருகின்ற நிமிட்டன அவைகளை யிருந்த
பகதி சித்ததையுடன் மனக்கித பதித்தது, அப்பித்த
வாசியை மாயா தேவதை ஆகாய மாசக்கமாய வந்த,
“அரச ஞமாவின், யான் செவயம் பாசி வந்து” என்று
கிஞவ, அவன் அகதருகிய வந்தனை வழியாகவரிப்பதர்,
அததேவதைவை நோக்கி, “யான் உமமை வேண்டி
சித்தும் பொழுது எனமுன் வந்து எனக்கு உதவி புரி
கிடு” என்க கூர், அதனை அதவிடத்திறநுப் போக
கிடுததன்ன

இதனைமாக மாய விதவைதவும் கையாய் பெறத்த
கற்பக வேண்டிப்பதி பென்ன வக்கவயதும் தவ்வடி
பொருத்த நிமிட்ட மயி வாயருடனும் இவ்வித

அயாத்திருத்தும் பொழுது கிணக்கின் ஆளுக வகை இரண்டு விருவசைய தூதர் இவ்வை வாய்க்கின் செவி கடும வண்ணம் வெ வாரதகைகை புகழ்வாராயினர் “அயா க்கின், பாக்கை விதநிபாநா நுண்கவபாநா அசகை கண்டருடைப தூதர்கள் வாய்க்கின் தும் தயாகருக கூறிய வாய மொழிகைக கேட்போகாரக வெண்கி மய்க்கின் தகவின் சோகவவபாநா விதநிபாநா வேக தன் கவண்ககையின் புதநிபாநா கண்கிபைத தரு கெனநீர்கார” அயகது அகவண்கிபை மண்கை காரி யின் செண்கிபைத தருகெனநீர்கார” இரண்டி கொண்கது கிண்கது கூறுகின்” எனருகை ‘கண்கி’ கண்கும் செக கடுகையோகை நிவிட்ட கய்க்கின் செவிகின் யட்டதும், நிவிட்டதும் அள்கிவ்வக கோபம் நுண்டது, கண்ககிவ நிபொநி பநகை, இகண்க யட்டவென்க துததன், கோபககிவி யி னு கசீர்ப்புழதும் உருகென்கபொ கிபாவைத துன்கை வெண மூதகென வழிகை கோபதகின் கிருகிபை நிவிட்ட குமாரன் தனது தெய்வ தன்கைகாரன் விச கை சொருபதகின் அண்ட மூகெ கடுகதுகின் தன்கை அருகிவிருகென பாவுரும் ஆன்கைமும் அகிசபமும் கொண்டு, கண்கிவ்வகைமக, கிண்கவரே போகக கடுகெய்வாடாமன் திகைதது கிண்கை அபெகாநுது நிவிட்ட குமாரன் அசகை கண்டருடைப தூதர்கை கோகி, “பெகைககின், கிண்க தூதர்கை வகை கண்கின் உயி தககிவ்வக இகையென இகைகையெ இயகது கெகிவிருகென இனி கீகி அகைகை மும் தாடுகது இகையெ கிட்டகதுகின். புன்கென இயககிவ தும் மகைகரு ஆண்கை கிருக்டுமென, பெண்கையென இகைகை புகைத போருகரு

வாச சொல்லுகிறான்" எனது கூர் கெருட்டின அங்கனும் அவனது விசுவ சொருபத்தினையும், கிளம்பி விட வாழ்வதையெழுத வேட்டு உணர் அங்கிப் பிளவாகிய ஒட்ட தரிசப்பட்டான அசம்பவத்தில் விட்டது. விருத்த அரசாங்க அசுவ கண்ட இவ்வட துறவகனானதே அது பொழிகுந்தது ஆளு சிவன சொண்டு அவாவிய பாதை, "உம் அச சனது ஆளுநர் சகவதவதமும் சொவ கந்தவதமும் பரிதது எம் இலிய கமிரு சந்த பினனரே அவ வேறு சமது கண்டவன அறிவானந்தி அததது முன்ன அறிவாட்டான வெளியி மல்க கெதவன சவனசடியின் கனவிகா சகதினம் உம் காரினவ மனவதனெனது முன்னரே கெனியப்பட்டிருந்தும் இதுகா தம் வதிதேவிரகது இப்பொழுது மல்க மகதவி விருத்த விடம் பேசுவனென? அவதுகடப விடம் இததவகடதே?" எனது பேசி, பவவாது இழிததக கூர் கி, பினமும் அதததககிள ரோகி, "அறிவி பின துதகனே, தம் மசன மானதகத மதிவகது உயினியே பெரிதக மதிப்பானென இவருமாநி வகது பணிப்ப சொவ இவலியே, எம்முடன் போர் மலியச செயல்" எனது கூறினவன் கிவகதேதமும் துறவகன அனதத கூதம் அரசாங்க கடுபொழி கலியும் காதிரெததக கென வாசுவகவக கற ருப பதத கெனருகன அசம்பவத்தினியே ஆளு வத்தினே, "காநி இதக காரி அசுவ கண்டனது கெததக கனதம சொவ கெதநிமாநி ருடுகன" என அசீரி முகததான ஒரு தெவவ வாகும் கெதத அதினக வேட்ட சொலினரும் உவக பெனகவ கூது காததனா. தேவ துதநி தாந தமென முழி

சிவன ஸ்ரீமண மேலி ஸ்ரீராமதாசு போதாமை என
மேலும் போன மன தாண்டகம் ஸ்ரீராம சுவாமி
தா பாவமும் ஸ்ரீராமதாசு வினாவின் இயைபு
என நினைவிலே தேனோ மலையாள் ஒரு நினைவு
சொதி நிகழ்த்து ஸ்ரீமணக்கு வந்த கோவைகள் துடிக்க
தன. பெருங்கருங்கு இடம் கண்கள் துடிக்கன கிரி
கவிதாசு வானாபுதங்கள் தாமே பனபனவென ஒளி
பெறுதல் தவறின்

இவர்க இவ்வாறு தந்திரங்கள் சிவ, பகவதா
பகவதே இராமதாசு பகவதே ஸ்ரீராமதாசு பகவ
தாசு அகம் ஸ்ரீராம கிஷ ஸ்ரீராமதாசு ஸ்ரீ
மண மேலும் ஸ்ரீராமதாசு கருங்கு தேனோ
தொடரின் தேனோதாசுதாசு வானகன் எதிர்நி
மினது வானதன் தவற தவறின் செவீர் மனது
செவீரதது மனதின் உதவித வானதன் ஸ்ரீ
தாசு மடமாதா தமையாள்மொடு மனம் வேறுபட
பெ பகவதின் அவர்கள் வானகன் தாமே வானது
கிழவதன் அவர் வானதாசு மனம் ஸ்ரீராமதாசு
தெரிதன் அவர்மனதாசு வேதறி தரும் வேறுபுத
கள் உதவிதாசு ஒளி ஸ்ரீராமதாசு கிடவதன் செவீர்
திரவன் அவர் வானதின் தாம இவ்வாறு மீதே கிழ
தன். ஸ்ரீமணக்கு இடம்தேனும் இடவனதும்
துடிக்கன் மடமாதா வானதேனும் வானதின்
துடிக்கன் செவீரவின் மீதே வின பினகன் உதிர
தன். இவ்வாறு வானதின் தந்திரங்கள் சிவ
கனமே மாதமாத பகவதா இவ்வாறுதான் தாம
வருமினபகதி வானதும் வானதும், மானமே ஆன

பொருளாதகமெனட்டு, அவ்வினையுடைய மனையரும்
வாழ்கின்றபடி புத்த சன்னத்தையாய் நின்றாராக

அப்பொழுது போதனமா கனம் சென்ற துத்தவா
கன பீண்டு வந்து அசுவ வண்டினக தண்டு வண்டி
ஆண்டு வந்த சமாசாரத்தைக் கற்றாரா அசுவ
கண்டன அச்செய்தி கேட்டதும் பத்தினியென அடி
புண்ட பன்னகம் போன ஆழ்ந்து சீர்தக போப கன
புரிந்த, முன்னின்ற பண்ட விரகித கோகி, "நீங்கள்
இவ்வளவு போதனமா கனம் சென்ற மாதிரி மன்னவா
யும் கனகிவை வயிச சென்ற கொடுத்த சடிபடியு
கொன்ற, கிரகாதம் பெரிய அசுதிர் பிணயும் அகன
னியையும் கொத்த வாரும்பன்" எனது ஆளுநர்
தான்.

அப்பொழுதே கிரகிபாதா வேந்த மென்கொளும்
தனவென ஒளிததுக் கரி பரி நோ காலாட பண்ட பென
தும் காலவகைப் பண்டகியும் திட்டி, அவ்வகையோடு
போதனமா கவத்தினமென் கடவ மொகிதழாதது
போவ ஆவாரித்தன சென்றன அவ்வகை அச
சென அழகித்ததின் மூல வாதநிபங்கள் கோடைபிடி
பெணக குழந்தை சுவ காலகன எனும் செவிடு
பட எழுந்தன. பதை வாதநிபங்கள் புத்தத திபரும்
அதிக கதவென இன்னும் பவவகிப கொடி,
நாண, தாதரி, கினனம் முதலிய வாதநிபங்கள் அக
கடவெனக கோகித்தன. பண்டி கிண்டிய பவ கின
னவக பொரித்த கொடகனும் குடைகனும் குளிர்
சாமன்களும் வயினை பதிகத முடகனும் எனடி
பிருத்தன். இவ்விதமாக கிண்கலாய்கன கன பண்ட

அணிவிரைமும் மணக் கோணம் தெரிதும் மாரூத போத
னமா ககாதலாத வந்து கண்ணினா. அவாகனைக் கண்டு
திவிட்டதுமைய படைவிராகன விராவேசன கொண்டு
காலவகைய படைவிரையும் அகலையே திரட்டி எதிரி
விரை ஆவாரித்ததாகன. எங்கும் ஒரே பேயொலியா
விரூதத பூமிமும் கங்கித்தத மலையும் கிரை தடு
வாத்தத. மண்ணவரும் கிண்ணவரும் மறி மருண
டனா.

இவ்வாறமுள்ள இரு திரை சேனைக்கும் உடனே
போருண்டது தேனோடு தேரும் பாசியோடு பாசின
வும் புலியோடு புலியும் வெருகலிப் போரிடுகதான, மலை
போடு மலையும் முகிலோடு முகிலும் உடனோடு உதும்
வெருண்டெழுத மலைவதபோல இருத்தத முறை
முறை படைகலிவிரூத விராகன இவ்வாறு மலிந்து,
சேனா விராகனையும் காணாதி கலிகாக்கியும் வெட்டி
கிழத்திக குண்டபொருக குறித்தகிடடாரகன காலாட
படைவிரூத விராகன கிண வான வேல முதலிய ஆடி
தகலித்த தாகலி, ஒருவகைப்பொருவ தாகலியும் வெட்டி
யும் குத்தியும் அடித்தும் போர புரித்ததாகன பகைவா
படைகளுக தெதிரே பகைவனபோல அருக்க ரோததி
தோனதி, கிணவிரூதக குண்டதொலி செயது, வெய
கணிகலி கிடுகிடெனப் பகைவகலி தெறித்தான அத
னா, சேனா விராகன கால வேது, கிரை வேது, கால
வேது, தோள வேது, தொடை வேளுக அதுபுண்டு
கிழத்தனா. அருக்க ரோததி தூணித்ததிலினது மெடுத
துப்பாணகலிய பிப்போததமையன எவரும் காணாது
சேனா விராக வாகும் மகாமகவெனது மண்ணிக
கிழத்த மாணவகையே கண்டனா அதனா, இரத்த

வேளாள எய்யும் பணதொடியது அருகக கோத்தி யோடு தனி வீராக எதிர் கின்ற யோர்புரிவா எய்யும் இனமயவா, கிஞ்சகைய வீரர் வாய்நும துருங்கு கூடி, கோத்தடன பவவாயெ னுபுதகவீன கிடு ஏற்கதனா அவறவறந நடுகக அருகக கோத்தி அதநிவககீகக கா மாசிவகத தொடுகக ஆகாபமெனும் இருள் பாகிபது. அவன் ஒரு கண் தொடுகக அகிது ஆயிரபாகவும், ஆயிரம் தொடுக்த அவன் துருவிசமாகவும் பெருகி, மண் தொடபகி கிணவிறுநிவாக எவ்விட இடமினந் எனும் தொடுகககீகககீகக கிபயி கிருகதன அககீககக கிணவீகக வரும் கிஞ்சகசபககது கணவீககக புருதககக அவகக கணகெனகி இழகது மணவீகக கிழகது மயவகிஞ்சகக கிஞ்சகைய வீரககெவ்வாய இவ்வெதிபயாக ஒருமிகக மணவீக கிருகது மண டாகக எஞ்சியோரித கீகக கஞ்சகக காகம் பகக காகநுமாதுபோக, மாண்ட பண்டககீகக கடுகிவ மண டாகபோ கிருகது, சமயம் காபதததம் எழுகது அகநி ஆகாய மாககககக ஒட்ட மெடுகக காஞ்சகக இவ்வ கீகக பெருககக கண்ட கிஞ்சகசப ததாகன இாதநிவ பவவததிறகு ஒடுடாககது கெனது அககவ கண்டீகக கண்டு கணககி, “எம் மகசகோ, நம் பெருகு கோகககெவ்வாய அருகக கோத்திவீன கையயபுதககக அழிக கொழிகதன அவதநிகே வகிச தயகிவ கீககித கீகக ஒட்டெடுகது ஒளிபகககீகக இவறவற பாககக கண்டு வெருககடு இவகிடம் ஒடி வாதோய” என்து சாகவும் ஒககிடபாகக

அமர்நறம் புணவீகக வேக பாககதாறபோக அவன் மனதநிற் பாககது : கைதததது. அவன் அடக

என வேர்புற கொண்டு, கைப்பொடு கைதாக்கெ வேர்புறம் புரிவது, “கிறதனுடைய கம் வேரூ கிராண திறன் கித்த யிவ்வாத அருகை கோத்திரின் இரு தொருகரும ஒரு கிறதனுக்குமா மாணமும் மறைதது மெழிந்ததானம்? கைத கிறதன் திறதும் வெரு கனது! வெரு கனது ||” எனது கூறி, கிர வாதம் பன் பெரி, மன பன்ம பொருது ப சேனைகளோடும் தம்பியா தனயாகளோடும் வெளயி கிவ்வகை கிடடுப போககொண கொண்டு புறப்பட்டு, அருங்கைம என்னும் பெருமபொ பெறற னுளற மொளறின்ற தவகிப பாசடை கிட்டனன. அப படை கிட்டகல் பாவரும் தகி பிருகருப்பொழுது, அச கவ கண்டனுடைய தம்பியான குமதவருக இரந தின கண்டன, “மெழுண்டய முளடுகருகிய மனனா மன்னனது மனம் வருகதத துன்பு, செயத சடி பா சின் அவன் கிரைகளோடு கொளது, அவன் ககிரையும், அவன் மறைத கைவகையும் கிரைதது, அன்னன பாத்ததே கிடததுவோம் இக்கிரையன், இவவுகிரை இறுப்போம்” என்ற இக்கருது கூறினான் அவனுக்குப் பிள்ளைகள் சில கண்டன, “மனிதாதாம் கம்மை வெகல் வகைவா?” எனது கிரைத பறகிரை புண்டய வாய்பு கிரைது கூறினான் அவன் இவ்வை எவறு கண்டன, “என் ஒருவனை மாறறவா கிரைகை மனனி தருளுமடி செய்வோன்” எனது பாரி மருப்புப் போன்ற கிரைத கோ கைதவன் தோனதுமடி கோப கைக கிடகல் கூறினான். அவனுக்கு கோ இக்கிரையன் ககண்டன், “புளளகருகிய கருடகோடு அவன்னை எதிர்ப்பதுபோன் கைமொடா மனிதப் பூடு கை எதிர்கின்றன! இது வெரு கனது! வெரு

னாதி!" என்ற கையோடு கைபனைத்து வெடிபடு முழக்கம்போல் கலகத்தனை

இவர்கள் மொழிகளை வெண்கல கேடட அசுவ கண்டன அகல குவியுத, "ஹாயோ, எழுது வன்கலை வடிவம் மகிமைவடிவம் பொருட படுததாத பகவல குடைய போக் கனகதிவே தம் பெயர் எனதம் கினது சிவடியடி செவ்விராக்" என்ற பனிதது, பாவ குடதும் போதனமாகரை வாத அடைத்தனை. அச சுவ கண்டதூடைய சேனைகள் பூமிமிள இழியவும், திமிட்டதூடைய சேனைகள் சுழுதநிர் மொத நினைடு, கஞ்சுடவே கஞ்சு செனது எதித்தததபோல் எதித்த தய போர் செந்தன போர் செயத இரு திறத்தச சேனைகளின எணக்கைக இவ்வளவின தென்று வகா பதத்தக உற இயலாதாரிதும், இதத்தை சந்தரப பகவலின் பெரியோர் உத்பபடி இரண்டு கடமென்ன எம். கடதும் நிறகை கிடவகவின் திடவிகை கொண்டு கிளவகுததாத, தெரிதும் இடை மெளி மிவகாத இப படைகளுதரு அதனைவும் உவமித்தகை பொருத்தாத இவ்வளவு அளவிவகாத சேனா கிரகவடகவிய இரு திறச சேனைகளும் கடதும் கடதும் கனதாத போவக கனக, பன கிதப படைக்கவகவிகை கொண்டு செடு மொம் போர்செயப மன பனயபொருகவிய தனியிவகா தாம் தாம் கினது கிடவகவின் கிருதகே பகவகாவிவப பகவகாருத தாக்கெ மொனது அவர்கள் உடவகவிகை குண்டிபோவக குவித்தவகதா

அப்பொழுது அசுவ கண்டதூடைய தெழு ளுவிப அரி நென்ன வனபவன இடக்கவிற கேடக

மூல கல்கிதகயின் வாடபண்டமும் தாமசி, 'உயிரிழக்க வேண்டியவர்கள் என்னை எதிர்த்து வாராவணர் உயிரிழக்க வேண்டியவர்கள் இட வந்தி பாருவணர்' என்ற உத்தரவு உயி வந்தவன் அவன் முன் அருகம் தோற்றி வந்து விரை விரைதது அடியுக்கித தொடுக்க முயன்றான் அவ்வயகம் அவன் சென்று வினாவின விபாகிர் தன் முன் வந்து, "அரசு முயர், இவ்வயி தோன்ற விரைகு விரைவாய் வந்தவன் விரைவாய் தோற்றி தோற்றிதன் முகத்தையம் பண்ட தூதரின், யான் இவரை எதிர்த்தென்றேன்" என்ற கூறி அதமதி பெறது, அரி தோன்றாது முன் சென்ற அவரைப் பார்த்து, "ஏடா, அரி தோன்று, என்னை நீ அத்வா வந்தவன்? தன்னோடு போர செய் வாடா!" என்று அதை கூறி பண்டத்தானை அதற்கு யாருக அரி தோன்ற, "விபாகிர் தா, உன்னை நான் வந்தவன் அதிவேன. நீ விருகசய குலவித பிறந்த வந்தவர்களைப் பாரிதன் குருவதுகருக விரிவானது செய்து கொடுத்தது அக்கவி யான் கிட்டம் அதக்கவ பண்டத்தைய பரித்துண்டு வாலும் பெரிய விரிவானபகை அதிவேத விருகவின் தோன்" என்று ஏனையான் வார்த்தையினைப் புலந்து வந்தவன் அதைக் கேட்டு விபாகிர் தான், "ஏடா! அதிலி, வந்தவர்களுடைய மனம் கிதி வந்தி முடிவு யென்பகத்தும் இது பெரியோர் ஒப்ப முடிந்ததென் பந்தவும் நீ அதிபாரியோ? அதிபாரத்தருள்தான் அதி வினாவின அரசவ வந்தோடு கூடிய போருகரு வந்தவன் உன் மதி யிக அதிதித் இனதும் நீ என்னை வந்த பரிபாய இனி வின யோசப் பெரி பாவ கென்னை? என்வ தாழ்த்தாது தன்னோடு போர புரிய வருவாய்" என்று கூறி அவரை வெருகிவிட்டான் அவர்

சன இரவுநேரம் வரையிலே கைத்தொழில் தாங்கி, வீசு
 சுழிப்போல இடசாரி வண்ணப்பாசு கழுவது தாங்க
 சிறு வண்ணம் பெண்ணை காட்டினார்கள். வான வீசு
 சில வண்ணம் கிழிவிடும் பெற்ற அரிசேனன் முன்னது
 விடும் வானி விபாசகிதான் சாயத்திலுமாய்த் தந்த
 தாசு சம்பலம் பாத்தது கைவாசின் துணி அவனது மா
 பகம் இரண்டு துண்டாய்வு அவன் வெட்டி கிழித்தி
 ளுள் இரத்தம் கண்டு கிழிவதாய் சேனைன் அருளி
 போனான். திட்டென சேனைன் வெற்றியின் களி
 பிழை நுகர்வதாய்த் கைவாசின் சூததன் அப
 பொழுது அசைவ கண்டதுண்டாய் சேனா கிரகணி
 துருவமுன் துண்டேனை என்பவன் திட்டென
 சேனைக்கு புதுது, மிக விரைவாகத்தான் வான
 கிழி சேனைக்கு கைவாசின் படுத்தினன் அவன்
 அருகே போத்தியின் சேனா கிரக இரத்தம் காண்
 என்பவன் பகம் பெடுத்த கைவாசினுள் வெட்டி கிழி
 துண்ட அவனின் கண்டு வர சேனை என்பவன் களி
 கிழிவதாய்த் தாங்கி, அருள் பக அடியுக்கிப் பூட்டி
 சேனைகளின் கடுமே அடியு மாரியென கிழித்தான்
 அருகே திட்டென சேனைன் கிழி சூததன்
 அவனாய்வு அருகே போத்தியின் பகத்த துண்டுகளின்
 துருவமுன் காழ்க்கை என்பவன் கெடுதலின் பெண்
 கைவாசினுள் கை, வர சேனை என்பத அடியு
 மாரியை கிழிவிட கெடுதலின் கிழி பெய்த அவனின்
 பிழை கெடுதலின் அருள் இரத்ததாய், அசைவ
 கிழிவதாய் சாரத அரி கெடுதலின் என்பவன் கிர
 காத்ததன் பக கிழி கைவாசின் குழப்பம் போதி,
 துண்ட கிழித்த அவனின் கைவாசின் சேனை
 புதுது பகம் அபகத்து இரக வானுள்

அவனை விவாகரணம் ஏதாவதுதான் இருக்கும்
 மாற்றம்தான் பரிசுத்தமான மாதிரியாகவே செய்வதன்
 மூலமாக அந்த வேதனை தன் மூலம் பரிசுத்தமாய்
 கொண்டு விவாகரணம் ஏதாவதுதான் மாதிரியே குறைந்தது குறைந்தது
 ஆனால் அது தன் மாதிரி பாய் மூலமாக விவாகரணம்
 ஏதாவது இருந்தால் மாதிரியாக வெட்டி பெறியது,
 அவன் பரிசுத்தமான செய்வதன் அமைதி கண்டு
 விருத்தியை சேவைகள் அனுபவிக்க முயற்சிப்பதன் அமைதி
 தன் சமயத்தில் மேல் கட்டிப்பதற்கான தன் வேதனை
 வெளியான இவ்வாறு கண்ணால் கிடைத்த கடை, அவன்
 கையில் கைகள் கைகள் பூண்டு, கைகள் தன் மேலாக
 கைபோல் எவரும் கைகள், மத பரிசு பொன்றின்
 மீது குறைந்தது,

“விவாகரணம் திருமேனி மாதிரி பரிசுத்தம்
 மாதிரி அமைதி திருமேனி
 உருவாக தன்மை பரிசுத்தம் பூண்டு
 திருமேனி தன்மை திருமேனி
 திருமேனி தன்மை திருமேனி தன்மை
 திருமேனி தன்மை திருமேனி தன்மை
 திருமேனி தன்மை திருமேனி தன்மை
 திருமேனி தன்மை திருமேனி தன்மை
 திருமேனி தன்மை திருமேனி தன்மை

அமைதி மீது மாதிரி தன்மை கைகள் அவன் மூலமாக
 அமைதி தன்மை கைகள் கைகள் தன்மை
 கைகள் தன்மை திருமேனி, அவன் கைகள் மீது மாதிரி
 கைகள் பரிசுத்தம்,

“விவாகரணம் திருமேனி, மாதிரி பரிசுத்தம்,
 மாதிரி அமைதி திருமேனி,

உலகமே துயரம் பதிவாய் ஊழித
 நிலமே துயிரண்ட ஊழியாய்,
 நிலமே துயரே கிசரெனக் கொண்டாய்,
 கிசரென கிசருகை காழித
 தொலைவிடத் தவறாத சொல்லினை தவறாத
 சொழியியே தவறாத தவறே!"

எனக் கூறி எதிர்த்தானான் கதாபுர பாணியாசிரிய அற
 கிருவரும் கெருவென காலனும் காண்டு கங்கிருப்படி
 கடுஞ்சுவ புரிந்தனா. கடைமீசில் கவ்வன ரதன
 தனது கைத்தண்டத்தாய் தாம கேதுவை யோடு
 பகைத்து கொள்ளான். மலைபோல் இருந்த தாம கேது
 மணனிற் சாபத்து மாயத்ததும், கிஞ்சகசுருஷ்டப்
 சேனா வீரனா, "தாம கேதுவும் மணனின் கிழந்த
 படுவதோ!" எனக் கூறிக்கொண்டு, கெருவென ராசியைத்
 தாய் அஞ்சி யோடுகா காணினா

அது பொழுது அல்ல மாபுர மன்னனாகிய அவனா
 வேகன் அஞ்சியோடும் கிஞ்சகசுவ சேனா வீரனாக
 கை காட்டி வலமுதது, அவர்களை ஒருங்கு திட்டி,
 அவர்களுங்கு வீர சொழிகள் பல புணரத் தைரிய
 முட்டி, மீளவும் உடன கொண்டு வந்த திவிட்ட
 துண்டப் சேனைகளை எதிர்த்தான அவனை திவிட்ட
 குமாரதுண்டப் சேனா வீரனான தேவ கேனை எதிர்த
 தான அவகிருவரும் கெருவெனும் வாகிருவரும் மாநி
 மாநித் தோன வீடு கிராமம் பெரி கெடுவோம் கடும
 யோர் செய்வனா அப்போர் எவரும் மண்டு அஞ்சும
 கைகதா கிருத்தது அவர்கள் இவ்வாறு போர் புரிந்த

பின்னர், அவ்வாறு வேண்ட, "இவ்வேடு இதனை
 நோம் போ புரிவதா' இப்பொழுதே இவ்வேண்ட
 இவ்வளக கொத்துவென்றேன்" எனது இப்போத
 முழுவதும் உதிர்த தொலாத வடிவேலித திரிததாத தேவ
 சேனனமீது எதிர்தான தேவ சேனன அனாத
 தனது வெற்றி வாதம் தகாதது இரு துண்ட மாசுபி
 போட்டான எய்த வேன் இரு துண்ட மாசுதும் அன
 காவேண்ட அடவகாத கோபம் கொண்டு, சிலகம்
 போனக காசிரிதது, வேடுகுரு வேலேந்தி மேன் வாகும்,
 தேவசேனன அவன் வடி வேல் சித்தத தோலி
 வேடக விழ்ததிலுள் அவ்வாறு வேண்ட அதுபுண்டது
 போக எதுபி ஒரு வகையே வானேந்திப் போகதன்
 முழுவதும் ஒரு வகை நூனெனது புல்லுமபடி மாசுத
 வகை கண்ட துண்ட மாசுபி மாசுதது முடியின் தேவ
 சேனனப பலமா பெருத்தான, தேவ சேனன
 வகைவக விழ்தது இடகைவக பொன்றிதுவேயே அரிப
 புத்தம் செடபம் அவ்வாறு வேண்டது ஆனவைய
 விடது மன மிகவி அவனை சேக்கி, "அவ்வாறு வேக,
 உனது வகைவகைய மிக மொசினேன் இனி நீ போ
 புரிப வேண்டா உன்னிடம் செங்க" எனதும், அவன்
 அதனை சித்தம் கோரது, அடவக வித்ததுடன்
 அவனை மீண்டும் எதிர்த்துப் போ புரிபவே, தேவ
 சேனன தன் வக வானிலும் அவனது சித்ததக
 கோபது அவனுடிக வகாதனன், சத்த வினாள்
 அவ்வாறு வேண்ட சடிவாசன வகத்தானுள் தேவ
 சேனனது அவனை மாபிவம் கண்டு வினாசப
 சேனை வெருண்டு பின்விட்டது அப்பொழுது கருட
 தவசன என்பவன் அசுவக கிரீவன் பக்தம்

'ஈயதேவ மயிஷ ணணணசு
 சமதா செயடுண, செயடுண
 செயதா அமா உணணண,
 இணணண ஓணத திணணணித'

ஊறு கற்சிகொண்டு நிமிட்டன சேனா சமுதந்தித்
 திற புருதா கண்க்கினன. அதனைக கண்டு நிமிட்டன
 மாமனாசிய கவணசாடி பட்டதது பாசின ஓணந்நயீது
 அமாநது போசக்கணம் புருதா, கிண்கி ணணேநிட்டு,
 கிசேஷயான செடுணகண்கண்க கருடத துவசனயீது
 பிரபோகிதது அவனை எதிர்த்தணன கருடத துவசன
 தண்கி எதிராகும சடி பாசின ணேகி, "பெரிமீ, கீ
 எனக்கு கயதிகுண முதிசுத குடியாய கிணக்குதகிண
 ணணடுடு போ புரிதநித தகிபயீ முதிபோண
 இணயோ வாட்டுதல முதநயனத ஆணந்யும, அந்த
 அமதநிதகு அமுரு மணத மேலும, ஈயடுடு போ
 செயதல உமக்கு இயலாக காரியம் கீர ணேணத தம
 பகததுண கணியாண அதுபபுத" ணணநணன அதந
 குச சடி பாசன, "குசகணணணண உபசாரம் அவண
 கிசே சிதததுக போசின இணகியாயம் போருக்தத
 எதிர்த்தண கணயோபயிதும் அவயோடு போ புரிதநெ
 முணநணம் காமநிகுணணணண கணியா, கணியோதா
 ணணணும பருபண நீ போசின முககிண கணணுணவ"
 ணணதகற்ச கிணணய கிணததுக கருடததுகவசனயீது
 கண்க மாசி பொநிசதணன அதன கிண இருகருததும்
 பணயாய கிறபோச கிணுததது அபபோசின சடிபாசன
 பணகண கிணயோதம் சாதணததும் இதுதது அவண
 இயநநிய மாயதணததும் குகிசதணன. கருடத துவ
 சன அததகுயோல கிட்டேடும், கணகண முதநிய குப

தனக்கிவ் னெனனெ னடுமபோ செய்ய, அவதிருநா
வேறுமனையு னுனஞ்செய்து கிளைந்தது மருப்பாற
குததிலும் துறாகவதபாற ஏதறிலும் நதகதததாற காவி
யும் போரிட்டன

சிந்து கோத்திதருப்பின் அவதறில் மருடத தவச
னது கரி பினவரிட்டது கலம் இனவரிட்டே, கருடத
தவசன அதன நதகததததிலினதும் குதித்தது, காலஞ்
கேடவழும் ஏதிக காடி கடைவாகச செனது, கவனன
செயினவீது பாவதவன, கவனனசடி கினவில் பற
கவகரித தோடுததச கடைகட கிடுதத அவனது
கதகதததும் நதகதததும் போக்கி கினதனன மருடத
தவசன் ஆகி செனததும், அமகனததி கிருத அச
கவக் கீரிவன் செனகன அவரு நிறபததரு அஞ்சித
தததாமருப புனரிட நேடி போகன.

இவனம செனகன அஞ்சி ஒடுவதததும் மாதற
ள வெதறி மூசனவத கவகரிப்பதததும் கடை
புரிசெனன, "எனது! எனது!" எனக் கதிக கிரித்தது,
புறமிட்டோமும் கிருகசபா படை வீரவரின கோகி,
"விராவனே, கிவன இப்பொழுது பவனன கவகதத
தோதஞ்சுகளுல் காவிக உவன பததிரிபா மூகததிக
கேடக மினவன எப்படி கிழிப்போன? இவருடனம்
அழிபும் இவன்புடைபது திதநிககெனனெ நேயிம்
கித்ததிவோனனதும் அழிவ இவன்புடைபது இதை
கிட்டு இவனுடைய என கவகது ஒடுகின, கிவன! தன
மரி னுநதிறப்பிறும் கவித தரிததிரத கவகரிவரின
கவகரிவது உவன மானதததத கப்பாறததததன்"
எனது கதி வீர மூடகளுள், கித்திபாத சென புதிப

வினா பெற்றது அவனுடைய மீண்டது அவன் அரசு
வேண்டிய போல்களையெனது கண்டது ஆன்மையின்
கடா எவரும் வினாவியது புத்தகம் செவ்வனம்
அப்பொழுது இரு நிதத்தின் சேவையுக்கும் கடுமை
பாபம் போல்களது இன்னும் பகல்தயம் பகல் விசா
கலிதும் பகல் கண்டது மாயினா எவரும் செ
வீர பெருக்கெடுதல் தோடிதது தனது தோகென்களம்
தவறது முய்க்கன ப்ரீ சேனன் ஒரு குறியை மீதேறி
மாயம் போக விபதம்,

“மணவின் மெய்யு வாயொடு
மணவின் மெய்யு வாயொடு
வினவின் மெய்யு வாயொடு
வினவின் மெய்யு வாயொடு”

என்று கூறி, “வணக்கம் புள்ளவர்கா வாயொடு வாயி
தும் எனதுடைய போலிய வாய்க்கன என்து அன்ற
கூறி பதமுதைய அப்பொழுது கிவிட்டதுகடைய
செரு விராகனன் ஒருவனது ப்ரீயாவன எனபான கல்
வினக்கனம் வாய்க்க புக்கி கொள்கின்ற இவர்கது
வதது ப்ரீ சேனன் எவிர்ததயம் போல்களன் இரு
வரும் வினவியதும் வேலியுதும் கொடுகனம் பகல் பகல் புத
தவகன செய்கின்ற முய்க்கி வினவின் மெய்யும்கு கடுமை
கடா செய்தனா. கண்டபிசு ப்ரீ பாவன தன் முய்
வணக்கமும் கொண்டு வாயி, அவனது சிவதத
அததது மணவின் விழைகினது திருவிசை கலாக்கு
அதிபனது ப்ரீ சேனனது வினா அதபுளனுமணவின்
விழைத புளையுத கண்ட வெளின் மீதே விரகன
வினா ஒழிதது முய்க்கு வாய்க்க வேலியுதன.

அப்பொழுது அரசை வண்டன் மகன் கண்ட சித்திரன் ஸ்ரீ சேனன் உத்பத்தியோகம் போகமுது உடைத்த ஓயம் விளக்கிப் பார்த்து கூசுப் பொழிவம் பக வந், "கவனம் எதிர்த்தன் னானவருமகன், தான வரு மகன், மனவன் னாரும் னவிய மாநிடீரே. இவர்க்கு விருகவக அருகவது இது வினதநிதும். வினதநிதெனது வேடிக்கை" எனது சொப கைக செயத பேசி, விச வானருகி, பார்த்தன் சேரிவடி புருகத, அனதன் னவனவழி கண்ட தனட மாகவி மாயத்தவததன் அவன் வினதநிதநித வினதமக கன் சககமயோகம் பாத சாரியாககெ சமுனது போச செயததன், போக காதநித னனருப் பார்த்தனும் அனதருவம னனபபடத அவன் செயத கமம் போரினா பாரிகனும் குவினனனும் வெடனொடு மாண்டா, தோன் பொடிப் பொடிவாய் சிதவன டன், அனகனின் சிகதன் மனவகவகிப போல் உருண்டன். தன் கை மதபபுண்டவான் இரத்த வெனதநித ஆழத்த ததநிதநாந இதைக கண்டு நிகிடதவனடப சேரினன், "இனி இவனெடு போ புரிதன் இயவததநிதம்" எனது உதிக்னெனடு வெருண்டு ஓடின

அரசமயத்தில் அரசவை கடைநிலைப்பு, தமயோ
காவலும் தம் குழுவை கடைநிலை ஒன்றியங்கள்
சேர்த்து வாட்போக செய்கின்றன என்பதைக் கொண்டு
வருவது வரும் அன்றாடம் உயர் பணைகளை இயக்குதல் உதவி
செய்ய உதவிகளின்மீது இவ்வாறு அவ்வாறு சேர்த்து
அருளுதவி செய்வது, அரசமயத்தில் குழுவை
பொருத்தும் குழுவை தோற்றுவிக்கும் விதமாக சேர்த்து

கள் எல்லாம் திரும்பி வந்த அனாதை பகை சோகத
கொண்டன அதனால் திட்ட தூண்டுண்டப சேனை
கனித கோகத பகை வீர ன் மதுபுண்ணும் சி மதுப
புண்ணும் கிழகனா அவர்களை பெண்ணை அனாதை
கசத்தி துண்டாடிக் இரகத வெள்ளை காரிகொண்டு
சென்றத திட்டதூண்டப சேனைகள் அனாதை
போடு பெய்ததரு முடிபுயம் விததிப பதமைய
பொகத திவகபுண்டு கிளறன். அதை சமயத்தின்
திட்டை தவையுள்ள கிசய குறான் திரிமெனத
தோன்றிக் கைகிற கம்பை சூழத்ததத தாயி,
அனாதைப் புதுது, கைகிப அனாதைதிவகபுய
பகைகா உடங்களை உழுத, புதுகிப கிதத கிததிப
பகை கிசையப் குறிஞ்சு அனாதை அனாதை
செய்கின்றமையக கண்ட அனாதை கண்டதூண்டப
கமையும தவயும், “கமைய குறு பொருட்பதெதத
கிகை கிததுடன் இவையகமையதிக புதுது துள்கிப
பொ புதித இவையகமையக பாவன்?” என்ற கிள
கிளா குண்டு கிளதொ, “இவையக பாவதி பாவத
புதுகையுள் முதுகையுள் கிசய கெனபொன்” என்ற
னா அதைக் கேட்டது அனாதைக்குக் கோபம்
அதிகரித்தது உடனே அனாதை பாவயும் குறுகரு
கடி கிசயின் கிசைத்துக்கொண்டு, தாம் தாம் கைகிப
பண்டககிஞ்சு உககொய்க பொ செய்ப வானாக.
அப்பொழுது கைகையதிகிஞ்சு, ‘கிசயன் கிசைகய
குறுகரு கோதழித்தான்’ என்ப பொக்கை முழு
வதம் குறு பொய வதகி உககயிபது அதைக் கே
டுத திட்டதூண்டப சேனைகள் எல்லாம் கடன அக
படககிஞ்சுபொகத தோததப கிளகிடபொக. அந்
தா சமயத்தின் கிசய குறானுக்குத் தெய்வ கையத

கூட ஆண் சிங்கம் ஒன்று வாகனமாகவும், புதிய கம்பைப் படை ஆயுதமாகவும் வந்து பொருத்தின அடிமை தெய்வாறுகதததததததததததத ஆண் சிங்கத்தினமீது ஊஞ்சு ஆயோகனித்தது கம்பையைப் படைப்பை வலிந் துய்வி ஒருவனாகவே சிந்து மாற்றலாக எதிர்த்தான அடிமையாக அவனுக்கு ஊதியப் படைத்திருந்த அரச சிங்க அகமிட உடனடி கடுமையாக ஒரு தாம காத்தித் தது அகமாச்சரிசலாக அச்சுவ கண்டதுமடப சேனை கள் உணராமகடுவடி உணர்வற்றதன் போலச் சோகது கிழே கிழுகதன் படைவாகன அடிமை வந்த கிச லாபிது பறபல கிதாசன் படைகளைக்கூட ஏதிர போ செய்தாரன். கிசய குமாசன் தனது காஞ்சிற படைபாள் அடிமடைகளை விக்கிப்படைவாகனது மா பகைகளையும் அவர்கள் ஏதிர அரசவாகனகளையும் உழந்து கொண்டு ஒழித்தான். அடிமை ஒருவனாகவே சிந்து கிஞ்சகப் கீதிரி பகைகளு கொண்டு, மிக்க பாச மொ சாகிகளான வாகிர கண்டன, சிங் கண்டன, கண்டன எனதும குண்டு கிரகனது ஆகியையும் முடிவடைபாச் செய்தமைகளாக கண்ட சித்திரன் கடும போய் கொண்டு தன் காரை புதுமி மிகை படைத்துடன் போ செய்வனான. அவன் தோளிதும் அகவைய வைப்படை அழகதியது. அவனுடைய ஆகியும் அவன் உடலை கிடும் பிரித்தோடியது இக்கித கண்ட இரத்தின் கண்டன மிகை கோபகேசத்தைய, 'இச சித்ததகா செவ்வும் போனவும் ஆளமைக்கவும் இப் பொழுதே முடித்திடுகின்றேன்' எனது திரமனித்த, ஆகாய மனாசிய ஒரு பெருமிக்வித தனாகிரு கை கனாதும பிடுகிகிக்கொண்டு, கண்டோர் எவரும் கடுங்க, கிரகத கச்சலும் முகித புதுவதும கிரிசு தாடி

அம்மையுடைய பெரிய வயதிலேயே நிமிடமும்
சேலியை எதிராக விளையச் செய்துள்ள அயன்க
கண்ட அச்சேலி அந்நிலை புறம்பிடாதுபுது அப்
பொழுது அருகே சேலி தனது துணிதலிலிருந்து
அரிய வய வாயி பொருந்தின எடுகதா சிலிரிய
தொடுத்த மாநிலிதது, அவனமேல் இவருது வயதது
எவிலுது அங்கொதது வாயி அயன வந்திய பெருவனா
வயதது அவனமும் சிலதது சிறே விறுதலியது எடுகத
பெருமையிலாடு அடுகத மத்தொரு கருவனமும் சிறு
விறுதது புண்டதபொய, இரத்தின கண்டன போக
கனதனே விறுதது மாண்டகதத கண்ட அசனவ கண்ட
துண்டப ஒதலகன ஒட்டாடிபும செனது தவன
யனவனிக கண்ட வனவகிக தம்பியரும் தவதும்
மததும் தானியிதனன சேலு விலும் கிசப குமரான
காளுதித படைவாதும் கிததிலாத குமரான அருக்க
சேலதலியின வககனினபதும் இறத்தொழிந்த வ
காதனது எடுத்தது கதிலுக்கன அயன அப்பொழி
கனிக மேட்டு, இடிபேதனாட அயனபொய வருதது
'இவன் சமய கிருபபதித சிவபொருளியிலும் இவன்
வயவில வாழும் எவன உயிரகிலையும் ஒரே காலதலின
வாரிக வடதன தனனும் ஆதததனன மயச தேலி
யினிக தியானிததனே தருகியாரும்' எனக கொண்டு
அதநேகியைவ மெனக செயகன

கண்ட வேனக வெனதும் பெயரிய மயச
தேவகத அவனமுன தோனந், "என்கின வாத கான
மயச சித்திததன? வான செயதும் பனி வாத?"
எனது கினகிதது. அசனவ கண்டன அதநேவனதவ
சேககி, "தொவயமே, இப்பூயிலின எவனிக எதிரதத

பலகலா வயருமே இவ்வா ளண்ணம அலாக்கிப் பெய
 ளாம கொள்கொழிதது னனகரு உதவி புரிந்திடுந்”
 என வேண்டினான். அதற்குவந்தது, “அலாக்காமே செய
 வேன” எனக்கூறின ளவனின் பதவிதது, “சகலோக
 ளான ஆளுகளுபாக் இனது பண்புண அந்த மனைய
 அதுகுழுவா இப்பூமிவிதான ளவனா அபிரகணியும்
 ளன் உதய மடுக்க பாண கருகிச சொல்லினறேன, சகல
 உயிரகனும் இனது னனகுல முடிவடைபுக, ஆதலின்,
 கீழும் உன முறைதென்பிழிவின முறைபடடி உடததன்”
 என அறிவித்தது. ளவின் கிருமயிப அடுக பிசாசவக
 ளும், “இனையுயிரொருநேகம வலிது நிறைபடபோனெ
 தத்” ளன் து களித்தது தனவகவக உததாடிக் னவ
 களித குலபபடை மேகதித தனவிச் சூழுகது வாய் பலா
 பதி பணாளா படைபய ளோகவிச சென்றது. அததா
 ளுழுகது தெறநி உடக்கும் பாதமும், உயாந தெழுசுத
 கண்ககாதும, முடகயிடுகனும் முழககாதும, துடடி
 பொருகவிப செவெயிதம, குலகணபய போன்ற பெரு
 வாயும், மயிரகன முயிரதத நினட கனமும், எதுவயு
 மாரணைய பணிகத தவியும், கழுதகாய பொலச கழதும்
 கூட்டக னனனும் உடைபணவாண உலிப் படைகா
 போரகாம செயதன அனவகா உடதத வேககதிரு
 தும் மாய தேவகாத செயத மாயததிருதும் மகி
 னெகலாம கீழிபெயாந துருகுபபடி பிசனாடமாரும்
 கிடு னலுசதது ளவவிடதநிலும் ளழித தீயபதந்
 ளரித்தது. முகரீகக்கடக பூமி பதிருமயடி அகிலவி
 கிபெயது. இவண்ணம எழுசுத பிசனாட வாயு மயிவகி
 ளும் மயவகவிடம கிண்கிததீய, அனவகிண ளழித்
 தீயானது தன வாய மடுப்ப, ளவகாய பொருககணியும்
 உடக தனவிடம கொளன மாயவக விபதநிச சண்ட

வேண்டி அண்ட முடிந்த வளவத ஒரு பெருவளவிலினை
 தெரிந்தெடுத்த, உண் முழுதும் இருளாயவம் கவிழ்த்து
 ஓடிவது. அகலும், உண் பெண்ணும் ஒருவகைய
 இருள பாவியதாய், பயன்பதி மன்னன் சேனா கிராண
 ணைநெருளி கிழங்கு, ஒருவகைய டொருவ முட
 டுகவெண்ணும், தானொடு தானக தெறதனமும்,
 தோனொடு தோனக இடிபுணமும், அளவது செந்
 னாகவ இவ்வளவ கிழங்கு அளவவேந்தவத கண்ட
 திட்ட முயான அருகக கோதிலைப் கோக்கி, "ஈமத
 துது, இவ்வளவ பயனகாமாய் போவவாது செயது
 வாயுதது பாது" என வினகிஞன அததரு அவன்,
 "அசகவ கண்டள வகவிக் கோதனொடு பகவகவெ
 ண்வளவம் ஒருவருண்ணும் ஆற்றல் பண்டத சண்ட
 வேண்டி பெண்ணும் யாவா தேவகத வருவதுபோதும்!
 அவரும் அக்து வயப்பட்டதாயின, வயமெனவேளவம்
 உளவின் அளதப மித்தேதரிடம் வத்தே செவ்வது
 அதனைத் தடுக்க வளவவரும் இவர்" எனஞன் அவன்
 அவ்வளவ செவ்வகவே, இவ்வ வயி அருகக கோதிலைப்
 கோக்கி கைக செயது, "எனது சொன்னும் ஈமததுது!
 ஒரு பேய எரிபுமிழங்கு வயமென வருமாம்! அது வ
 மெனவேளவம் கொவதும்மாம்! சீபும் அததரு மிக
 கும் அருகிவிட்டாய்!" எனது கறி, அவ்வகின் கிளம்
 மிகை வெண்ணி, கண்டொருசு, செவ்வகவே போவ
 மண்ணும் விண்ணும் முட்ட கிசகவருப வெத்ததன்ன,
 அப்பொழுது உறவகிட்டதததவும் தநெருழ்வே போவ
 அவன் வகககததிக பாஞ்ச சன்னியம் எனதும் சகக
 முய, இடககததிக காணவம் எனதும் கிவதும் வகது
 கோதன. அவறவறப பெறததும் அவன் வகம்
 டு கிவவ வாயின வவதது அட்ட திகரும் செவிடுபடுமபடி

கூறிப் பெருந்தொழி ஐயுபரி, செஞ்செய்யை விரைந்த
 லான பூட்டிக் குணத்தொளி உண்டாகி, ஒரு தாய்
 வாயினாய் ஆய்வாததுடன் ஊவலாய் செப்தனை
 கண்டோர் பெருஞ்ஞாயிற் பெருகு கெடுத்த சண்ட
 வேளை எவனும மான தேவதை நிமிட்டலாத விச
 கை ரூபத்தினையுட, அவன் ஐயுபரிய கைத்தொழி,
 குணத்தொளி, ஊவலாத தொளி நுதலியவதையுட
 கண்டும் கேட்டு உளம் கண்டு, 'இவனிடத்தில் கமது
 பூசலானது வேடம் படுகிறது' எனக் கொண்டு,
 பெருகுக் காதல், பண்டை புருஷோடு கிளறு, உலகிய
 படைபுடன் காதலாய் பறந்தோடி யது

அவ்வாய் தேவதை அகவனா ஓடிவந்த கண்ட
 அசைவு கண்டன் கைபோடு கைபுகட்கது, 'இப்
 பெயின் ஆதரன் இவ்வளவுதான்' என கைத்தடுக்கன்
 களிற் போடகனம் கெடு, இது மடிததுப் பந்தம்,
 அருஞ்சுதோலை உதரது கோகி, "அசுவாமிநப
 பண்டையத்திக் கொணாக" எனளுன். அகனமே
 அவ்வள அசு பெருத்தினிக் கொண்டுமது சிறந்த,
 அவன் அசனமே ஆரோகணிதது மூதற் சனந்த
 லுயற் நிமிட்டலாத சேனைவை கோகிக் செனளுன்.
 அவன் கருத்திக் கண்டு அசசேனைவை அருளிப்போகன்.
 அப்பொழுது நிமிட்ட ஞானான சாங்க மெனதும
 கிளிக் பெடுத்த வாயினாய் பூட்டினான் அசசமயத்
 தின் கிளிக் மூலமும் கிளிக்தொழிஞ்ஞ சிறு கனதுவை
 சேகரிதற் சிறுஞ்ஞமூலம் கருடப் புற ஆகலாய்
 பாய்விதற் சிறுஞ்ஞமூலமே கனாய்மயத் தெனதும
 படி கிளிக் சிறுஞ்ஞ கிளிக்தக்தொண்டு கிளினுஞ்ஞ
 உதது, நீய் மனி வனனனுயிற் நிமிட்ட ஞானான

முன்னே நின்றது அவன் ஆபுனனான வன் கொண்டு அதன் மீதே, தன்னை கொண்டு வரும் அசைவ மண்டல முன்னே சென்றான். அசைவ மண்டல அவனை கொண்டு, "ஓ கிரேயா, உன்னைப் போல அந்நிலைத் தன்மை மகமகித மிக என்னை பெறுதலுப பின்பு எவ்நிலை அந்நிலை எனது அந்நிலை கிழங்கு, உன்னை பின்பு தத்தருள்கி" என இவ்வுத பெற்று வந்ததனா அவ்வகிலை ஏனையவ என்னடி கொழுது வந்தது பெறுதலுதனா அந்நிலை என்னடி காணதரும் அந்நிலை ஆகாபதிலை மகமகித வந்ததனா து. அவ்வகிலை என்னடி அந்நிலை உன்னை வந்த, அந்நிலை மகமகிதமே நீ என என கககரு இவ்வகிலை துபி அந்நிலை, அசைவ மண்டல என்னை மகமகித போடு போருக்குப் போலிதிலை எனது எனனை இவ்வகிலை நீ சொல்லியதுபிவ செவி கடும சொத கிலை கேடடு என் இவ்வகிலை பொருளம் கொள தருதிலை என்னை அந்நிலை, நீ உன்னைபிவ ஆகாபதிலை என்னை அந்நிலைகிலை" எனதன் திலை உன்னை அந்நிலை பார்த்து, "எனது! எனது! மீண்டும் என்னை சொன்னது" எனது உன் குறுகுக செயது, "ஓடா, அசைவ மண்டல, இவ்வகிலை நீ உன்னைவென்றி வந்திலிதருது என்னைதன், என முன்னிலைதரு பொருள முன்னிலைதரு இனி உன் பொருளிலை கேட்டு என் பொருளையொருபு. இப்பொருளே நீ கிலை வந்ததன் உன்னை கிட்டு கிலை என்னை பூட்டு எனதேண்டு பொருளைய வந்திலை கிலை" எனதன்

வாலரும், 'நிலிட்டனுக்கு வந்து விடுவோம்!' என்று அஞ்சினா. அந்தச் சமயத்தில் அந்த ஆழிப் படை நீலமணி மலைகள் வளம் வந்த பரி போகத் திட்டம் கொண்ட வளம் வந்து வசம்பங்கத்திலே நின்றது அவன் அந்நித தொழுது வசிக் கண்பான வாகவிற திரிதது, அசகவ கண்டனத்திற் கிட்டணை அது அநி வேகவகசு சொன்று அசகவ கண்டனது மாண்பு மீனகது, மணி முடி திரித சிந்தவத பததது, அவன் ஏறி வந்த பட்டதது பாணைவாறு சொன்று கிழ்தநி பது, மயிலினுளிலித பக்தத மேவமானது அதிளிள தம் புண்ணு கிழ்மாத போல அசகவகண்டன அசக வாகிளிளதம் கிழ்மது மணனித புறாடணை கண னெறி பதறி பொழுதும் நீதியு னெருவனுக்குத் திரெறி பதறிப் தாடினெருவன் செயத தீமை அளிதியாண அழிக்வது தீமை செய்தோணியே அழிக்ருவது போக அசகவகண்டன திரிதது கிட்ட ஆழியே மீண் டும் வந்த அவனியே சொன்றது இதனை கண்டோ பவரும் அசகவகண்டனுடைப் பெருமையும் அருமை யும் முன்னறிததுவா ஈதனை, அவர்களைவிடோரும் பாக்கை நிலைபாமை, சொகை நிலைபாமை, ஆதறல் நிலை பாமை, வளப்பு நிலைபாமை முதலிய நிலைபாமைகளை நிலைபெறத் தனவகையாக குறித்ததுப் பென் இவகினா

அந்தச் சமயத்தில் அசகவகண்டனுடைப் பட்டததுத் தேவிபாண வளம் சிந்தனை பெண்பாண ஆண்டு வந்து, தன் கணவன் புகுத வந்ததில் மாண்டு வதறிந்ததில் கிழ்மது பெருமும் கோதநினைக் கண்டு, கணனினை ஆளுவப் பெருகி அவனயிது கிழ்மது புண்ணு ஆகிவை நீதனம் அசகவகண்டன கததது

தூயிய வேத மணிக் புகழும் தூயவகண்டனது
 வெறுத்து உயமதிக வண்டு, உததன அகிறுது சரிவ,
 மணவிய மயிச சாயவதுபோல ஆவென அகழிச சீழ
 விழுது புராடு ஏவிய பிண்பு ஈழனது, உயவா மனமுந்
 உயர் தருது,

"அவசர கோவை ஆடவழி
 வயி ஓராஞா தோண்டாய்
 புரிசை உதம துறிகெழுத்து)
 உடைவாய் பூமி முழுதாண்டாய்
 உயர்செய துயகம் பாராடும்
 துறியாய் துடை வாயினினைமே
 உயர்செய தனை திரட்டினாய்
 மறிதன பெரிதோ உயர்வோடு"

"மாண்புமணனும உடனதுதம
 உயர்வாய் மனசை மணிதூக்கிவை
 தோளும் துண்டும் பயசெனது
 வினைதும் செம்பொற தெறிதூக்காய்
 உயர் மனசை உயர்வோடு
 உயர் உயர்வும் துறியாகும்
 உயர் மனசை உயர்வோடு
 உயர்வோடு உயர்வோடு உயர்வோடு"

"தூயி ஓயிச தெழிவோடு
 தூயவா கோவா தூயவோடு
 தெழிவி தீதோ மணிவோடு
 தீயி உயர்வோடு மணிவோடு
 தூயி தூயிச தோடு
 தூயி வாயி துறியோடு
 தூயி தீயிச துறியோடு
 தூயி தீயிச துறியோடு
 தூயி தீயிச துறியோடு"

என்று அவன் பெருமையைப் பகரை நெடுதலாக் கூறிப் புலப்படுத்தினான். அப்பொழுது அந்தனுள் அங்கு உலகு, அவனின் பெருமை கிளர்ந்தெழுந்தது. செயலு, அச்சவகையான பஞ்சக துவேஷம் பூண்டிருந்த சோகத பாயனின் மேல் விடத்தின் செவதி வாய்விடவது தன்மை செவதி ன் அதன் பின்னர், அமாக்கத்தின் துருதிய அச்சவகையானது உடல் தமையினதும் அவன் மனை தனை நெடு திரிசையும், மந்தும் கமாயிய மன்னவதும் எரிவாய் பெய்த திகைத் துருதியதும், அரச பரிவார் மகாரி வாய்வும் தம் கணை கணையித் தாம் அனந்திருந்த பக வாயிய ஆபாணவதிகை சிவந்தது, உதமமும் கிரந்தமத மேதபுணர், உடனின் மனத்திருத்தி கோணியுறதுவார் யாவிரும்

இந்தினைவாயாக, அங்கினி மகமான் பிரகாசத்தை புலப்பட ஆழிநாய் பெருந் கிவிட்ட குமாரன் வேரறி பகைதன்மையாக அனந்திது விண்ணவர்கள் மனம் மாறி பொழிந்தது, 'பன்னாண்டு பன்னாண்டாக வாய்விட்ட' என களமுத்தக கூறினா கிணையிக்குத்த தேவ துர துதி தாய்தாமென் முழுவதின் அப்பொழுது, "இவிட்ட குமாரன் அச்சவ கணை வாயிய அனந்தினை எத்தனை யும் அதுகத்தித் தனனின் சக்கவாய்ததனத்த அனந்தினை உத அதுபுதம் அதுபுதம்" எனது ஆகவத்தினின் தும் துரு வாய்வு எழுந்தது போரின் இறவாத கிணைய வர் கிவிட்ட குமாரன் அங்கின் கிணையது, "என்கண் பெரிதும் அனந்தினேம வாததனாக" என வேண்டினான். அவன், "கிணை அனந்தினின், மீளவும் கிணை கணையுதம் செவது, அது செதி கிணைய ஆடல் புரி யின்" எனது கூறி கிணைய பாலும் ஆறிய, "கிணை

நிபம் கோஷிகை, மனதவனா முனிவர் முகமிய பெரி
யோகன் ஆதி உற, விசயநிமிட்டர்களைத் திருமஞ்ச
ளம் ஆட்கித்தனா அதன் பின் தேவர்கள் திருப்பாற்
கடிகள்களுடன் பாடு அந்நகரம் விழைந்த சூடக
கிம் மொண்டு வந்த, அவகிரு குமாரகலின் செழை
சொரிந்து திறம்புச் செய்தாரான். கிஞ்சலகாண் தன
கன் வெளரி மல்கிதுடன் முனிகலான் அருகி நீகாக
கொண்கித்து, அந் குமாரகலின் மணி முடிபிற
பெய்த அபிதேகம் செய்தாரான். அதன் பின்னர்
பாவரும் ஒருங்கு சோக்த, திரும்பன் சோதற்கேற்ற
திருவுருகிஞ்ஞம் அந்கிஞ்ஞம் ஆணையகிஞ்ஞம்
அந்கிஞ்ஞம் தானயகிஞ்ஞம் திகிட்ட குமாரின் உக
கம் புக்கும் சகலவாததிகள்கத் தக்கவனெனத் தீர்மா
னித்தது, ஒளி கிசம் மணி முடிபை அவன் கிரத்திற்
தரித்தது 'இவனே வந்தேவன் குமாரகலிய வந்த
தேவன் எனதுத் திருட்டன் குமாரி' என்க கொண்
டாடினாள். பெரிய கம்பியாகிய கிசய குமாரின், 'உரு
வத்தன்தம் மனடக கந்ததன்தம் ஆணையகிஞ்ஞம்
இவனே பனாமன்' என்து கொண்டாடி, அவனுக்கு
அந்நகரம்விழைந்த மணி முடிபைத் திகிட்ட சூடக
மகிழ்தாரான்

அதன் சம்பந்திற் மனகம் துரிதம் என்கவகிஞ்ஞம்
செலிடுபட முழைகின். பெரியோர் பனா ஆதி உறின்
அந்கவகிஞ்ஞம் பனா ஆதி பெடுத்த மனகம் வந்ததைய
பாடினா, கசடாக கற்ற புனவகன் துதி கலி பாடிய
போதற்கினாள், அவனி காவன் மணி முடி தாழ்த்தி
வன்ககம் செய்தனா. இவ்வன்கலிய வன்ககத்துடன்
திகிட்ட கம்பி மணிமுடி கலித்தது ஏக சகலாதிபதிபாய்

அரி பாசனத்திற் செல்ல அமரத்திருக்குட்பொழுது முன்னே வாறு பொருளிய சங்கு சுதனம் சதுரீனாடு தனநிம் வானுல் வந்து போகதன அப்பொழுது திசிட்ட குளரன கனது சங்கு சகலம் தாணி வானு டன, கழிசனம், கொழைநதி, கங்குலம், பாஞ்ச சன லியம், சாங்குசெனநம் பஞ்சாபுதவகிணற் காவகி காகுருள் கடவுளின் அபிசமாயி சமங்க கண்ணனே போல் விடயி னுள் அகலுக்கு இவ்வழுவந்த சங்க ளீதி, பதுமீதிபாயி கவரிநிலை, சிந்தாமணி, குளா மணி மூலிய தேவ மாரிநிலை வந்து சோகதன இவ வனம் அருவகையக வெவனம் ஒதுகிக அகடப பெறல் திசிட்ட குளரனது மட்டாபிசெக கவககத் திசைப் பபாபடு கணனாக் கண்டு கழிப்பெருவகை கொண்டன இவ்வகையம் இனிது சிறையேறியதும், சந்தாத வெவனம் அகதசென அகமகை தேவிக் சென்று கவியது. மகனா அபுகக கெய்வகனநம் தகவககென சிருதித மனிக கோயிக் சென்று அமரதன புளவாசனிய கருடனம் கணகிகளா சனமதத அழகிய மாயிகளிற புருதனன

விளபு, புளவா சரிதவகைய பூணமாக கற தாசாச புளவாக் இவ்வ கவியை கோயி, "கண கோயே, ஆகிகள செப்டி இவ்வகையம் கவககாட மனனா சரிதவகைய கரும புளவா தாவகரித் தகவ ளது இவ்விய சரிதகிலும் கறபபட்டுள்ளது. பன தேவகிலுடு ககத தாவக பகவககா வென்று பஞ் சாபுதவகையம், கருடனம் சிதேவியாயி எழுவகை அருவகையகையம், கணகிதி பதுமீதி வெவனம் திரு

பெருந்தெய்வம், பதினாறுபின்ன எண்ணெயும் என்னும்
யும், சிலந்தை உட்கொண்டிருக்கும் பெற்றவன் திடீர்
முயற்சி கோடிக்குள்ளே மெய்தெய்வம் போலத் தோன்று
வது என்பது முக்கியம் செய்திருப்பதும் நுணுக்கமாகத்
தகவலும் முயற்சி பெருமையின் தகவல் இப்படியே
புராணங்களில் உத்தியோகத்தினாலும் அல்லாது உடைய
வாக்குகள் என்னும் சொப்பனம். புராண தகவல்கள்
உத்திய சகவாசத்தினாலும் தகவல்கள் புணர்ச்சியும்
புணர்ச்சி மிகுந்தவற்றும் நிறைந்தவற்றாகியவை” எனும்
புத்தொருமை

அவ்வாறு அவ்வாறு உத்தியத்தின் கருத்து திடீர்
முயற்சி அவ்வாறு கோடு, “புணர்ச்சி, புணர்
தகவல் உட்கொண்டிருக்கும் உட்கொண்டிருக்கும் இப்படியே
புத்தொருமை உட்கொண்டிருக்கும் பற்றால் அவ்வாறு
தகவல் உட்கொண்டிருக்கும் இன்னும் இன்னவாறு எதி
தகவல் வேறுதலாகியவை உத்திய கருத்தினால்தான்” என்று
தகவல் கருத்தினால்தான் அவ்வாறு உத்தியத்தின் தகவல்
உத்திய மெய்தெய்வம் உத்திய, அல்லாது தகவல்கள்
யித்திய, அவ்வாறு தகவல் தகவல் தகவல் உத்திய
புணர்ச்சி உத்திய கோடிக்குள்ளே மெய்தெய்வம் போல
பெருமையினால் தகவல், உத்தியத்தின் இன்னும் உத்திய
யும் தகவல்கள் உத்திய தகவல் தகவல் தகவல், அம்
மெய்தெய்வம் அத்தொருமை போலத் தோன்றுகின்ற
மெய்தெய்வம் தகவல் தகவல் தகவல் தகவல், அவ்வாறு
தகவல் தகவல் “தகவல்கள் தகவல்கள்” என்று உத்திய
தகவல் தகவல் தகவல் தகவல், “இன்னும் தகவல்கள்!
தகவல் தகவல் இன்னும் தகவல்” என்று புத்தொருமை
உத்தியத்தின், திடீர் முயற்சி தகவல் கோடிக்குள்ளே

குன்றத்திற் றவருந் தான் ஓங்கி ளினது, தீர்ப்பு பண்டு
போல அஃது அவகிடத்தி, மறுவே னவதழலிட்டிற்
தன் பரிவா ளனபலா னொணாத அரண்கிளரிது
ஆயோகல்கது, அரணா னபொத, லிசெய, மனன்
வாதலும் முறைய, வெணாணன் அருவிடட, முத்த
குடை போல ளிதழ, மிச லிசெயி மாத மனன் ளாழ
தக கூர் ஆதலெடுதகம் நிரும்பலின் அபிசொயெ
சமயமினப பெணதும் பட்டதழத தேகியோடு போத
னாந் தகம புருத்தான்

அரண மாதலன் மாலினையின் வாயிலினெ
னம வெண முத்த மாலினப காநம், வெண முனை
பாலினகன் வவதழ, பூண் குறபலகன் அனமகது,
வாழ, ளுருகு முகலிபனவகின் லிதழி மல போ
னம கடடி, மனன் லிசம மனகின் ளவரும பாலி,
வாசின் லிசம பாலிசே தெல்கது, சகை பூழன் அன
நிருவாகலாய பாததடகன் வாலினப பூலாநெய
சகதனக குறமழ மதழம் வாலினக நாலிபனகனும்
வவதழ ஓகதி, லிதவாய புருத்த அரணவாசன
நிலிட்ட குறபலி எலிசெயன் டவருத்தாந். அர
குறான் அரவகின்லெனன்ம கனதி அந் மலிழாது
கொண்டே அரவகன லிசெயெதனன். 'ஆவரு
வாழும் அரண மகனும் மாதரும் நிலிட்ட குறான
பவலினப காந உபாத மாலினகலிசெத்ச சக
மனலின் வழியே தவன் தவக தலைய லீட்ட
நிரும்பதும் நிருவகனும் போனந் நிலிட்ட குறான்,
சமயமினப வாதும் நிருவருடைப போழனமுகலி
ஆனந்த பவகாணாமி, அருமிருந்தோன் கோக்கி,

“சொந்த அமரபுணர்புரு ஸ்ரேஷ்டன னும்த்
 தடவையும பகை களந்
 அந்த அமரகாதம் அடிவினயம்
 அமைதவையே காணயினி காணயினி
 சொந்த அமரகாதம் கடைபிடித்து
 மணிமாரம் கவினா மரபம்
 அமரகாத அமரகாதகதை மரகாடப்
 பொருதினவரும் பழைய காணயினி

“அருமணிமீம் வினாநதின் ஆகாயம்
 பளிங்குவனா நீயிமபி னுதலம்
 நீருமணிமீன ஒளிமேனி கீழ்கெறிப்பத
 திரிதாதிவரும தெய்வம் பானை
 கருமணிமீன கதிததந்திரி கடைசுருட்டி
 காசெய்த காந்தக பொரும
 புரிமணிமீன குழாதிமீன பொருகணிமீன
 திரிதிரித பொருக காணயினி”

என்று அந்தமயநிலையினத நிருமணிமீன இயக்கணந்
 தைக் கதி மெழுவன சாதினா. இவ்வனம் மெழ தெருத
 அவதிதிரிமீன மடமாநா பகை மாதவணி மணிநத
 இளமபுதன் கதி காசென ஒளிகை, அந்த தமயநிலை
 கதிமெனனா மணவபெ புழுவது பொருதிரா காநிய
 சாதினா கா மணகணிமீன பொருகணனகணிமீன
 கா அமரபுத விமீன கதி தெருதனா. இத்தமய
 தெருகணிமீனமணம் திரித குமாந கண்ணா
 கண்டு கதிமாததெனமீன தனது நிருமணிமீன
 அடைகதனம். அனதம பொருதெனம கதிதெருத
 அந்த குமாநது நிருமீனகதநிலை கண்டு திரித
 கதிமணம் அந்த கதி மடைகதன. கிஞ்சைய கா

சூரும் மாநில வசனமும் சிறமும் தததம் இருக்கைக்கு
எனினா.

அதன் பின்னர், இலேய் காரி, “காரியேய் சபம்
பிரையகரூப பட்டததத தேவியேனற காமம் சூட்டி
கண் மககககக” என கககககககக அந்நிய மூசகத
யச் செயதனன் சபம்பிரகபரின தேவியின் அவ
னாகு மகககக கரபயயி அன்கதனா சூரியேயதய
யான்தம், பன்யக இனனிகச வாததயகக சூழக,
மகககக மகககககததத கதச சபம்பிரை தேவிய
பட்டம் அன்கதனன்

இயமகக கிழா இனித கிறவேத்பதய
திவிட்ட சூமாந தன மாமனூயே சவன்சககரூப
பவவாயே சிறபபுலிகை பொது, “கிரே உததா தககை
சேக மூலககததத சூகககக” எனது சொகக
செயு கொடுததய பினசெந்து அதுபகிவிட்டு, மதத
வககும் உதவன கதி, அனவா தேயம் கக கிடை
கொடுதனன் தேவாகக திகச மூக கரப, சகக
கிதி பதமகிதி கவன செய், அசகக வோதநிகசப்
பத திவிட்ட சூமாந அருக பககக அகதகிருககித
திரமககை போவவானாயே சபம்பிரையபோடு இனித
வாழகதிரகதனன்.

VIII

கலயவரம்

இப்பால் நிகிட்ட ஞான இரூபிதப் பெருக்கத
தாது, தரும் செறி தவருத தர் வேதா
பதிஞ்ஞமிவா தானடி வணனரும் தென்பாது, கித
நிலாத மனனாகன தன்னுண்கருள எடவெ அகல புரி
பும யாட்சிவாது, பதிஞ்ஞமிவா தேவனதகன பததுந்
நிகெதுமிருது காவன செவபும கன்னயவாது, உன
கதகதக தானடிபடுதெடு ஒரு குடைகெழ ஏக சக்க
ளபிபிபாப இனதனம செதுததிலாதவா இததகவ
அச செககதெருத கனிவினம் இனிதத தானமொழிபும
கிள மகனிதும மிருக பெரும்பும, கமக செனகி
பிதம கட்டரும வரவத கனகவா நிகமர்வ
கலயவரம் உயித துனைவா பிருததன.

இனனம அச தயநிகள வரவகாடகருள ஒரு
கா, கலயவரம் தனது ககக உககதிகிளதம
கொளகத டனிததம அருபுகிள கனடு மகிழ
வெயி, அகதருத காம வககிக கொடி வெனதும
கனனிபிளச சோதநிக காமன மிபுதர் ஒரு திரு
கிழாககாண கிருபுகிளகனடு, தன தெழிபிள ஒருத
நிகய அகதத, "பி கம கெகிவிட னு செனது
பாசிகாத அருமபு கவதகிருகிளததெனவும், யாம்
அதருகருத காம வககிக கொடி வெனதும கனனி

“கணப வதனவ செயது காணயிருக்கும் திருவிழா
 கிருது வகுசினையொரு கூறி வருவாங்க” எனக் கூட
 ‘டீஸரிட டுபயினை அகல அகலட்டிப்படியே
 அச சூயான கோலிம் படைத்து, வயிதயக் கண்டு
 வாழ்ந்தி, ‘ஸூயனயி, அடிபெய்க்கை கொண்டு நீருதறி
 வளாதத விநுதகச சூயகததய பாரிசாதம் அருமயி
 விருக்கினதது அகலருக காமவகலி பென்னும மாணத
 மன யிபநந் விழாக கொண்டாட வகிபெருமாடடியா
 விருயிபிருக்கினது அகலக காணத தேவரீ
 அருது கழாசுருகக் கேண்டிம்” எனது கிணணப
 பிதது, “இந்த எம் ஆயிபா வாயுள” என உகாத
 தனது அயமொழி கேட்கி திகிட்ட குமான் புன
 னைக செயது, “கணபயி, மிகவும் கனது! வழும
 எம் கணபயி” அருது வது வகலுதய” எனது
 கூறி அவர்க் கிடுததனது அவன செனது தன தலை
 கிருது அசன மன கிழாருரு வகுததகத தெரிவித்
 தான்

திகிட்ட வயி தன தேகி இயததம் திருவிழா
 காண ஏத சூயனதபெனது, கிதுடக வேதிபெருருகன
 அகலருது வகுத சோகவான். அவன் காதின குருட
 கனது வகலாதாட, உசகி சூயிபிபி வகலயாபி கிதயக
 கடல, ஒரு கணப இயகபிசே வகலந், மதகெருரு
 ககபக அகலகவகிபி பிசுதது, ககலயானத சினது,
 அசன முகிடு ககக கொணத தனது+ரீததத
 ககிதத, கககவககபக கிசோதப பாடகன படி,
 தகககவகனத கசகம் போட்டு கடித்து, அசதிலக
 வன் அகலக கண்டு திகிட்ட குமான், “கனது

எனது!! மிக் எனது!!!" எனக் கூறிப் பெருகதை செய் தான். அதற்குமேல் அவனென்பது இரண்டு வாகனங் குறைய தன் பெருமையிறைவுப் பிசைத்துக்கொண்டு, புழுதி படிப்ப பூமியின் கிழக்கு புறமுள் ளுரினான். நிகிட டன் நிகைத்து, "வேதிபசே, உமக்குமுதது யாது? இவ்வளமேன் மணனித முத்துகின்றீர்?" என்றனன் அதற்கு அவன், "ஐயனயீர், மோதலம் உண்ட வாகனங் கிழவு என் உதவம் எனி யாதி மோதலினதது" என ளுன். "அவ்வளமாயின், நீர் மோதலம் எனது உண் டா?" எனது உயி கினன், "எனது மீன்கி, இனது என் அசிடார் இயதலம் மண் கிழாயின் உணவப் போனெதென் அனத லினதது கிழக்கு எனது வரிது மொகருமிக்கின்றது" எனளுன் நிகிடட்டன் வரிது குறைய கைகது, "வேதிபசே, வேதாததிகயனாது செயலம் வேதிவாகனநீர் உய போனருகருக கொழுக் கட்டை கெடப்ப கிராருமே!" எனதுய, அவன், 'அனனனே, அவவேதிபா மணவயம் வாதநில வேன த்மே வகையுமம் எனது பெருமையம் அசிடார் ளுன் வமே அந்நிலிருக்கிருர் அபஞ்ச, எவ்வக கொழுக் கட்டையம் எனகநே கிடைக்கும்" எனளுன் வயி அவகிள கோவி, "நீர் வேதம் அந்நிலே! வேதிபசை எனவளம் கொதுதல உயம்?" எனது கினன், அதற்கு அவன், "அவ்வள வாகனநே வேதம் துந்ருன், நான் னன் வாகனநே அவ்வகிள மோதி கொய்கை" வய ளுன் அவர் ளுமாரன், "எனது, உமது வாதததின் வண்பதனந் அவமே வதது கைதி மகிழுகின்றேம!" எனது கூர், அவகிளயம் வெவவப்பவணவம் உட லையுததுக்கொண்டு, மணப் பொழித்கருள் போயச் சொதனன்.

காற்றத்தால் கருவிற முனை கருவினைகள் வந்து
மொபததுக்கொண்டிருக்கின்றன அம்மக்களே உமது
பாணைகரு இருபடி களையப்போக நோனநின்"
எனது உதி அவன அசைததை நீக்கி அழைத்ததுக்
சென்றனை, நின்று ஸாமசென்றதும் விதுடகன
யிங்க விடபட்டன் கைகைப் கொட்டி, அசனைப்
பார்த்து, "ஐயனயீ, அசோகமாம தவமேதுகன கிரீ
கனிய இசைக்கிர விடுததனநீக வாயந அடி யாதநி
தும செகத தவீர் விடுவதுண்டோ?" எனது உதி,
கிளப்பக்கம குதுகல சிந்தனன அசன அவனைப்
பார்த்து, "அந்நிகனதவமே, இதன் அடிவாரதநிற
தேனதுகத இசைகனியனது இதந்நேதபட்ட வயது
கோய நீககை பகர்கக செய்நுக்க குழைபட்டிய
செகக அடிக்கே இகனயீது நிந்தத கனடபானமே
யாதும்" எனதனை இவநிதமக கிரீகத வாரத
கைக வாரதகொண்டே சென்று, அசன சூகநே
இருகந ஓர் அழகிய படித மேகடயிதேதி வயகதான.

அம்மனீச கொ தககநித பககநித விதுடகன
கார்த்து, நின்று கோம கனகேயோ கவனித்திருகது,
கிரீபு அப்படித ஒளியைப் பார்த்தனன், பார்த்ததும்,
மனம் மருண்டி, கைகை புன விழித்தக எக
கெரிந்த, உடன கடுகி ஓடக்கனின. அவனை
கண்டு அசன, "கேகொகிர, யாது கனகா ? என இவ
கனம கடுகருகெநீர் ?" எனது கிளகினன பூகன,
"மனகமே, பூகா ! பூகா ! இது கமனகப் புனடத
தனதுகம் ஏகம் கினைபுன இககே கிவகமன
கிவகத ஒடுகோம வாரும் ! வாரும் !" எனதனை,
அசன, "அப்பூதகநித உருகம் எப்படி கனகது,

பரிசிடும் பூசியோ!" என்ற பூபயப்பட்டு உத்திரன். அச்சன், "இது உயர நிறமே ஐயு நூல்தான்" என்ற துணைத்துப் பல வகைச் சான்றாக காட்டி அறிந்த தெளிவிதனை அறியின் அவன் அச்சியோ தலை நின்ற ஓரத்தில் ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.

இவ்வகை இயல்பை அறியாதிருக்கும் பொழுது, கணவியா பல வகை நூற் இரண்டுதே தோழிகளுடன் வெவ்வேறு நிறமே படைத்த உயர்போதை அறியாமையினால் உட்கார் சோகையை உருவாக்க தான் அடைந்தவன் அச்சன் மணிக் கிளர் தளர்ந்த அறியாதிருக்கலாக கண்டு, அங்கேயே கிளையாட கிராமம், கிளையாட வகையாகத் தனியே யோ அதுவா வண்ணம் செய்கின்றான் தான் கிளையா பக்கத்தே போய் நின்றான் அப்பொழுது விதாட வேதியன் அச்சன் போகி, "மேலே, இவ்வகையாக ஒரு அறியும் வண்ணம் அறியும் உட்கார் அச்சன் உயர தலை அகலி யாதோ' கிளையா வந்தியோ' உயர தளர்ந்த" என்றும், அச்சன், செயலையாயும் செய்த தளர்ந்தும் பிரண்டவையு முள்ள கிளையா புண்டல் தாய் அறிவ கை கிளையாபிறந்து மெல்லென உயர நிறமும் அச்சன் உட்கார் போகி, "இவ்வகையின் அறிய நிறமே தான் இவன் மேலி நூல்தான் அறிவேன். இவன் கிளையா உட்கார், உயரவையாயும் அச்சன் கிளையா" என்றான் உயர்போதை தன் கையாகத் தெளிவிக்க உயரவையு தன் கிளையா யாத், மேலே தான், கண்கள் உயரவையு நூல் கிளையா, தன் கிளையா, அச்சன் துணியைப் பருகுவாய்போகை கண்டது நின்றவன் வேதியன் அறிவையு கோபத்

தமிழி சிறப்பதற்கு கண்டு புள்ளனைச் செய்து, சேடி
 யாகவேய் பார்த்து, "இவ்வீக வேதந்த மாநிலபாவு
 கடந் இழுத்த வாருளாக" என்ற ஆறுஞ்சிறந்த
 விடடுப் பரிவா மலையைய் குறுப் பொழிவினகண்
 செவ்வானுள் அப்பொழுது அவனுடன் சென்ற
 அன்ன வினைத் வாந்தனதக பன பெடு அகனை
 மிழ்ச்சு செய்து, "மலையையாக் காசி, மாந்தவன் எக
 மொளறுது செயதினன் அகன் மிகப் பேருதயன்.
 நீ அகனபாவு கொண்ட சிறந்ததை மாற்றி அருள்
 காட்டுக" எனதும, அகன் பாகவியாகவே கோகி,
 "அப்பாடபான் மிளிபலையும் தனிப்பிர்" என்ற
 னன் அகனகன் அகனவனமே அவன் இரு தோகிறும்
 வாதநிருத்த பூ மாநிலபாவு தனித்தது விட்டாகன்
 அகன் மிளிபலிருத்தது விடுபட்டதும் பேரானக
 ளுடைபலும் ஆனந்தக் கடந்தாந், அகமன் மிழ்ச்சு
 கெல் ஆடக பாடகவியைச் செய்வனானுள் அகனகன்
 செய்பவன் அச்சொல்லிதான் கனிகனியிது தன்
 மனம் ஒடுகனதபும அகனகனிற தினை வாய் வந்து
 வந்தபும கடந்ததுக் காடந், அச்சொலகவியின் வனரு
 பதிப் வாய்தும

"நடு மேயனம் தடுமே
 கடந் மேயனி கோந்தவன்!
 காடு கோனி காண்டொதும்
 தடு மேயனம் தடுமே"

"ஊறு மேயனி துறுமே
 கீது கோகி கோந்தவன்!
 கோது கோனி காண்டொதும்
 ஊறு மேயனி துறுமே"

“வேண்டி வேண்டி வேண்டுகோ
 பூண்ட பொன்னனி காயிதும்
 கீண்ட மாவனி கோதொதும்
 வேண்டி வேண்டி வேண்டுகோ”

என்ற பாடினான் கம்பகிணை அலறுண்டை ஆட்கி
 லும் பாடகியை கண்டு கேட்டு மெழுகதா, அவன் கிரும்
 பிய கனிகிவத் தருகவலினினதும் கருகிதது அருகதத்
 கெடுத்தது மீனரை அசனனுடனும் மறதும் பரி
 காரணனுடனும் இரத்தின வேதிகையின் கடுகை
 வாரககப்பட்ட பரிசாத்த தருகினை வடைத்தான்.

சூனடி அடைத்ததும், அங்கும் அசனும் பரி
 சாத்த மகனுக்குத் கலிபாணஞ் செய்கும் வேகிணை மேற
 கொண்டாகவா அந் தன் தோழிகளைக் கொண்டு
 இயாழிட்டுத் வழி வரும் கன்னிரிதும் பரிசாத்ததை
 கீரட்டுகிததும் பன் அந் பன்கலை சார்த்தி, காம
 வலிகுருக பரி கீரினும் மககை கீரட்டி, இரத்தினபா
 ணககலை பூட்டிச் சேர்த்தி, மககை வாரதிபும் முழை
 வு பரிசாத்ததிரும் பொழிவகை கன்னும் காம வ
 லிக் கொககரும் பொழிவாசி பெனதும் பட்டஞ் சூட்
 டிக் கொண்டாடினான் அசன தோழியுடனிருந்து ஆக
 மன கிழாவினை கண்டு மெழுகதாவ. “இன்னவை
 புதவை கொணம் பாவகே யினிதென் னுயா?” இங்
 கிழாவின காட்டுகி அசன தாய்கிணுதரும் புத
 வானை மேலிட்டது

பரிசாத்த மனம் முடித்ததும் கம்பகிணை பரிச
 திபனை மீட்டித் தன் பரிவா மககிருடன பொழி

விடையாடல்களுக்கேடுவன. பாரதமெழுந்த அந்தண
 னுடைய அரண்மனைக் கேளுமனம்போலப் போகருக
 காடடி, மகவீர விடையாடுமெ சொழிவீர ஒரு பக்கம்
 இவ் வினாக்களின் வண்பதற்கு வணவீர மனமுதற்கு
 கொண்டு அமமகவீர விடையாடுவன, தனது கவியா
 னுரீரு x. அப்பொழுது மாதகன மன்னன் மீதக்
 கேடுகொண்டது என்னவென்றோடு, தனது கீழடம்
 போலப் பேசியும், படிபுக, ஆகும், மன பதிர்த்தும்,
 மான் காடும், அதன் அனியதும், அனியதும்,
 இவ் தாவினாடிதற்கு காடு செருவியும், தன கோதது
 கிளையாடலாகுதான் அரண் அரண்மனையாடல் வண
 பதது கருவியெனது தனக்குப் புதுமது மெல்லது
 கொண்டுதான் மாதகன பொழிவ கிளையாடலு
 ளுத்ததென்றோடு, குளமேறி விடையாடுவீர கிருவீர
 செபுருந்ததற்கு வணபுதான் அனடையதற்கும்,
 அவர்கள் மீடுபெரி வண, அரண், கருவியு, பதது
 குளமீய கிளையாடல்களைச் செயது, விடையாடுவீர
 இருபுகளும், ஆகும் பகல்களும் இவ் வினா
 யுடைய பாடுவீர காண்க

இவ்வாறு அவர்கள் பாடுக கவிகொண்ட கருவியும்
 பொழுது திவிட னுள்ள அரண்மனையோடு கிள
 யாடல் கருவி, ஒரு வாய் தெய்வத்தது வணத்தது,
 அவர்கள் முன்னே மதவானியாக கருவென்றோடு வ
 ளுவினன் அந்தெய்வம் அப்படியே வர, மானிய
 போதும் கொஞ்சுடையா மிக வருவோடு வர திவி
 தும் துவிவாரவினா அப்பொழுது வணமியை அரண்
 மனடதது, 'வணமியை கருவியா' எனது வ,

நிலைபட நுமரண, 'அவ்வாய, யான இன்னனே ஷா
 நேன அநுசேவ! அநுசேவ!!' எனது சொல்லிக்
 கொண்டு அவனாய் வண்டதது, அங்கே வந்த யான
 வாய் போக்கித் தேயிலைவாத தேறறி, யான வண்ட
 மருட்சியான ஓடிப்போது ஏறப்பட்ட கிரீஸுக்கை ஆன-
 வர்க்கைத் திருத்தி அவனைக் கவிப்பித்தனன்

அப்பொழுது ஆதிதன உச்சமானான பொழிக்
 கிரீஸுடன புரிந்த மாதருக்கும் மன்னனுக்கும் அவன்
 மெனமாய் முதலான விபரணைகள் அருமயின. அந்
 தன் மகன்களை உடன உட்கொண்டு சென்று
 வந்த வாகி, பொருள்களை வாகி, செருகுகள் வாகி,
 புக வாகி முதலியவைகளிற் புகுதது நீ கிரீஸுடன
 செய்வான வினன அவனை அப்பொழிவின்க
 ணுள்ள பரிசுரு மண்டபத்தை வண்டதது, எம் புலாத்
 திய புதிற் பட்டாடைகள் சிறித சாதது பூசி, வரம்பு
 பூரண ரூப, அதுகளைவியோடு உட்கொண்டவனாய்
 கிரீஸு உண்டு கவி தெறிநூதான

அவ்வமயம் கிரீஸுதய நெருங்க விண்ணருக
 வந்த அப்பொழிவினட பிறவி அசைக்க வண்டு
 அவ்நடி பரிசுது வினதனன். அந்த அவனுக்கோ
 ஆராய உட்க அநிலிருக்கை செய்து, "எம் மாயனா
 சாடகா முதலியோர் சேவயோ?" எனது அவனைக்
 குகைய வினயினன். அவன், 'அரசே, வாழி! மாயனா
 ராதிமோர் சகியே' எனதுவந்ததது தான் கொணாத
 கிருபத்தினை கிருபனுக்குக் காட்ட கண் அமைய மாத்
 தான். அசனும் அசனும் ஒருங்கு அமர்ந்திருக்
 கும் அமயமே சன் சாங்கிவெண்க் கொண்டு மன

கனம் பொத்தத இருமுதத்தில் அவர்கள் முன் கீட்டி
 ன்ற அப்பொழுது அப்பின் அருகிருந்த தோழி
 பொருத்தி அதன் வாய்க் கொடுத்தாள். அவ்வாறாக
 கேட்டு அவன் அவம் மகிழ்ந்து, அவர்களு முன்பணி
 பொழிப மறந்த பனிகளைப்பெண்ணை மணம் கலிக்கு
 மாறு கொடுத்தாள், அந்நிலம் பன் கண்ணின் கண்டு,
 "இவ்விருந்த வாகைத்தின் கீழே உன்வாயால் உரைத்
 தல்" என்றான் அவன் தொழுது, "கருகநீர் காதற்
 பெண்ணும் உடமலை காமாணும் மன்னன் கேட வாக
 என் பயக்க தோழி மாலை பெண்ணும் காதலிப்ப எம்மா
 சன் இருக்குமான் அருகே தோழி மணம் புரிதான்"
 எனது தெரிவித்தான் அச்ச சம்பதிக ளுட்பட பாவ
 ரும் எண்ணியவர் ஆனந்த சாகைத்தின் முழுது அவ
 றுக்கு விடை கொடுத்தாள் அவன் அவர்களை மணம்
 கீர் கவனத்திற சென்றி ஆகாய வழியாக விவியாது
 கனம் போய்ச் சோதான். அப்பொழுது சூரியனும்
 அதன் மலையும் அடைந்தான்

இவ் வாதனம் நிமிடம் எம்மேல் அச்ச கண்கி
 பரும் பதவன் ஆடல் பாடல்களின் மகிழ்ந்து மீளப்
 அவ்வாறாக தத்தம் சபன்க இருந்து சோதன துள்ள
 கொணவர் வந்தோ, துபிதுவகரின் கபம்பிப்பை தன்
 வாயினுமே தன் சிவாஷிழும் வெணநிறப் மொன்று
 புதுது வந்ததின் தவியாதாக கனல் கண்டு அச்ச
 மல்குது கண்ணன் தோள்க கடப்ப பிடிவதன்
 நிமிடம் கவி கண் கிழித்த, 'அருகாமை' எனது
 அவனை தெற்றிப் பின்னா, "அச்சமுதமத்தருக் கா
 ணம் என?" என வினவினன். அவன் உதறதைச்
 சொன்ன, அவன் அவனைப் பார்த்து, "அனமகே, இவ்

ஒரு வண்ணித்தரமே. உதமம் நிதிமதம். ஒரு குண-
நீழலில் இவையுள் மனிதனையும் அடக்கி ஆற்றம் புத்திர
ஞெருவன் உன் வாரிதான் தவ்வின். இன்னொருவன்
குண அத்தனைய மையதனைப் பெற்றெடுப்பான்" என்ற
கவிஞன் அப்பொழுது அளி வாரிதான் தான்
புத்திரனை மெய்ப்படுத்தினான் போலச் சாத்திரமும்
அத்தரித்தனன். குரியதும் உயம்பிரபயநிலை
தோன்றும் குறியும் எனப்போன நீருக்குமென்று
கூட்டுவான் போலக் குண நிலை எழுந்தன

அன்று முதல் அளி கருப்பவதிரா மிருந்தும்,
காணும்போதும் உட்பாடில் புச்சுவலிற் பொருத்த
கவாழி கைத்திரத்தின் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றெடு
தான் அப்பொழுது என்னும் கைக்குள்ளான கிழை
தன், மலைய வாததிரம் கூடுவாரிபோல முழுவதின்,
கைதன் பானியும் கைதன் தான்மும் கெதிரை கெ
ரும் கைத்திரமும் பாதி இன்பம் கிழைத்தன், மானினை
வலின் மூலநிலைதோதும் மலர் தோளவதும் மலர்
காலைதும் தொவின் கைதன்மேல் மெய்யும் அந்த
கூடமாவின் அருகே குணவதன்மேல் அணி மிரு
மாவின் எழு பகைதும் கைதன் கைதன் மெய்
கிழை கைதன்மேல் மெய் உறவின் அக்தும்
கைதன் அருகே அந்த மையவதின் அருகிதே உட்ப
முதலி மேலவதின் கைத்திரமே.

அப்பொழுது விசயநிலைமும் பவநிலையும் அவ
ரவர் தேவியரும் மதமும் எழுமெனும் கிழைதும்
ஒருவரு உட்புத்திரனை கெதிரை தழுவின் உட்பு
தோதும் தைதன்மேல் பெருமகிழை மெய்ந் தந்தே

சுவாமிந்ருபுருஷா நாரிஞா. அபேத காலததின் அந்
தனந்ருப பன தேவதத அந்ந்ருப மததந்ருப பெர்யோந்ருப
அந்ந்ருப வந்ருப ந்ருபுமி, அந்ந்ருபின் அந்ந்ருப கிவகக
கிசேதததந்ருப பெந்ந்ருபுந்ருப மதந்ருபுந்ருப வந்ருப
ந்ருப ந்ருபுந்ருப ந்ருபகக சொககி வந்ருபந்ருப ந்ருபின்
அந்ந்ருபந்ருபந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப வந்ருப வந்ருப ந்ருப
ந்ருபந்ருப. திவிட்டன அந்ந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருபந்ருப அந்ந்ருப
வந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருப, அந்ந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருப
ந்ருபந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருப
ந்ருபந்ருப.

இசைப செபந்ருபந்ருப திவிட்ட ந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருப
ந்ருபந்ருபந்ருப அந்ந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருப, அந்ந்ருப
வந்ருப ந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருபந்ருபந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருப,
கிவககந்ருப கிவககந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருப ந்ருப ந்ருபந்ருப
ந்ருபந்ருபந்ருப வந்ருப வந்ருப அந்ந்ருப வந்ருபந்ருப அந்ந்ருப
ந்ருப ந்ருபந்ருப, அந்ந்ருப, "கிவகக ந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப
ந்ருபந்ருபந்ருப அந்ந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப" வந்ருப அந்ந்ருப
ந்ருபந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப அந்ந்ருபந்ருப
அந்ந்ருபந்ருப, கிவககந்ருப மதந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருப வந்ருப
ந்ருபந்ருப கிவககந்ருபந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருப திவிட்ட வந்ருபந்ருப
வந்ருபந்ருப, அந்ந்ருப ந்ருபந்ருப, "வந்ருப" வந்ருப
ந்ருபந்ருபந்ருப சொந்ருபந்ருப அந்ந்ருப அந்ந்ருபந்ருபந்ருப
ந்ருபந்ருப அந்ந்ருபந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருப அந்ந்ருபந்ருப,
அந்ந்ருபந்ருபந்ருப அந்ந்ருப ந்ருபந்ருபந்ருபந்ருப அந்ந்ருபந்ருப
வந்ருப அந்ந்ருபந்ருப

அந்ந்ருப ந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப கிவகக
ந்ருபந்ருப திவிட்ட வந்ருபந்ருப வந்ருபந்ருப, "வந்ருப

யன்றோ, எம் மாசன் அருக்க ரோதநினை மனைவி
 சோதியால் மனசுதமிழ் படுததத துறையுறையின் ஆக
 யதநினைதும் கூறின் இழிவது வந்து தன தொண்டம்
 திருக்கச் சொப்பனங் கண்டு, அன்று முதல் ஒருபவநி
 யாசிய பததத திறனாகவப்பாக கொண்களும் கருந்
 தின்களும் கன்மயபாகப் பொருதத, கன் சுப முகாக
 ததநினை ஒரு புதநினைப் பெற்றெடுத்ததன் அபபுதநி
 துக்குப் பெற்றிருக்கும் மறநெருமை சோதத அநித
 நோன் என்னும் பெயர் வைத்தனர் அபபுதநினைத்
 தாங்கள் காண வரும்பொருட்டே தங்கள் மாயனா தம்
 கருகரு இமயங்கள் உணவையே தெரிவித்த ன் என்னை
 யதுபடுதா. காலகன் கண்ணமும் செபபுற கொண்டு
 தங்கள் சமுகம் வந்தேனாம். இதுவே என்னை வாயின்
 விசேடம்" எனது உரைத்தனர் அமயங்கள் மொழி
 யைத் தேட்ட நிபிடட குமாரன் கழி பேருவகை
 கொண்டு கிண்குசய குரிவிருகது காத லாவுருகதும் பன்
 உபகாரகன் செயது, அங்களை அலாவுரு சென்
 கிடை கொடுத்த அதுபடுதன் இது நிறக.

நிபிடட கருகியின் புதனவன் விசயன் இவகைத்
 தாயர் கையிலும், தகைதின் மார்பினும், தாயர் மடி
 யிலும், தகைதின் தாதுத் தோவிலும் தவழுகது கிரோ
 யாசிய பூருவ பகைததன் கூறினென்போக காமொரு
 மேலிபும் பொருத்தொருவண்ணமுமாக வனாகது, இகது
 கப்பின்னறைய கைகி கதகைருகிய பருவதநினை யடை
 தன்ன. அவன் அபபருவ மண்டகததும், பெற்றிருக்கும்
 கதகைததும் சோதத, சுப முகாதததநினை கைகி யத்
 கொருவகைகைநிற நிறகது ஆகியிய முனவிரிவெயில் கித
 திபாபயரு செய்கிததனர். விசயன் கிததகை கை

ஞானவகீர்ப் பரிந்து வஞ்சகமீட, சுயமோகை
 ஒரு புதல்விகாசம் பெற்றெடுத்ததான அப்பத்திரிகை
 பெற்றோர் மோதியகீழ் பெண காமவாணசூ செபது, இச்
 சுய செயற்கை விதவிதமான வுக்கெதும் தெரிவித்து
 மெழுகிடுகின்றனா

அப்பெணமகிஷம் தன் தாய்க்கும் தாதிபுரும்
 சோடடி வளாகைய சொற்றின் பூமகிஷமும் புலையின்
 கிணமகிஷமும் விசுத்து மணத்திடுகுரீய பருவத்தின்
 படைத்தன்ன பெற்றோரை அவனது மண்பு பருவத்
 தின் பந்தது அவனாகு மணம் முடிக்கும் ஆரோசனீயி
 னீடுபட்டாரை நிமிட்ட சூமாரை அநீகாற் பெரிய
 னகிப அகமச்சாகனாடன மாதிர சாநி புருத்த, மண
 கின் சூர்த்து ஆரோசத்தது சுயமகாம காட்டுதலே
 தக்கதென முடிவு செபதுகொண்டு, காடுவகனு
 முள்ள மணனாககெளகம துது போகதி, ககா மென்
 சும் ஆதீய முாசகதவித்தன்ன காமம் காடு முழு
 வதும் மண்ணை மகனது மண் கிழானவியே பெரு
 கிழாவாகக் கொண்டாடினா.

சுயமகாதத்திகெனக் சூர்த்து கான சந்தித்ததும்
 பற்பல தேய மணனாகனும் அரவின் சூமராகனும்
 கிணுணைப் வேதனாகனும் போதனமா ககாம காது
 சோகதாரை. நிமிட்ட கான மைத்துனன் அருக்க
 சோத்தி தன் புதலிசெனும் புத்திரியோடும் போதனமா
 ககாதின் புறமாகவுள்ள சோகியிய வந்து தவியினன்.
 அவாகின் பெண்காம நிமிட்ட சூமாரை எதிர்கொண்டு
 அதுதத்தி உபசரித்தனன். கான வண்ணஞ்சிப் நிமிட்ட
 தும் தன்ன வண்ணஞ்சிப் கிசபனுக் பொன் வண்ண

நுதிய அருகக் கிதயிழை மறுமை எழுப்பெருகு கருநத
தாரும் இசையமண விரைய மேதகொண்டு செய்
னாரூதன செய்கினைபண்ணக் கொண்டு கடமன
மண்டபம் பொன்னுடைத்தினும் மண்ணுடைத்தினும்
இவ்வாத கிதயாக இயற்றித் தூதன அயமணடாயி கண்
டோர் கண்ணைக் கவராததன் அத்தனை எழிலுடைப
தன் விளக்கியது மண்டபத்தின் தூய்ப்பை சூடைய
மும், மற்றொருபால் மணன் தங்கும் மஞ்சளும், பிறி
தொருபால் மணன் மணிக் தங்கும் பொன்னுடைக்க
வையத்தி் இடமும், வேறொருபால் அத்தனை முதரிய
பெரிபோக எமரும் அழகிய இடமும் வகுக்கப்பட
கருதன

முகாதத வாகம் சீர்பித்ததும், 'அரசாண் பாவ
ரும் கவமவா மண்டபத்திற் படைபனம்' எனது
சூழ்ப்புகேசும் பகவன் முகத் துளி கடலொளிபோ வெழுந
தது அனதக் கேட்டதும், இவருவாரு சூழ்தன
தோன்றிய அமோததி பாசனம், குரு சூழம் விளக்க
வாத அத்தனைப் பேசுதலும், எந்த சூழத் தத்தித சூன
டள புத்ததக் காயனனும், உகிர் சூழ்து உதாமித்த
வாணவாசிப் புயல்தலும், அறி சூழத் தவசிகத்த சூழிய
ககாய கோயதலும், எந்திர் சூழச் செவ்வன் மறுமை மன
ய லும், இவ்வேனான ஐயப்பெருவரும், த வாகும், பிற
தும் கவமவா மண்டபத்திற் புருத்த, என விழுத்த விட
யினதி மஞ்சளகையிற் அமர்ந்திருத்தனர். அவர்களுந்
சூழிய அருகக் கோத்திரின் குமாரனாகிய அமித
தோனாகிய வினாசைய அரச சூழாராகப் ஆண்டவன், த,
நாகனென விருமித்த ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்

பண்ணாஸெ அருகப் பாயிடாணை அனலாஅழை
 மதவாதலாய, ஆதி காநா அருள் வழி உத மணிமுடி
 யைக கவிதா அந செவபவ இவருகரு நிரான
 வ அசரிம நுருளருமிகி இவ பகததே அனா
 திருப்பவா கடனகிதிலும் தமமாண சொதும்படி உன்
 செவம ஒரு குடைவி ழாண்ட பாதேயவ சகக
 வாத்தியா வழி வகதவ இவாந நின் மடகதா பரிவு
 திரவது வாயினெருள் பாத வழித தோனறாஸெ
 இவகிவதாது குறமும் குணமும் பான உலாக்க
 வேணுவெதின இவை உலகம் அநிதனை இவாது
 இராமமும் வழிதும் அநதனவபனை இவருக்கு இடப்
 பகததே விதநிருப்பவா குருதன வேமாரா இவா
 தரும் சகவா பிரவந்தலாஸெ அருகக் கடவுளின்
 திருவருளிருநே அனந இவவுககதின தபா செடும
 படி சமது ஆருநா சககததை புருடடி, அசாசனது
 முடி ம அடிபிம்ப ஆட்டி புரிதவரும், அமாரக
 சபத மேவனை ஏயி சீவச சொகு யாபாச சொரி
 விதக காநதநி சககடவ கடடி அதிநத ததெத
 அதிகிராமாஸெ குரு குற முதலவருடைய வழி காந
 வ. இவாது பெருமை அனயாதி இவருகரு இட
 மருககி வேணவொதநக் குடை மேககிழதநப்
 பொருத சாமன அருமிடட இவாதி விதநிருப்பவா
 வட பக மேவாசாணடு, சினனாத துறவாசாப சினன
 செ வயப்புதின சகதநியா, அமாரும் பாராட்டும் அழ
 குடைவா இவா மருககி விருப்பவா இவவுகக ஒரு
 குடைகி ழாண்ட சககவாதநினை முதறிய வரிசை
 யாகப் பதக உககிவேன ராஜ வரிசை துதிததவா,
 இவா உருவின் மிக்கா, பெருமையிற பெரியா. இவ
 குடகுப் பகததே விருப்பவா காந குற வினவாய் வகத

குண்டவழித தாசா. இவா அருவிருப்பவா அரி குளித
தவதரித்த குரிடபாக் காவலா இவா அசாக்ஞா நெகம
ஒப்பாசா. இவவா மாலை குட்டாநா புணர்வா பெரு
தாசா. இவருக்கு அண்ணையி லிருப்பவா வள காடும
கெழு நிதியும் படைத்த மதவா மன்னா; அநி மணய
விசம சகதன மணவனும் மதவா பிற சாதி மாக்கனாரு
செந்பப பெறது விவையும பொருகை மாலை தம காட்டி
கிருக்கப பெறவா, அசாருள திகை போனதவா.
இவா சயீபதே புணவா வாடாததக் கோமாஞா
இவா பாசிசததி லிருப்பவா உறவைதயயபித கோமா
ஞா. இவர் எமாவகை காடா இவா கவிதை காடா
இவா அங்க காடா. இவா வகை காடா இவா மகத
மன்னா இவா அவசதி மன்னா மதவா கோசகத
தாசா' எனது அசருகடப கும கோததிரைவகை
செவன கவகையிபா எடுததக கூதி, அவவகைவா
மண்டபத்திற் கோதி மாலைவ வவவகை கொணாதது,
வட பாசிசத்திற் செவக வவவதிருகரும் கிஞகைவ
கோதரின பெருமைகளை விரித்தக கூதி வாதாசா. அவ
கனம கூதி வரும் தோழி அருகக போதெ புணவனா
அமித தேசகை காடக, அவன இன்னா, இன்ன
நிறதுடைபாண எனது உணாததா குணனா, கோதி
மாலைவினுடைப கவகை அனதுடைப போழகை கெ
குணனா, அவன் அககாலைகை மாலை குடக காவல
கொண்டு தலைகவிழகது கிணதனன

கோதிமாலை தன வாததனன குமாஞாடுவ அமித
தேசனுக்கு மாலை குடகவகை வதிந்த நிமிட குமா
ன் கிணக மெழ்ச்சி பாண்டகது, தயயகினைக கைகை,
கிண குழகைய புணவிய திரைகைகைகள் மணகை கோடக

விதது, மனசை வசத்திலும் கோளிகளும் புரோகிதம் சொந்தி வளர்த்து ஓயாதி விரிவாகச் செயல், கிவாக மனோத சுவததை வாவரும் கண்டு கனி கட, இனிது சிதை வேதநின்று அருகத்தி தரிசனமும் பூசணமும் வகமும் மததைப் விருத்திபனாகமும் முறைபே சிதைவேதநிப சின தயபதினை தவகன மானியை வகடதாரகன.

இரத கிவாக மனோதாவம் இனிது சிதைவேதநிப தம, விஞ்சைய அசனாவான அருகம் ரோதி தன் புதகவி கதானகமும் கவகவ மென மனனா பகவ மும் தெரிவிதது, அவககிச பெணமும் சூண்டு வரு விதது, மனகல காயினை வசததும் மகிசா தயகவ மனடபததை அனழபிதகனன விஞ்சைய கனனி தோழியா பகா மும் அனனமென மெகல கடகது அம் மனடபதநிள வகது சோககனன. அவனருக்கு அவன உயிரத தோழி சூகரு கிறத்குசத சிவககக கசககிச மும் மகிபுதகத தகககிசமும் கடக, அவககது வக கதககிச உயி வரும் பெருகது, நிவிட்ட மும்புன விசயகககே மகிச குடக மிழுகது பினதனன அது கண்டு அருகக ரோதி அவமகிழ வெபதி, அக்கினிக் கட கன முனபாக கிசயதும்ம சோதி மகிசகும் விவக சுவததவதநி கைததனன வாவரும் அமயவதநினை கண்டு மிழுகதன.

கொனா கிசயதும் அவன மகிச சதானமும் பேசதனம கைதநிகுதது இனிது வாமு, சோதி மகிச மும் அயிரத தேசதும் விஞ்சைய மும்புன செனது, இனிது வாமு வாயிளா நிவிட்ட வயி தன பட்டத துத தெலியோடு ஏக சகககவகனாகமும், அவன மன கிசய மும்புன இவகவகனாகமும் இரத்த உககக குரு குன கிழிப புததகககன.

திவிட்ட குமாரன் கிதவிபாந கன்னிகைய
 மணமு மகனில் பெருந மாதிதியம்
 அடைந்த மக சக்கிரகவானுதி இன்பமுத வாழ்தலை
 ளும், என்னரிதும் போதனயா கையே பொன்னகம்
 போய பொலிவுதது கிணங்குதகிலும் பவாபதி வான
 கண்டு கழிபெருவகை கொணருததன்வ இன்னம
 பவாபதி மணான கண்காப் பேததிகவும் அடைந்த
 வாழும் பொழுது, நுருகாந நிமிட்டனுடைய புதன்
 வதும் புதனகிலும் அவன் மருங்கு அடைப, அவர்களை
 அவன் கடந்த தழுவி உசெ மோகது முததாக்க கனிக்
 கனிக அகலுமருந சில கை என்னவக குதிததன்,
 அகல வருமாது

“பூதனதிதான அசை பருகாரும் கான மேனகம்
 பெருந கிணக, பவனம் கிதகிண அவகாவகிண
 போய கிசவிதிவிட்டாந குமாநகாபத தோன
 ளும், கிணகாப் ருக்கதது வேதன தன் அரும்
 புதனகிண வகியக் கொணாந நிமிட்ட குமா
 னுரு கிவாருந செயத கொடுகவும், திவிட்ட குமா
 னுருந கிதக புதநிணும் புத்திரிபும் மாதுடாருந
 டே வாய கிணகாப பதகிண அவடவவும் செய
 தது வாய செயத தவதிக கிரிணாருந? இக
 ளும் வாய தவ செய்கொயானுந, இகரிதாந கொண
 பதகிண வாரும் வாய மாது அடைபக மன்னவா?

பண்டி இவவுளவிலிருந்த முடி சான்ற மன்னரும் மந்த
 மூலனோரும் சிடி சாயபாய வெந்த மன்னனுரோ
 வந்த எவரும் கிழை பெத்தனரோ! உன்பன உண்டு,
 பூணயன் பூண்டு, போதல் வளாதது 'என, என' எனது
 அபிமானஞ் செலுத்திய உட லும், பாடு பெண்கள்
 வயோதிக சீமைமயகிழை முறையே அடைதது, இசைநி
 விக் கண நினை மூடிப் பின்னிலிருந் சாக்கடு பெரு
 மானும், மறந்தப பொருளவகின் தளமையகிழை தூய
 கும் வேண்டுமோ?

‘தொல்காண அடைக்க முட்டித்
 தாது கண்ணம் அபிப
 புன்கனி கழை உடைய
 புதறுசெய் பட்ட மேனி,
 சிவசரீரோ செஞ்சு நனை
 செந்தாமர மொழுகும் சூழின்
 கண்பெரி தடைத்த வளும்
 இசைவாய் மெத்த செஞ்சோ!’

எனது இவை போன்ற பதயம் கிடப்பங்கிளா செறித்தது,
 இனி கம் இவ்வமை என்னுளை வெள்ளிக் காத
 கையும் கீணுக்காயை, எடுக்கினை, ‘கிழை பிள்ளாதை
 கொண்டே’ கிழை பெறுவதாயிவ தரும்கதைத் தேடி
 கொள் எனது சாந்தியகை உதவின், தடி, கிழை
 பிள்ளாத இவவுட்கதைத் கொண்டே இவ்வமை மதவாய்
 காயிவ இருமையகரும் பண்ட தரும் அந்தகதைத் தேட
 வேண்டும்” எனது முடிவு பொறுகொண்டி, மகிழி
 கிழை யவழித்தது, மாதிரி சாந்தியிலிருந்து அகலாக்கூடல்
 பிழ் உருமாது ஆடுவெகிழை வாரினை

“மறியிற் றெந்த புலவீர், பகை வேந்தரன் என
 வனையினுதும் வெள்ளப்படாததற்கும், காவலன்
 கொண்டு கொள்ள முடியாததாகவு முள்ள சகலவந்
 செவ்வதற்கு ஊனம் வருவது முன்போ? அது வரு
 மாயின, அந்நீன் னவனம் தவிர்த்துச் செவ்வதற்கு
 காப்பாற்ற முடியுமீ? நீங்கள் ஆரம்பது எள்கரு அந்நீ
 டுங்கள்” என்று வினவதும், அமைச்சரான, “அ
 சரே, ஆளயின, பாட்டு இன்னடாதும அச செவறு,
 தோளவளிகெழுத தகை துணியவழிபு உலாதப, கனயின
 பும பொருதீ, உறநமுங் குதவா நிரவருமாயின, அச
 செவ்வதற்கு காப்பொழுதும் ஒழிபாது அனுபவிக்க
 வாம்” என்றாகன. அச்சன் அவர்களை மீட்டும் கேக்கி
 “அந் உதறம் கொள்ளக் கிடப்பது யாது? அந்நீன் உன்
 யின” என்றும், அவர்கள், “எமது யாது என ஒழிந்த
 காலத்து காது உயிரைய அககூறதற்கு கருவாக”
 என்றாகன அச்சன், “அவனையாயின, அககூறதற்கு
 னுகருத துந்தியபீ, ஆன்மாவக கவா உண்கைய
 சமாதானம் செயதுகொள்ளாநாயோ? அங்கு அந்
 நது உடலென்காச சாகத அகநுறம் காசமல் ஒழிந்த
 னாயோ? அளந்து இவையினையும கைகிட்டு, அவன்
 மேற படை பெடுத்த அந்நீன் வெள்ளையோ? என
 வகை உபாயத்தான அந்நீன் வென்று ஆளமாணவ
 காப்பாற்றீச் செவ்வதற்கு அனுபவிக்கவாம்” என்ற
 அவர்களை வினவ, அவ்வயாதநிபா, “வேந்தரே,

‘சேனாபதி பகைரு செயது

பீணியினட யாபி னாது

கருவிரிப் செழித்த வயி

வலிதயிர் காக்கி முன்னும’

உதவுகளை வெவ்வேறு ரூபுகள் பாவனை ஆகிய
 "மோம்" என்றனா அரசன் அவர்களை நோக்கி,
 "அமைச்சராகியே, அப்படிப்பட்டன, உபயோகமோரும்
 அதனைக் கவனி விருக்கின்றதோம் எமது சேனையோம்
 மீதா மாட்டுவன செல்லா இவ்வளவு நூல்கள் எமது
 ஸ்தலங்களையோ, மான் ஒன்று நனமேன புதி பாவ
 விருக்கும்பொழுது எல்ல புலி ஆயத்தமேயாத நன்
 கையினை விவரிக்கின்றது" என்றவாற்றான்
 அவர்கள், "ஆய் ஆய்" அரசோ, அகிலமையையே
 காமெனமோரும் உபயோகம் எவ்வளவு போகக் கவன
 வாய் கவப்பட்டு அவன் பவதுக்கு இவ்வளவு இருக்க
 கின்றதோம். அவன் உயிர் கவந்தும் இவ்வளவு பொரு
 திலும் அந் கிண்களும் இருக்கின்றது" என்றவர்கள்
 அரசன், "அவ்வளவாகிய, அவன் கவய, பவிக் கவன
 புறம் இடம் மீதமிடையோ" என்று கேட்டான்
 அவர்கள், "அரசோ, சகல ஆமைகளையும் தவிர்த்து பரு
 சோமிரியங்களையும் மூலிக் தவிர்த்து மூலிகளையும் அதன்
 கேட்டு, அருக பகலானது அருக உபயோகத்தில்
 அண்டகமம் புருவதனத்து மேலோ அது மின்து"
 என்று கூறினார்கள். அரசன் அம்மொழி கேட்டும்
 சட்ட கிண்களில் வெய் பெய்திடும் நிமிஷம் தவிர
 வதபோலப் பெரும்பிறு கெட்டு, அப்பொழுதே அரு
 கிருதோகை நோக்கி, "அசோக கீழ் எவ்வளவு அருகப்
 பாவதுக்கு இன்று கிருக கவனத்து கவர்ப்பு மூலகம்த
 மின்" என்று சொல்லினான். அவர்கள் அவ்வளவையே
 செயல், சகல மாதிரிகள் கவந்தும் கவ வேகமேயென
 அமைக்கிறதும் நகலிலும் ஆவல் மனங்களும் அந்
 பெறச் செய்கின்றனவான.

அப்பொழுது வேதியர் பகர் வென்றுவி றுடுத்து, வெண் சாதம் பூரி, வெண் மாலை சூடி, வெண்ணி வளிரது வெண் மரூபு இன்னதெனப் கேழுவதனின் வீது அநுசனிக் குரிய பொருள்களை ஊதி விதிவாய் வாதனா. அச்ச பகர் செய்ப்பாடாது புதிததும் செஞ் சாதம் பூரி, செயலா மாலை சூடிச் செய்வன வளிர்த்து, செயற்கு அகலாக்கவினாது ஆரோகணித தக தெரு வதீர்ப் பாதி வாதனா. வீதாமயா முடித்தா செயருவனை மன சூடிச் செய்பொது வணனம் அபரிச் செய்பொதுவளி பவிர்து, வையெனும் குகதிரும் அவா பினினை தொடரது விரவியாதனா.

இவ்வாறு அாதனா, அச்ச, வையொ, சூதனை ஆகிய சாதஞ் வதனாததாயும் சூழாதுவாய் பாய்பதி வாதன பட்டகத வானினைத் தாரது, கீர்ப்பளி, வினாப்பளி, பூப பளி முதலிய அநுசனிய பொருள்களைக் கொண்டு அனவான வண மடவா வளி விச, வெண்ணெற வஞ்ருக மேக சிழிறதாசெனது, வெகா அனவாது, ஆர்ப்பதாதீ முடிந்தது வளம் வாத, அநு கத வடவரின பாத கமக்காது அநு அநுசனிய புரிதது, அப்பாமைன ற பெரும் புதநினை பின் வருமாது பாதத் துதிததனா

“மூலம் ஸ்ரீராமா சூழகரு வான

முழுதக சூழபெழின முனிகவிா காதரித
தவயி ஸ்ரீராமா வெண்குடம் வீழற

கடபொய்கன வடிவெதரிச வெண்குடமென் தான
செவ்வான தாமவாயின சேரிதழைத் தினடா [டாஸ
வினாதமேரீ செவ்வியன செவ்விரகன் யாஸ்

புலவர் கௌடமயோ பௌதமயின சூதா
புலவோர் வாமமயமே புலவியதம தேரே

சூரியன் வெளியீடுகள் காரண ஹீலிசு
காட்சியை வெண்குரல் கிரகவீரதம்பென்தம்
சூரியன் கனமெறிவை முன்புமதா வென்தம்
அடிமெருள் அடிபாடி ஹீலிசு தவறா
திருமயில் சேனாருள் அடிகை மேற்றம்
திருமனங்கு சேவடிவாய் தேனதி தேர்
பெருமனோ கீனபெருமை கனகுரை மாட்டா
கீனாதுவா தமவகினைப் பினகொழிகை வயில்

“தூதராகி உலகத்தி சீலிரிதர மெனபோர்
உலகெலாம் தினஞ்ஞதிர்பின உலகடவதிற தெனபோர்
அநியா அனகரீ யாங்கினறு மெனபோர்
அடவாரு தனரினன தடிவடவதிற தெனபோர்
விசரினன மெய்ப்பொருளிர சீலிரிதர மெனபோர்
சீலிரிதர வாதெமெயப் பொருளவிரித தெனபோர்
தெனியாந விரிவகின திருவடிசன மெயங்கை
தெனிரதாறுது செவ்விரெ தெனிரதவகை வாயே”

[illegible]

¹⁰தென்னாங்கலம் உயர்நீதிமன்ற பாய்மேளம் துணைத் திருமயபுரத்தில் நாயம்பொது காலிதா மேகா

இருளாழி யேழுளாகும் குழைபீயின் குழை
 இவையாத செவ்வணவின் இவையோவாத தெராத
 உருளாழி யாறுமொலி மணிமுடிமேல னனைவர
 தொருபாலின் னாவுவாத சீனனுதலாத தாத
 அருளாழி முன்கெனவ பின் செவ்வ தெனடுகு?
 அடிப்படை தவிர்த்த அனைஞ்சுவை உண்போர்

“வாடுஞ்சீர்தம் உயிருடைவ மாவின் வண்ணவ
 மயிழாநிறைஞ்ச மாநெய்வளி மணிமுடிமேல னனை
 வானுதலாத அருளாழி னுடைவனம் பாரி
 உடைவானதன ஒளிமுடிவின் மேலுரைபோ சீராத
 தேனஞ்சு அரவீரஞ் சென்றோதலம் போழ்து
 திருமடிகள சொடுதாடு தீண்டாவே யானை
 ஆளுமீய முவுதலும் ஆளுடைவ பெய்வான
 அடித்தலாத இவையாதம் அநீதனடை தனடுகு?

“தெனஞ்சி மாநெய் சொதலாத தாழாறு
 திரைவாய செவ்வணவ வாயவாத னுதலி
 கானஞ்சி மாநெய்வாத சொதலாத வின்
 மயிழாநிறைவெனஞ்சுமேலாத முனதுடைவ வாயவாத
 மாநஞ்சு வேலாடிமடி மீனாபவியும் போழ்தலம்
 இவையவாதான ஆரீராத செவ்வணவ வாத
 தானஞ்சு மாநெய் மாநெய்வாயும் போழ்தலம்
 தவையோவாத தேவிரைவாத தவிரே வானடுகு?

“மீனாபவஞ் செவ்வின் மேலுதலாத தாழி
 மீனெனற செவ்வணவாத மாநெய்வாத மாநெய்
 கனாடாவாத சீனநீயவாத கனாடாவாத வானநீய
 கனாபவாத நோதிவாத வானநீயவாத மாநெய்
 தவையாத மாநெய்வின் மேலாத தா வானதுவ
 தவையாத பெண்ணெனநீய மேலாவாத பெண்தலம்

பொழுது அரசனுடைய அமைச்சர்கள் அவர் பாதம் களிச உண்கதி, "அடிகளே, எம்மாச்சாகும் பிறகிய் பிணி பொழிததப் பிணங்கும் உன்னெதய்க்கை காண் பித்தருளவ வேண்டும்" எனது பிரார்த்திதனா. முனி வர பெருமாதும் அரசனை ஆரோகந்திததத் தரும் மாத் கத்தினை உபதேசிதனா.

தபோதனா உபதேசிதத தருமோபதேசத்தைத் கேட்ட பராபதி மனனை அவர் பாதங்களிற் உண்கதி, "கவாயி, இனி அடிபென அணங்க ணும் தாழ்த தாது பெரினப மனிகளும் வீட்டுகை தெய்யை வைப பறதுவென" எனது கதி எழுந்தான் அடபொழுது அமைச்சர்கள் அரசனை கோகதி, "அரசரே, இகதுய தபோதனா திருவாய மண்கத்தானிய உபதேச மொழி ண் பிண்ககத தகண அளவவாயினும், உங்க பாண ததை கிடுததச செவண் கீழி பாகாதே!" எனது ததிததாரண். அரசன தபோதனருடைய அரிய உப தேசமாயிய அமிரதத்தை புண்டு ஞான உயம பெற்று ஞானங், அவன் அவர்களை கோகதி, "கான் முடிவான் வீட்டுகைம் எயததே முகவெ எனநி வேருரு பாவன தைததும் மேற்கொள்ளென்" எனது கதினான். அவர்கள் அரசனது மனவுதங் யதிதது, 'தவரு செய மச செவ்வோனாத ததிததன கீழி பாகாதே' எனக் கொண்டு, அவ்வாதே செவ்வாத தாககரும் மன பிண்கத்தாரண்.

ஞானமணி

மன மிசைத்த மாதிரிகள பலபதி மன்னினை

சேகரி, “அரசு பூமாளே, தயோதனன் அருளில் உதர்ப் பலவன்மையெ இருள் வாகுததிலையே பகவானடு காணம் இருந்து வருதலும் லாண்மா முன் எப்பொழுதோ செயத ஒரு புண்ணிய விசேடத்தினால் அகலாததிலினதும் மீண்டு மேற்கறி படைபப் போதும் ததவாசிய ஒருவன் தடுத்த, ‘மீளவும் அகலாததிலே குதி அதிலே வன்மையாலும்’ என்றவாததால், அவ் வானமா உவகது அதிலேக கொள்ளுமோ? அரசனும் கெற வவககப்பட்ட ஒருவன் அசகிறத துன்பத்தை அதுபகிதது மீண்ட மின், மீளவும் அவன் அசகெற புன் புன் விருமபுலாடு? அப்படியே, எப்பொழுதும் தக்கா வருவதாயெ இவ்வாழ்வகைய மின்கருப பவந்து இவ்வினதும் மினி, எனதும் மாருப பேரினப மனிக் கும் விட்டுவக தெரிவகக் கையதறித் தலம் செயல முறபட்டன தமனம் முன்னேற விடது ஆசா பாசத்தி காழ்த்துத் தொடருவடய புதவி மிததிர கனத்தி பரது வாகணககிர தெரிதும் கவலியார், அரசு போகத்தத அவ் வானி கொடபய துசெனக் வருதலா ஆதனம், அரசோ, காத்தத வின போக வது, தேவரீர் தலைமீள தரித்த மணி முடிபை இறக்கித் தவரு செயபர் செயதுதலே முகதலம்” என மொழிக் தாகன.

அதன் பின்னர் அரசன் தன் புதல்வனை அழைத்து
அவனின் போகி, "ஞானராகர,

'பொருளினாக விவரமில் பொறிவின் போகமும்
அருளினாக கதநிலைப் பட்டு தானவழி
உருவின் மனதனை குணமும் போனமனை
கெடுவனாக வெளியின் நிரூபின் சொகியே'

என்றபடி பொருளினாக தாக்கு இவனுக்கென அதுபயித்
தும் இவனை வினபம் யாதும் இவனை அருளினாக
தாக்கு மதமையவிய அதுபயிக்கும் முதலி வினபம்
இவனை கவலி பற்றினாகதாக்கு துப்ப புதலி பின்னை.
அனவபேன, கதருணத தென்கிலை ரீடததச செல்
வம் சோதன இவனை, அவனைம சேனம் செனம் எங்
கிடததம் கிலையாக சிற்பதனை அதன் தனமைய
கிரிததனாககெனதேன, அனவபுடன் கெட்பிராக அச
செனவம் தனகிரை பெறநிரூபவனை இவருத தனக
ருச சம்பம் உவதததம் கெடுருவனிடது செத்தும
எவகிடததம் கிலையாக தவகிரைது, எவகைய சாக
வதமாக உதவு மாராட்டது, எவகெனது உனன
வும உடி கிரைது, அபிபாருச குறைதததம் அகதும்
கருதகா போன, அச செனவம தருவன மாரடுப
புனனிப மூளனவு கிரைது, அது குறைதததம்
தததம் அவனை கிடடு அகதும் அது தருவனிடம்
சோதததம், அகதவரு இவதனவாக வுனன கத
குணததை யாதநிச கொக்கு, விவகமுதலிய தூக்
குணததை புனகடாகும், உதவன் எனதம் கதவன்
எனதம் உவகும் உதவம் மாராட்டது ஆனவன்,
ஞானராகரே, கிணன அதனமாரடு அனபு தரு போதம்

செய்யாநிலை எப்பொழுதும் அகில அயன தென்றே கருதி யிருக்கை, கறநற் வாழ்நாடீதே காநில செழுந லுயகை, அயாநிலையே உதருனென கொண்டு உயகின கை.

"மக்களா, இனி அகில இயல்பையு உதகின தேன; சூவததன கேடீராக இதுவும், 'இவா னுததததம் னுததததம் செய கதததததம் மிக கோ' எனது பாடலு னுதகினதத, வகினததம் னுதகினதத எவன உதததததே அவகினதே இயல் புததத, பகாடு இகின உதததத இகினத வாழ்ந தேர கடல மனகினதம் பகா. துருவகோடகினதம் அது சென்றததத, செடும பகை தகின பாணடுகதத கிருபக இயகினதத எவகினததத இது பததததததத தகின. எவன தகினதத வகை க'பதததததததே, அவகினதே இது காரும் இகை தகினததத இயகை கும் கேட உகைக வேண்டுமோ? கருககெ சொகது மிடதத, சென்ற வாழ்நதத வகைபுத தகினத அகைதத அகைகைத காவகைத போக கைததத கிருகதத கடி வகைததததத இயகினததத தகை காவகினத உதததத கினதே மிககருகினதத அது அகைததம் இகை தகினதம் இததததததத. சூககின, கைகை இதகினத பொருகபடுதத, இதகினததத பததத எவகாநிருக கை. பூ பாதகைத தகினதம் புருகை வகைததம் உகைகை மககைததத கைகை எவகருக பூ பாதகைத இயகை கிடடு, உயகருக உததத பகைகருக கததததததத கேற பூகடு, பெகைபததததத உகைககைகைக.

"பதகைககை, இனி உகை இயகைகை அகைகை கைகை வேகைதத, குகைதத புகைகை சூககினத கிருகை

அப்போது, இங்குள்ள தொட்டு இப்பூ பரிபாசனம் உடை
கள் வசததததததததத. நீங்கள் என்னுடையிருந்து இனிது
சுழித்த உட்கள் சில, இனி என்னைப் பிரித்த சுழிக்க
வேண்டிய உட்களோ பல. ஆதலால், சுததததததததத
மாண்புடைய நீங்கள் என்னுடைய பிரிவிதருத இத்தம் வரூத்
தாநீங்கள் உயர் பெருமததததததததத தவததததததத
சீதகதி இனம் சாசததததத அமைப்பதெனினேனே"
என்று மகவட்டுத தனது சிந்தையிலே உதறி மொழி
கடவும் உத் துதததததததத.

கிசயததததததத இவரும் உயரிய உயராய்
சீதது, "உதததத தவதட்டு இனதததத மிதது யேத
ய்க்கியே! எததததத எததததத தததத வேண்டும்?"
என்று உததததததததத. அச்சு, "சீயி துரு மிதது
யும் இனததததததத" என்றுதததத, அநேக, அகா
னா உத பாசுததததத மொழித்த அகாசனதத
யாதினா அதன மிததத அச்சு தனது இனதத
தேதது அருதயததததததததத மிதததத அகததத,
"மென்னதததத, உத தவரு செய் எழுததத
தின் சுருதது உதது?" என கிததததத அகருத
"உததத தவரு செய்" என்று உத், அச்சு
ருத புதததததத இது கண்ட யாநீயததததத
"இனி இனததததததததத தாமததத இனரு இருத
ததத" என்று ககததததததததத, து மததத
கதததத தவததததத சிதததத ததததததத துதது
அகததததததததத.

அபபொருதததததததததத அமா கெனதத
பதத உத நீதின துருதத ததததததததத துததத

கவி பென்மாம வின்கி, முனிவர் கூறிய முறைப்படி தவறாமையே பூண்டு முனி வாசலின்கு அத்தனைக் கண்ட குறியை மனமா ளாபிரங்கும் தாம் தாகவிய அரச பாதவழி கைதாபால் கைத்தி, அணி பணிநினைவித துறவோ கோவாவி, முனி பாகடன் தாழ்ம தவறு செய்கை செய்தனா

இவ்வாறு தம் பிரிவு மணி முடி கீழ் மாதவம் புரி பசு செய்தனமையக் கண்ட விசயதிவிடர் கண்களினதும் கீழ் ஆளுவ பெருங்கி, "ஐயனாய், பாம் இவ்வாறு தம் காதற் புதனவாசிரிசுது இப்பொழுது அன்னிய வாழ்க்கை!" எனது வாய விட்டுக் கூறிய புறமயினர் அடிக்கடி அவர்களுக்கும் தம் பிரிவின் பிரிவு தம் மனத்தை வருத்த, அவர்கள், "அவ்வாறு வந்த அடி பாதத் தாங்கள் கைவினை இரு கைகளாலும் கைவினை மார்போடனைத்து முத்திடிக் கொண்டாக இவ்வாறு கைவினை பிரித்து அன்னியவாசை செய்கின்றீர்! இது பெரிதும் கொடுத்து! கொடுத்து!" எனதும், "அவ்வாறு மார்பி கைவினை தங்கள் மார்பினைய வாகவினை கைவினையும், மார்பைப் பற்றிவரும், தோள்கீழேயும் கிடைவாடிய கைகள் செய்கின்ற கேவலமரு இனி அவர் செய்யப் போகின்றார்?" எனதும் கூறி வருத்தினர் அவர்களை முனிவர்கள் சொக்கி, "அரசு குமாரசனே, கிடைவாடிய இவ்விதத்தைக்கொண்டு முடிவற்ற போகதும் கிடைவதற்கு முத்தி புனைகை கைகளை வாகப் பெற்று என்ன வுக்கையும் தானாகப் படுத்த முடியாத இவ்வித செயற்கை கைகள் வருந்துகின்றீர்கள்?" எனது கூறிய தேற்றிவரும் அவர்கள், "அப்படியானால், வாகவை வாய் விட்டுப் பிரிந்தியது குற

தமே; எம் பிதாவின் கிளைவினபடியே என்னம் ஆளுந்' எனக் கூறி, வஞ்சகம் நீக்கி, முனிவராகிய வனவந்திரம் சகலாடகதாசன மதற்கு முடிபடைக்கலும், 'அரசு போகதலையும் உலகக் காவலுடம் பாத்தறி கொடகம் பொடிவாங்கும் மதிக்காத கம்மனா சபலம் ஒரு பொருளாக மதிப்பவரான்' என மனத்தாட கொண்டு, பவாபதி பென்னும் முனி வீரனாத தொழுது, தம் கை போகச் சொன்னார்.

அதன் மேற்புணடு தவம் செய்த பவாபதி முனிவர மொழிகதருளிய செந்நில சிவந்த, பஞ்சிகதரிப்புகளையு மடக்கி, ஜம்புகளையும் சுட்டதற்கு, உடம்புகளையக் கூடது, முத்தி பென்னும் நித்திய பேரினப் வாழ்வைய பெற்றனன் இவ்வாறு கூடலா தகவலம் படைத்த அறனாழியாகிய அயிரை வாரிபுட முனித்துப் பேசொளி யாபதி சிவந்த பவாபதி முத்திவந்த தெவாசன அடி யாகித் துதி பல கூறிப் பெருஞ்சிறப் பிறந்த ததம உறையிடம் சென்றடைந்தனர். பவாபதி தான் முயன்று பெற்ற கேவனப் பேசொணியான இயல் உள் கேவலம் கிளக்கி, உலகின் முடிவரு ஒரு ஞானமணி யானான்.

தினிட்ட ஞானான தன் சகலாடகான விசயனுட னிருந்து உலகத்த தன் ஆழ்ந்த லுதி நித்தி ஒரு ஞான சீழலில் முடி படைக்க மெழி நிறக்க, அருகப் பாமருடைப் அடிக் காமகல்களை அகத்திருத்திப் பல ளாண்டு பல்லாண்டாய் இனித அசு புகித்து மெழுகது ளாழ்ந்துவந்தனர்.

"ஆசாதபேரின்" அசாதகடக, கொண்டு.

